

ЖАКЛИН РЕДИНГ ДВОРЦОВИ ИНТРИГИ

Част 2 от „Реставрацията“

Превод от английски: Благовеста Дончева, Пепа Стоилова, 1996

chitanka.info

*Съградени сме от мечти
и малкият ни живот
е обгърнат от сънища...*

Шекспир

ПРОЛОГ

Касия бавно отвори очи.

Стаята беше тъмна, изпълнена с неясни сенки: осветяваше се само от мъждукащия огън в опушената камина. Подът около нея бе покрит с парченца стъкло, в краката ѝ лежеше някакъв стол със счупен крак. Танцуващите пламъчета в камината хвърляха чудати сенки по дървената ламперия и засилваха още повече зловещата атмосфера.

Касия не помнеше нищо, не разбираше защо е тук, а не в спалнята си. Лежеше на пода, притиснала болезнено гръб към тежките крака на голям шкаф. Трябваша ѝ няколко минути, за да схване, че не сънува, да си спомни защо и как се бе озовала тук.

Осъзна, че се намира в кабинета на баща си — личното му царство, където той обикновено прекарваше почти целия ден, заровен сред купища документи, донесени от канцелариите в Уестминстър. Отрупаното с книжа бюро, направено по поръчка, се издигаше заплашително насреща. Слава богу, тежкото кресло зад него бе празно.

Погледът ѝ се плъзна по ламперията от тъмно, проблясащо орехово дърво и насъбраните през годините ловни трофеи, накачени по стените. Стената зад бюрото му бе закрыта от голяма библиотека, пълна със стотици старинни книги: баща ѝ отделяше много време да ги търси и купува.

А после погледът ѝ внезапно попадна на него.

Той лежеше, проснат по гръб, на около три метра от нея, разтворил широко ръце. Краката му бяха скрити зад голям шкаф с железен обков, в който съхраняваше кореспонденцията си — никога нищичко не хвърляше. Нямахше да го види, ако погледът ѝ не бе привлечен от ножа с красива сребърна дръжка, стърчаща под чудат ъгъл от врата му.

Сърцето ѝ стреснато ускори ритъма си, но тя не се помръдна още няколко минути, притиснала буза към гъстия мъх на турския килим. Старинното сребро отразяваше танца на замиращия в камината огън и

тя нямаше сили да откъсне поглед от него. Паметта ѝ постепенно я върна назад...

Беше я замъкнал в кабинета си почти веднага след като се върнаха от бала на Мантънови. Влачил я бе по дългия коридор на горния етаж, стиснал ръката ѝ, както толкова много пъти досега. Повтаряла си беше многократно да не оказва съпротива — знаеше, че ако го стори, ще стане още по-лошо. Блъсна я в кабинета, затръшна яростно вратата, но тя пак си помисли с отчаяна надежда, че този път няма да ѝ посегне, че ще се задоволи само с викове срещу нея, ще изтъкне неблагодарността ѝ и ще я остави на мира. Но беше сбъркала.

Близна неволно ъгълчето на устните си: долната ѝ устна кървеше, разцепена от тежкия му пръстен. Ударът в лицето я бе изненадал — той обикновено гледаше да я удари там, където следите от побоя лесно можеха да бъдат прикрити.

Но този път се различаваше от останалите — беше я бил много по-жестоко. Спомни си налудничавото му, изкривено от гняв лице, когато стовари върху нея ебонитовия бастун с дръжка от слонова кост. Почувствала се бе толкова безпомощна... Прегъната на две от болка, се бе опитвала да поеме дъх, докато той свиваше юмрук за следващия удар.

Удари я в главата и тя полетя към отсрещната стена на стаята.

Сега лежеше там, където бе паднала и загубила съзнание. Изглежда, бе ударила главата си в тежката дървена каса на часовника, донесен от Франция. Ударът е бил достатъчно силен, за да я отпрати в мъглата на милостивата забрава. Нямаше представа какво се бе случило след това.

Спомни си още един случай на жесток побой, когато пак бе загубила съзнание: подробностите изплуваха така ясно в съзнанието ѝ, като че ли го бе преживяла вчера.

Беше станало скоро след смъртта на майка ѝ — тогава я бе завлякъл за пръв път в кабинета си посред нощ. Нахлул бе в спалнята ѝ, вонящ на алкохол, и бе крещял срещу нея като луд. Тази нощ Касия за пръв път осъзна какъв ужас е бил животът на майка ѝ. И макар и само за миг, бе изпитала чувство на благодарност, че тя вече не е между живите. Дори бе съжалила, че не е с нея...

Странно, не си спомняше защо баща ѝ бе така бесен онази нощ. Виждаше го, изправен до камината, да изброява недостатъците ѝ, да я

нарича с името на майка ѝ, да я обсипва с грозните думи, които дамите в двореца шепнеха за жена му приживе зад красивите си ветрила.

Тази страшна нощ я беше бил до припадък, а после я бе зарязал на пода в кабинета, където я намери прислужницата ѝ Уинифред. След побоя баща ѝ се бе заключил в спалнята си и беше пил до зори, опитвайки се сякаш да забрави какво бе сторил на единствената си дъщеря.

Касия се бе съвзела по-късно на леглото си в спалнята — не знаеше как бе стигнала до него, не си спомняше кой я бе пренесъл там. Върху нея бе метнато одеяло, а главата ѝ бе отпусната на пухена възглавница, сякаш нищо не се бе случило.

Но този път никой не я бе отнесъл до леглото...

Сега лежеше на твърдия под, а срещу нея бе проснато неподвижното тяло на баща ѝ.

Какво се бе случило, след като бе потънала в тъмната паст на забравата? Кой бе смъкнал от стената древния наследствен кинжал, закрепен между другите му трофеи под препарираната еленска глава с безжизнени очи? Кой бе забил тънкото острие в тялото му, кой го бе захвърлил като дрипа върху килима, който сега попиваше жадно кръвта му?

Нима го е сторила тя? Но не би ли трябвало да помни нещичко поне... гнева, моментната лудост... Как иначе би могла да извърши такова страховито нещо? Би следвало да запомни поне изкривеното му от ужас лице миг преди да нанесе фаталния удар...

Запита се колко ли време е лежала в безсъзнание на пода: часове или може би само минути? Дали все още има надежда за живота му? Поколеба се за миг. Иска ли наистина да го спаси?

Касия помръдна глава и в нея сякаш се заби огнен шиш. Раздвижи челюст, за да провери дали не е счупена, потрепервайки от болка. Слава богу, като че ли всичко бе наред... Успя да завърти глава едва след няколко опита.

Наистина се беше блъснала в касата на часовника, който се търкаляше, счупен, до нея. Стрелките му бяха замръзнали на десет и десет: мигът, в който се бе блъснала в него и бе разбила стъклото, покриващо циферблата от месинг и сребро. Направи опит да се повдигне от пода, но всеки мускул в тялото ѝ запротестира болезнено. Отказа се от идеята да се изправи и запълзя към тялото на баща си.

Очите му бяха широко отворени, вторачени в резбования таван. „Изглеждат точно като очите на тая еленска глава над него...“ — помисли тя. Едва тогава усети кръвта му, влажна и лепкава, пропита в килима под ръцете ѝ. „Защо не пищя? — питаше се тя. — Защо не вия с цяло гърло, както би сторила всяка друга на моето място?“ Та пред нея е баща ѝ със забит в шията нож, кръвта му се просмукваше в роклята ѝ, лепнеше по дланите ѝ!

Касия затвори очи. Може би нещо наистина не беше в ред с нея, нещо, което я отличаваше от другите: като че ли у нея имаше къс лед вместо сърце! Но не много отдавна и тя се бе смяла и бе танцувала под цъфнали череша, бе вплитала цветни гирлянди в косата си заедно с приятелката си от детинство Корделия, някъде в нея все още пееха веселите звънчета на смеха им...

Но това бе във Франция, когато живееха сред радостта, която цареше в двореца на Краля слънце — далеко от Англия и кървавите битки там, далеко от баща ѝ, почтения Хали Факс Монтифорт, трети маркиз Сийгрейв.

Майка ѝ бе напуснала и него, и Англия в навечерието на жестоката Гражданска война, а тогава Касия е била само на три години.

Във Франция се сещаше за него само ако майка ѝ го споменеше, което ставаше от дъжд на вятър. Срегнаха го едва преди четири години, когато се върнаха в Англия. Тогава тя беше вече осемнайсетгодишна.

Прибраха се в Лондон заедно с ново коронясания крал Чарлс II. Беше началото на лятото, но денят бе много студен. Баща ѝ ги чакаше на пристанището в Дувър, скръстил ръце на гърдите си. Погледна ги, каза: „Добър ден, Джудит“, кимна на Касия, после им обърна гръб и се отправи към очакващата ги карета.

Животът на Касия се промени много още преди смъртта на майка ѝ при раждане, но едва през изминалите оттогава шест месеца започна да осъзнава какво чудовище е баща ѝ.

Разбира се, знаеше и преди това колко жесток и подъл бе мъжът, за когото майка ѝ е била насилена да се омъжи. Джудит не пропускаше удобен случай да говори срещу него — подготвяше я за неминуемото връщане в Англия. Изпълнила я беше с личната си омраза към този човек, разказваше как Маркизът, както го наричаше никога Халифакс

или Сийгрейв, или дори милорд, я бе купил още шестнайсетгодишна и бе смазал безвъзвратно девическите ѝ мечти. „Купи ме заради зестрата ми — твърдеше тя, — също както би купил чистокръвна кобила на търг!“

Касия си спомни с каква отврат бе мислила за баща си — защо се е натрапил така грубо на майка ѝ? Как е посмял да я осъди на доживотен затвор с него — мъжа, когото тя едва понасяше и за когото не можеше да говори без омраза? Женитбата им я бе разделила от любимия човек, „скъпия Едмънд“, както го наричаше тя с блеснали очи — иначе тъмни и изпълнени с вечен хлад и враждебност към съпруга ѝ, бащата на Касия.

Нищо чудно, че едва дванайсетгодишна, Касия реши да се омъжи само за мъжа, в когото се влюби истински.

Но сега баща ѝ изглеждаше спокоен, суровите бръчки на лицето му се бяха отпуснали и тя внезапно осъзна, че той сигурно е бил красив младеж с тези аристократични черти и буйна коса, тогава още не посипана със снежния прах на годините. Не изглеждаше чудовището, което я караше да се свива вътрешно от страх, когато бе в една стая с него. Неподвижното му тяло с отпуснато бледо лице сега не я плашеше: в смъртта си той ѝ изглеждаше като всички други.

Касия сложи леко ръка върху гърдите му. Окървавената ѝ длан остави ясен отпечатък върху бялата колосана риза. Не усети и следа от живот, което не я изненада, знаеше, че е мъртъв, но го направи просто за потвърждение.

Протегна пръсти и смъкна клепачите върху мъртвите му очи. Когато плъзна ръка по гърдния му кош, усети очертанятията на златния часовник, който носеше в джобчето на жилетката си. Дръпна червената копринена панделка, с която го връзваше, за да го предпази от улични крадци. Пое го в дланта си, прокара пръст по цветето, гравирано отзад, и го обърна. Десет и половина.

Двайсет минути. Изминали бяха двамайсет минути, които ѝ се губеха напълно. Двайсет минути, през които някой бе убил баща ѝ — не знаеше кой е този някой, в този момент дори не беше сигурна дали тя самата не бе нанесла смъртоносния удар. Понечи да върне часовника на мястото му, за да изглежда така, като че ли нищо не е докосвано — колко глупаво от нейна страна, след като върху ризата му

бе очертан ясно кървавият отпечатък от дланта ѝ! В този миг в ключалката се вмъкна ключ и вратата се отвори рязко.

— Господин Клайдсуърт, уверявам ви, нещо не е наред! Станало е нещо ужасно, казвам ви... Първо крещеше срещу нея, наричаше я какво ли не, а после чух трясък — като че ли се счупи стъкло... И оттогава — ни глас, ни звук!

Касия вдигна поглед от тялото на баща си.

Прислужничката Линет и икономът Клайдсуърт застинаха, когато я видяха, коленичила до него: кинжалът, забит във врата му, безпорядъкът в стаята, кръвта по ръцете и роклята ѝ...

Линет неволно вдигна ръка към устата си, за да задуши вика, напираш в гърлото ѝ, а Клайдсуърт направи кръстен знак пред себе си и прошепна:

— Мили боже, накрая все пак го уби!

— Лорд Рейвънскрофт, Ваше Величество.

Крал Чарлс II вдигна глава от шахматната дъска и веднага посочи с небрежен жест вратата на натруфения придворен срещу себе си, който все още не можеше да се съвземе от неочакваната покана да играе с краля.

— Да влезе! — нареди Чарлс.

Лакеят се поклони и затвори вратата зад себе си.

Кралят очакваше това посещение, откакто се събуди, както винаги, точно в пет часа сутринта. Отдавна му бе омръзнала играта на шах, а и изборът на противник не се оказа добър: той дори не познаваше някои основни правила на играта! Двата часа над шахматната дъска минаха почти изцяло в обсипване на комплименти за „прекрасните модерни дрехи“ на краля и за „майсторската му игра“. Човечецът се бе опитал пряко сили да използва максимално неочаквания шанс за постигане на по-благоприятна позиция в двореца — и се беше провалил.

„Как мразя двуличието и празните ласкателства!“ — мислеше кралят, усуквайки механично края на мустака си между палец и показалец. А живееше сред блато от фалш и бе започнал да се пита дали има в Англия още някой, освен него, достатъчно смел, за да изрази директно лично мнение.

Получи отговор на този въпрос, когато лакеят въведе очаквания посетител.

Кралят тръгна към него с познатата широка усмивка, предназначена само за хора, които ценеше изключително високо. Гостът му пристъпи напред и се поклони почтително.

— Ролф, скъпи приятелю, чудесно е да те видя отново! От кога не сме се срещали? Шест месеца? Година? Прекалено много време изтече от последното ти посещение. Доволен съм, че успя да дойдеш в Лондон толкова бързо.

— Както винаги, на разположение съм, Ваше Величество.

Ролф Бродригън, виконт Блакуд, а напоследък и граф Рейвънскрофт, бе над един и осемдесет и можеше да погледне право в очите своя забележително висок крал — нещо, което се удаваше на малко хора без помощта на модерните високи токове.

„Ето един искрен мъж, ненавиждащ преструвките и фалша“ — мислеше Чарлс, докато стискаше сърдечно ръката на Ролф. Този човек не се опитваше да си издейства благосклонност и милости чрез лицемерие и подмазване — а и нямаше нужда да го върши. Ролф бе сигурен в себе си и не виждаше необходимост да се труфи в атлас и коприна, за да създава впечатление на важна личност. Обличаше се просто и практично, черната му коса бе пусната свободно, ботушите му бяха оплескани с кал от бързата езда, а под мишница държеше широкопола шапка.

— Тръгнах веднага от Съсекс, Ваше Величество. Съобщихте, че ме викате спешно.

— Да, така е. — Чарлс посочи две кресла до прозореца, тапицирани с турскосиньо кадифе.

Уайтхол Пелъс беше най-голямата кралска резиденция. Разположен бе на площ от деветдесет и два декара на северния бряг на Темза и представляваше селище, на вид без какъвто и да било план, с множество галерии, порти и градини. В камината на гостната весело пращеше огън, а високите до тавана прозорци откриваха прекрасна гледка към реката. На поляната до нея се трудеха усърдно кралските градинари.

Кралят вдигна на скута си един от любимите кафяво-бели шпаньоли и го загали нежно зад косматите уши. Още три от тях се

опитваха да привлекат вниманието му, като квичаха, дърпаха и дъвчеха кадифените панделки, които украсяваха обувките му.

— Бренди? — запита Чарлс и погледна единия от униформените прислужници, които се навъртаха наблизо.

Той се поклони и бързо се отправи към масата с напитките.

Ролф забеляза, че кралят бе облечен, както винаги, екстравагантно, но го разбираше и му прощаваше. Чарлс бе прекарал младостта си в ограничаващо заточение, носил бе протъркани жакети и палта, груби вълнени бричове. Оправдан беше вкусът му към екстравагантност сега, когато бе възстановен като крал на Англия. Кадифените му дрехи изобилстваха със златисти ширити и панделки, косата му, накъдрена като френска перука, падаше тежко върху раменете. Този стил се имитираше от всички в двореца за сметка на много усилия и средства.

Косата на Ролф бе скромно подрязана до яката — бе се спрял на тази дължина по време на войната и се придържаше към нея и след края ѝ. Той пое поднесената кристална чаша и бързо погълна първокачественото френско бренди. Течността изгори гърлото му, а после стопли стомаха му. Имаше нужда от тази топлина: бе яздил продължително и бързо през английската пустош — потеглил бе почти веднага щом получи кралското съобщение. Постави празната чаша върху сребърния поднос и даде знак за още една. На втората се наслади по-дълго.

— Как стоят нещата в Съсекс? — запита кралят.

— Много добре. Източното крило е почти възстановено. Казаха ми, че до пролетта къщата ще бъде годна за живеене.

— Когато се върнах в Англия и видях какво е станало с Рейвънскрофт, бях много натъжен.

Ролф кимна.

— Войните оставят разрушения след себе си. Къщата е била изоставена полуразрушена и е била празна доста дълго време — в дамската гостна растеше млад дъб! Сигурен съм, че възстановяването на дома ще се отрази благоприятно на цялото имение. Придържаме се, колкото е възможно, към оригиналния архитектурен план, прибавяме обаче и някои подобрения. Смятам, че към пролетта Рейвънскрофт ще се върне към предишната си слава.

Чарлс се усмихна.

— Много се радвам. Както знаеш, баща ми харесваше Рейвънскрофт. Обичаше уединението и спокойствието на горите наоколо. Имаше слабост към птиците и точно там намираще някои от най-редките екземпляри — описал ги е подробно в дневника си. Много живи описания: четеш и виждаш пернатите създания пред себе си. Искаш ли да пазиш дневника му в Рейвънуд?

— Това ще бъде висока чест за мен, Ваше Величество.

— Баща ми често говореше за Рейвънуд... Наричаше го земен рай. Заради това ти дадох титлата на Рейвънскрофт и поисках ти да поемеш имението. Знаех, че само ти ще го оцениш истински.

— Действително го ценя, Ваше Величество.

— Баща ми остави след себе си голяма празнота... Липсва ми много... — Чарлс се изправи рязко. — Но не съм те извикал, за да говорим за Рейвънуд. Налага се да обсъдим някои много сериозни въпроси. Както вероятно си предположил вече, повиках те, за да ти възложа нещо важно.

Ролф не бе изненадан.

— Да, Ваше Величество.

— Ролф, избрах те за тази мисия поради няколко причини. Рисува живота си за възстановяването ми на трона в тази страна и ми служи вярно и след това. Никога не си се отнасял със съмнение към молбите ми и аз започнах да се осланям на теб за някои неща. Уверен съм, че мога да разчитам на теб да изпълняваш желанията ми без колебание и дискретно. — Отпи от чашата си и замълча за миг. — Знаем, че не си в течение на всичко: след като бе възнаграден с титлата на Рейвънскрофт преди почти година, остана в имението настрана от двореца и не знаеш какво става тук.

Ролф забеляза, че Чарлс тактично избегна да спомене защо се бе самоизолирал в Рейвънуд, заради което в двореца го наричаха Графът в изгнание. Запита се с надежда дали епизодът вече не е забравен, но после се сети, че вероятно е ужасно преувеличен — характерно за един кралски двор.

Кралят смъкна кучето на пода и се вгледа напрегнато в Ролф, преди да зададе следващия си въпрос:

— Ролф, чувал ли си за Монтифортови?

Ролф зарови в паметта си, докато отпиваше още една глътка бренди.

— Халифакс Монтифорт. Маркиз, струва ми се.

Чарлс се усмихна.

— Много добре. Маркиз Сийгрейв, казано по-точно. Преди две седмици беше убит.

— Какво нещастие... Откриха ли убиеца?

— Засега главният заподозрян е дъщеря му, придворна на кралицата. Досега не е арестувана и обвинена официално благодарение на личната ми намеса. — Кралят стана, отиде до прозорците и се вгледа в живописната панорама, която се разстилаше пред него. Нямаше още девет часът и сутрешната мъгла упорито се бе вкопчила в бреговете на реката, но въпреки нея, от време на време се виждаха — макар и за миг — лодките и шлеповете, които се носеха надолу по течението, заети с ежедневните си задължения. Ролф не наруши кралското мълчание. — Стигам до конкретната причина, поради която те извиках тук. — Чарлс се обърна. — Искам да пазиш младата дама, докато се открият достатъчно доказателства за нейната вина или невинност.

Ролф го погледна.

— Не вярвате, че тя го е извършила.

Чарлс махна нетърпеливо с ръка:

— За мен няма значение дали тя е виновна или не. Искам обаче да съм сигурен, че тя няма да бъде обвинена в престъпление, което не е извършила. Знаеш как стават тези неща. Придворните са отегчени — изведнъж им се сервира убийство на благородник! Завихрят се слухове. Разбират някак, че лейди Касия е била на местопрестъплението и още преди тялото да изстине, тя бе обявена за виновна. Нито един от тях не се отнесе със съмнение към обвиненията срещу нея. Както сам разбираш, това би отнело живеца на клюката.

Кралят говореше с отвращение и Ролф споделяше напълно това чувство: знаеше силата на клюката от личен опит.

— Ще ми разрешите ли да запитам защо този случай е привлякъл вниманието ви, Ваше Величество?

— Не желая да се постъпи непочтено с това момиче. Лейди Касия е... — Чарлс замълча за момент, изражението му се смекчи — от голямо значение за мен...

Ролф не се нуждаеше от допълнителни разяснения. Слабостта на краля към жените бе широко известна. Тази лейди Касия Монтифорт,

изглежда, бе просто само още една от многобройните му любовници, една постоянно нарастваща колекция, известна в двореца под общото название Стадото.

Нямаше друго обяснение за драстичната му намеса в нейна защита.

— Искате от мен да направя разследвания и да открия истинския убиец?

— Да. Но първо и преди всичко, искам лейди Касия да бъде отстранена от двореца за известно време. Ако я няма тук да напомня с присъствието си за случилото се, клюката постепенно ще замре и цялата мръсотия ще бъде забравена. Определям те да пазиш лейди Касия, докато настъпи времето, когато преценя, че ще е напълно безопасно за нея да се върне в двореца. Положението е сериозно, Ролф — поставям живота ѝ в ръцете ти. Имението на Монтифортови се намира в Кеймбриджшър. Искам да я отведеш там и да я държиш под око, докато я повикам в Лондон. Разбирам, че новото назначение ще те лиши от възможността лично да следиш възстановителните работи в Рейвънуд, но се надявам, че тази история няма да продължи дълго — най-много няколко седмици.

За Ролф нямаше значение дали поставената от краля задача ще отнеме само няколко седмици или цяла година от живота му: той се бе заклел да му служи и когато получи някакво назначение, негов дълг беше да го изпълни, независимо от личните неудобства.

— В такъв случай прав ли съм да предположа, че според вас животът на лейди Касия е в опасност?

— Опитът ме е научил да вземам под внимание всички възможности. Ако съществува дори най-слабата възможност за застрашаване на живота ѝ, моето желание е да ѝ осигуря защита. Не познавам друг човек, на когото мога да възложа тази задача. Знам как се отнасяш към дълга си, почтеността ти е неоспорима. Сигурен съм, че ще рискуваш живота си, за да я спасиш — ако се наложи. Не мога да твърдя същото с абсолютна сигурност за другите. Междуременно ще очаквам от теб да направиш запитвания — дискретни запитвания — чрез връзките си в Лондон и да разбереш дали лейди Касия действително е извършила, или не е извършила това престъпление. — Чарлс пак се взря напрегнато в Ролф. — А ако откриеш, че лейди

Касия е истинската виновница за смъртта на баща ѝ, искам да съобщиш изводите си директно и само на мен.

Чарлс бе изложил ясно, точно и разбрано истинските си намерения.

Ролф внезапно осъзна, че кралят не се интересува от евентуалното разкриване на истинския убиец. За него нямаше значение дали лейди Касия Монтифорт действително го бе извършила или не. Той като че ли се интересуваше главно от присъдата на другите благородници в двореца му — а те вече я бяха дамгосали като убийца. Защо иначе ще настоява тази жена — явно негова любовница — да бъде отдалечена от града и следователно от леглото му?

Кралят не се интересуваше от възтържествуването на справедливостта. Той просто не желаше една от любовниците му да понесе удара ѝ.

Задължението на Ролф беше да осъществи желанието му.

— Къде мога да намеря лейди Касия?

ГЛАВА ПЪРВА

Ролф не отиде веднага на получения адрес: градската къща на Сийгрейв близо до засенчените с брястове алеи на „Пикадили“. Имаше нужда от допълнителна информация за лейди Касия Монтифорт, една от вероятните любовници на краля, заподозряна в убийството на собствения си баща.

Казано с няколко думи, той искаше да разбере в какво точно нагазва.

Не че смяташе да откаже на Чарлс дори и след като открие, че от него се очаква много повече от просто отвеждане на определена дама от Лондон в провинцията, където да я държи в пълна изолация, докато неговите хора търсят в Лондон истината за извършеното престъпление. Лорд Рейвънскрофт се бе заклел да служи на своя суверен и никога нямаше да наруши тази клетва. Но натрупаният опит в събиране на сведения в интерес на краля по време на приключилите неотдавна войни го бе научил, че зад всяка фасада се крият много повече неща, отколкото човек може да предположи на пръв поглед.

Откъде е лейди Касия? Какво представлява като човек? С кого е свързана — като се изключи кралят? И защо всички в двореца бяха възприели без съмнение предположението, че тя, млада дама със съответното възпитание, е способна да извърши такова ужасно престъпление?

Ролф се нуждаеше от отговорите на тези въпроси, както и от още сведения, които да му дадат възможност да открие истината. Тъй като времето му в Лондон бе ограничено само до намиране на дамата и отвеждането ѝ в провинцията, насочи се към единствения си източник на бързи и сравнително точни сведения.

Когато наетата лодка го докара от Уестминстър до Сейлсбъри, утринното слънце се бе издигнало високо над острите покриви в източния край на града. Ролф хвърли шилинг на гърбавия лодкар, който измърмори някаква благодарност с беззъбата си уста, и забърза към площада и градската къща на приятеля си Данте Тримейн.

Познаваха се от Оксфорд и бяха преживели много заедно с общия си приятел Адриан. Бяха преминали заедно през трудности и битки, бяха се сблизили повече от братя. Вътрешната връзка между тях не се нарушаваше от периодичните периоди на продължителна раздяла. Ролф не се доверяваше на никого така, както на двамата си приятели.

А новата кралска задача изискваше помощ и доверие в някого.

Облицованата е дърво къща на Данте се намираше в края на тясна алея. Забеляза, че прозорците на горния етаж са със спуснати кепенци и се зачуди дали приятелят му все още живее тук. След няколко минути настоятелно чукане на входната врата най-сетне на прага ѝ застана икономът Чилтън — висок слаб мъж, който напомняше на Ролф за строгия му преподавател в Оксфорд. Чилтън като че ли се стресна, когато го видя.

— Лорд Блакуд, не знаех, че лорд Морган ви очаква по това време...

Ролф хвърли мимоходом шапката си в ръцете му и метна пелерината на костеливото му рамо.

— Първо, Данте не ме очаква, и второ, аз съм лорд Рейвънскрофт вече почти година, Чилтън. Данте не те ли осведоми? Негово величество прецени, че съм достоен за графска титла.

Ролф изтича по стълбата към горния етаж, без да изчака поздравленията на икономата. Беше вече на площадката за втория етаж, когато най-сетне Чилтън дойде на себе си.

— Почакайте! Лорд Блакуд... искам да кажа, лорд Рейвънскрофт, лорд Морган е още в леглото!

Предупреждението обаче закъсня: Ролф вече бе отворил рязко вратата на спалнята в края на тъмния и претрупан с мебели коридор и прекрачваше прага, спъвайки се в някаква захвърлена обувка.

— Данте, мързеливецо, засрами се! Вече е почти обяд! Крайно време е да вдигнеш задник от леглото!

Ролф дръпна кадифената завеса на прозореца и в стаята блисна ярка дневна светлина, посрещната с писък откъм леглото зад него: определено женски писък, последван от заглушени мъжки проклетия.

— По дяволите, Ролф, защо си тук по това време?

Данте Тримейн лежеше, напълно гол, върху голямото легло е резбовани колони, завършващи е потискащи на вид ястребови глави с

очи от жълти скъпоценни камъни. Подът беше покрит с разхвърляни в безпорядък дрехи, а един черен копринен чорап беше метнат на статуетка на Афродита върху масата. В стаята витаеше атмосфера на прекарана в любов нощ и скоро Ролф видя защо.

На леглото до Данте седеше много хубава, разрошена млада жена, която стискаше завивките под брадичката си и го гледаше така, като че ли той бе самият дявол.

— А, добро утро, Порша — засмя се Ролф, — или трябва да кажа лейди Уинчестър? Името на оня нещастник, върху когото се спря най-сетне, нали? Знаех си аз, че ще се вкопчиш в графска титла. Ако бе сгрешила и казала „да“ на някой по-дребен шаран, нямаше да мине много време, преди да изриташ бедната жертва и да пуснеш по-голяма примамка за по-едра риба.

Красивата блондинка го изгледа свирепо със злобно присвити очи:

— Я виж кой е тук! Графът в изгнание накрая изпълзя от селското си скривалище! Какво, милорд, решихте, че достатъчно сте се крили, така ли?

— Млъкни, Порша — обади се Данте.

Но Ролф нямаше нужда от защита.

— Скъпа Порша, реших, че ще е достатъчно безопасно за мен да се върна между живите. Особено сега, когато те са вече омъжени и няма опасност да бъда хванат в копринените им мрежи. Но, милейди, как така сте все още в чуждо легло? Лорд Уинчестър сигурно се пита къде ли е останала младата му невеста снощи — освен ако, разбира се, и той не се крие някъде по същия начин под куп чаршафи. — Той повдигна лекичко ъгъла на завивката и като че ли се канеше да надникне под нея.

Порша го тупна рязко.

— Съпругът ми вероятно е също в леглото си вкъщи с оная своя любовница с кучешка физиономия и тяло на перачка. Снощи е играла на сцената в отвратителното представление на Девънант. Но дори и да греша, съпругът ми се измъква от леглото следобед, тъй като винаги си ляга преди зазоряване. Такива като него едва ли са в състояние да забележат отсъствието на невестите си...

Ролф се изсмя и се отпусна до нея върху леглото.

— Как да разбирам тази малка реч? Нима брачното легло вече е изстинало?

Порша го изгледа гневно и притисна още по-плътно чаршафите към гърдите си.

— Бракът ми изобщо не ви засяга, лорд Рейвънскрофт, както и присъствието ми тук. Тъй като Данте едва ли ще ви помоли да си отидете, бъдете така любезен да обърнете наглата си глава, за да се облека.

Ролф се поклони галантно.

— Както искате, милейди.

И тя изчезна в светкавичен проблясък на бяла кожа и разхвърчала руса коса, като затръшна ненужно вратата зад себе си.

— Благодаря, Ролф — промърмори Данте изпод възглавницата, която бе поставил върху главата си, за да заглуши неприятния ѝ глас. — Спести ми куп усилия. Точно се питах как, по дяволите, да се освободя от нея без протести преди закуска.

— Радвам се, че ти помогнах, приятелю. Беше удоволствие за мен.

Данте нахлузи панталоните си и прокара ръка по брадата си, която плачеше вече за бръснач. Неволният му жест напомни на Ролф, че самият той имаше нужда от същото. Те много си приличаха външно. И двамата бяха мургани и високи, с гарвановочерна коса. И двамата бяха пропилили по-голяма част от младостта си в тичане след жени, въпреки че за разлика от Данте, който бе широко известен женкар Ролф така и не усвои забележителното умение да ги вкарва в леглото си през нощта, без да знае дори имената им.

— И така, коя поредна резка в колоната на леглото ти е скъпата Порша? — запита той сега, подхвърляйки на приятеля си чиста батистена риза, която измъкна от високия махагонов гардероб до леглото.

Данте се закикоти.

— Кой да ги брой? Аз съм дискретен мъж, Ролф. Никога не лягам с жена, която не го иска или вече не е омъжена.

— Добре че останах неженен, иначе щях непрекъснато да се питам дали жена ми не обогатява в момента колекцията ти.

— Аз съм джентълмен, приятелю, което означава, че съм човек на честта. Никога не бих докоснал някои жени, една, от които ще бъде

твоята съпруга, ако някога се решиш на женитба. Но колкото до другите — той пак се захили, — убеден съм, че никога няма да чуеш оплаквания от нито една от тях. Никога не съм посегнал на някое невинно създание, нито пък съм провалил женитба. Не забравяй, че те сами идват при мен. Съпрузите им ги приемат такива, каквито са. Кой съм аз, че да отхвърлям техните желания? Отсрами се в леглото пред тях и ги напусни, когато съпрузите започнат да задават неудобни въпроси. Тази политика ме държи успешно настрана и от дуелите.

— Всичко, изброено дотук, е много хубаво наистина — отвърна сухо Ролф, — но би трябвало да търсиш любовници с по-мек характер, Данте. Тази е истинска усойница.

— Какво ме интересува характерът на Порша? Оня глупак, Уинчестър, наистина нищо не разбира от жени, щом като търси леглото на друга, пък била тя и артистка. За своите деветнайсет години Порша е изпълнена с приятни инициативи и нови идеи в леглото — но коя дама от двореца не е като нея? Тази надареност в леглото е, изглежда, нещо като предварително условие, за да бъде допусната една млада дама сред стените на Уайтхол. Да пукна, ако разбирам какво те държи в онова самотно, скапващо се имение в съседската пустош, когато градът предлага такъв богат избор фини млади цветя за откъсване.

— Точно поради тази причина предпочитам да живея в Съсекс. Достатъчно цветя късах между стените на Уайтхол.

Данте се разсмя.

— Знаеш ли оная приказка за седлото, приятелю? Ако паднеш от него, най-доброто, което можеш да сториш, е да побързаш да се метнеш отгоре и пак да се включиш в ездата.

— Първо, не страхът от ездата ме отпрати в Съсекс, а вероломните прегради, които си принуден да прескачаш, щом като си се качил веднъж на това седло.

— Вероятно просто ти е време да смениш кобилата. — Ролф измърмори нещо, което Данте така и не разбра, и предпочете да не задълбава. — А сега хайде да говорим по същество. Сигурно не си дошъл тук само за да разменяш шегички с мен. Казвай каква е причината да се появиш толкова рано в спалнята ми.

Петнайсетина минути по-късно Ролф седеше пред запалената камина в кабинета на Данте с чаша димящо кафе в ръка. Докато

прислужникът на приятеля му бръснеше господаря си, Ролф го осведоми за разговора с краля същата сутрин.

— И така — завърши разказа си той, — какво още можеш да ми разкажеш за лейди Касия Монтифорт?

— В Уайтхол я наричат Лейди Зима. Скоро навърши двайсет и две години, по-голяма е от много неомъжени дами в двореца, както и много по-умна, отколкото трябва да е на тази възраст. Напълно наясно е какво точно иска и заедно с годините, изглежда, е добила и уменията да защитава собствената си позиция сред по-голяма част от предизвикателните личности в Уайтхол. Не се усмихва често — изглежда, няма за какво да го прави. Много е затворена. Обича да работи в градината, но когато наблизко няма никой. С няколко думи: предпочита уединението пред тълпата. Доколкото разбрах, тя ще наследи около трийсет хиляди фунта от маркиза. Ако, разбира се, не я обвинят в убийството му.

— Привлекателна сумичка — замислено подхвърли Ролф. — Достатъчен мотив, за да прекъсне земния път на баща си. Без съмнение по петите ѝ се носят много пламенни кандидат-женихи.

— Е, то се знае... Тя обаче не се интересува от тях. Досега тактично е отхвърлила всички до един.

Ролф стисна презрително устни.

— Без съмнение следва примера на други дами от двореца: просто не иска да се унижи за някой по-долу от ранга на херцог.

— Имаш предвид скъпата Дафни. Тя се омъжи — надявам се, че знаеш.

Имаше времена, когато Ролф получаваше сърцебиене само при споменаването на това име. Сега в устата му загорча. Никой не би могъл да оспори оздравителното влияние на времето и смяната на пейзажа.

— Какво значение има за мен дали е омъжена или не? Нямахме никакво съмнение, че един ден тя ще хване в мрежата си златната рибка, която търсеше. — „Колко сигурна бе само, че аз никога няма да се издигна до това ниво!“ Макар и произнесени на глас, тези думи като че ли прозвучаха достатъчно ясно в настъпилата тишина.

Усетил гнева и болката в гласа на приятеля си, Данте заповяда с рязък жест на слугата да ги остави сами.

— Дяволите да го вземат! Ролф, извинявай. Искях само да...

— Знам. Забрави го. Всичко това вече е стара история. Честна дума, сега се радвам, че тогава отхвърли предложението ми. Лейди Касия, изглежда, е като нея — поне в отказа си да слезе на по-ниско ниво. Въпреки че на нейната възраст би трябвало вече да последва примера ѝ и да се позамисли малко, преди да увисне като застояла стока на полица.

— Звучи логично, но поведението на лейди Касия не може да се обясни така просто. Тя отхвърля предложения от най-висок ранг, а възрастта ѝ съвсем не е пречка — напротив, тя като че ли я прави още по-привлекателна. Не, има нещо друго. Тя се държи така, като че ли изобщо не мисли за брак. Като че ли ще бъде напълно доволна да преживее живота си като стара мома. Не говоря от опит, но чух да се шушука, че ако е възможно през вените на една жена да тече лед, то това са вените на лейди Касия. Разбираш сега защо я наричат Лейди Зима. Достатъчно е да вторачи хладен поглед в тебе — и застиваш на място. А е много хубава: дъхът ти спира, щом я погледнеш. Далечна и заслепяващо студена като зимно слънце.

Ролф обмисли думите на приятеля си за миг, после запита:

— Какво знаеш за убийството на баща ѝ?

Данте стана, отиде до умивалника и изми остатъците от пяна по лицето си.

— Както вече сигурно си разбрал, убийството на баща ѝ раздвижи доста духовете в двореца — отговори той, докато се бършеше. — Напълно естествено: все пак става дума за убийство. Сийгрейв беше човек е известна власт и колкото и скандално да звучи, имаше репутацията на мъж, който никога не се е отклонявал от брачното ложе. Доколкото знам, оженил се е за млада свободомислеща красавица от двореца по време на режима на предишния крал Чарлс. Уредена женитба заради парични придобивки — нещо обичайно за аристокрацията. Този конкретен случай обаче е разнообразен със слухове за побои: упорито се говори, че Сийгрейв е биел жена си.

— В такъв случай е бил негодяй — отсече Ролф. — Но защо името Монтифорт ми звучи така познато?

— Вероятно заради сделките през войната. Авоарите му доста нараснаха през последните години. Говори се, че богатството му надвишава цифрата, която споменах преди малко. Твърди се, че по време на войната Сийгрейв е заставал винаги зад победителя в дадения

момент, фурнаджийска лопата, но с добре обмислени ходове. Успява все пак да избегне явно обвързване с Протектората и след Реставрацията веднага получи пост в двореца.

— Което означава, че майката на лейди Касия е все още в Уайтхол?

Данте поклати глава и отпи от кафето си.

— Жена му — Джудит, струва ми се — почина при раждане в началото на годината. Като се вземе предвид демонстративното ѝ отвлечение към Сийгрейв и поведението ѝ като цяло, публична тайна е, че детето вероятно е било копеле. Маркизата бе известна в двореца с напълно заслужения прякор Кучката на Уайтхол. Не пропускаше шанс да запълни нечие легло, което би могло да ѝ помогне да се нареди между първите дами на двореца.

— И твоето ли?

Данте се засмя.

— Трудно е за вярване, но истината е, че тя ме отблъскваше. Наблюдавал съм я внимателно! Като пиявица беше, не се успокояваше, докато не изсмучеше жизнените сокове на някой мъж, като при това правеше всичко възможно, за да превърне събитието в публично зрелище. Много унижително за бедния Сийгрейв.

— Вероятно. А какво стана с бебето? — запита Ролф. — Истинският му баща прибра ли го?

— Никой не узна със сигурност кой е той — възможностите бяха прекалено много. То живя само няколко часа след смъртта ѝ. Сийгрейв веднага отстрани лейди Касия от двореца. Тъй като тя е неомъжена, той даде да се разбере, че търси съпруг за дъщеря си. — Замълча за миг, после добави: — Срещу подходяща цена, разбира се.

— То се знае. Все пак, независимо от репутацията на майката, фактът, че лейди Касия е богата наследница, и при това хубава, без съмнение е привлякъл доста предложения.

— Правилно. Тя обаче ги отхвърли до едно. Наблюдавал съм я, Ролф. Имам чувството, че за нея всичко това е някаква игра. Винаги има кавалери за танците — всеки от които е добра партия за женитба, но в мига, когато някой нещастен идиот покаже малко повече интерес към нея, Лейди Зима се превръща в лед пред очите му.

Ролф се замисли над чашата с кафе.

— Ако тя не се стреми към по-добра партия, възможно ли е поведението ѝ да се обясни с факта, че е любовница на краля?

Данте пак се засмя.

— Виждам, че си правил някои проучвания.

— Каквато майката, такава и дъщерята?

— До мен стигна слухът, че лейди Касия е една от многото посетителки на кралската спалня, но не мога да бъда сигурен. За разлика от майката, крал Чарлс е единственото име, което може да бъде прикачено към лейди Касия. Но според мен кралят се държи с нея повече като брат, отколкото като любовник. Не съм я чувал обаче да отрича слуховете, а не е тайна, че лейди Касия понякога прекарва часове наред насаме с краля. Странно е, че продължава да е все така предана на съпругата му, кралица Катерина. Лейди Касия е загадка, което вероятно обяснява защо сега с такава лекота я наричат убийца. Както знаещ, всеки с необичайно поведение веднага се обгръща с подозрение от любителите на клюки.

Ролф се отпусна на креслото с желанието да има нещо по-силно в чашата си, докато обмисля думите на Данте. Тази млада жена бе успяла да преодолее скандалното име на майка си, което само по себе си бе вече доста странно. При подобно положение много придворни дами щяха да се стопят в сивата мъгла на забравата. Но тази се подиграваше на обществото и порядките му, като приемаше в леглото си само краля, поддържайки в същото време приятелски отношения с кралицата!

Лейди Касия Монтифорт явно не бе някоя безмозъчна лъсната кукла, което засилваше вероятността точно тя да е вдигнала ръка срещу баща си. Но трябваше да признае, че очаква с нетърпение да се срещне с нея въпреки изводите си.

— Какво мислиш за убийството? Смяташ ли, че тя е убила баща си?

Данте не отговори веднага.

— Доказателствата са против нея. Намерена е в една стая с тялото на маркиза. От врата му е стърчала дръжката на кинжал, дланите ѝ са били изцапани с кръвта му, наоколо — следи от борба. Слугите твърдят, че яростните разправии между тях били нещо обичайно. Напълно логично е да бъде заподозряна, но тя е все още свободна, вероятно поради директна намеса на краля. И все пак, Ролф,

когато я погледне човек, не може да допусне, че е способна да извърши подобно грозно деяние. Тя изглежда някак крехка, уязвима... Има нещо у нея, което не мога да опиша с думи, но което се налага и те принуждава да я възприемеш като добре възпитана дама, въпреки приказките за майка ѝ и баща ѝ. Чудесен пример на аристократична изтънченост. Много странно, нали?

— Изглежда, новата ми мисия ще се окаже поне интересна.

— Внимавай, Ролф. Един глас ми шепне, че тази дама е опасна.

Ролф се разсмя.

— Мили боже! Доживях деня да чуя от твоите уста, че някоя жена може да е опасна!

— Казвам ти просто да внимаваш. — Данте доизпи кафето си. — Предполагам, че искаш да се поразровя по-дълбоко по този проблем, така ли е?

— Схватливо момче! Как позна? Шегата настрана, наистина очаквам точно това от теб и те моля, ако откриеш нещо да го съобщиш само на мен.

— А къде ще те намеря, ако се добера до информация?

— Аз ще те намеря, не ти. — Ролф стана. — А сега имам огромна нужда от умивалник и чисти дрехи, преди да се представя на странната лейди Касия. Нямах време да взема дрехи, преди да тръгна към града, а слугата ми ще пристигне най-рано утре.

Дайте се усмихна.

— Не искаме дамата да помисли, че където и да отидеш, вонис като коня си, нали? Може да ѝ хрумне да забие в теб иглата за бродирание, особено ако ѝ се представиш в този вид: окосмен в лицето и, общо взето, като селянин, прибран внезапно от гората. Слугата ми ще бъде на твое разположение, а междувременно аз ще започна да подпитвам за някои неща тук-там.

Ролф стисна топло ръката му.

— Много ти благодаря за информацията, Данте.

— Няма защо: повторих само част от приказките в двореца.

— Но ако бях запитал някой друг, щях да получа само изкривена версия на разказа ти. Търся информация, а не клюки и в никакъв случай мненията на придворни нищожества. Чудесно е да знаеш, че винаги можеш да разчиташ на приятелите си.

Данте стана и придружи Ролф до вратата.

— Не забравяй, че сме минали през ада заедно, драги. Може да се каже, че сме неразделни от Оксфорд, така изкарахме и войната — ти, Адриан и аз: всеки от нас — сигурна защита на тила на другия. Адриан беше винаги водачът, нали е най-големият от тримата! А ти бе боецът, който виждаше злото и се преборваше за крайната победа на справедливостта — или поне рискуваше живота си, за да го сториш... Колкото до мен — усмихна се дяволито, — аз просто очаровах дамите отзад. Между другото вчера получих съобщение, че Адриан и Мара са пристигнали за сезона в града с децата си.

— Децата?

— Робърт и дъщеря им Едана — наричат я Дана. Третото е на път.

Ролф поклати глава.

— Адриан не се ли биеше в гърдите, че никога, ама никога, няма да продължава прокълнатата линия на Сейнт Обин? — Усмихна се. — Радвам се за него. Откровено казано, не мога да се начудя, че той и Мара са все още заедно. Но Адриан не е глупак: умее да отдели зърното от плевата и да прояви упорство. Спомняш ли си как се държеше Мара с него в началото? Беше го направила на луд... Поздрави ги от мен.

— Да им съобщя ли, че си в града?

Ролф се спря.

— Веднага щом намеря лейди Касия Монтифорт, ще бъда зает далеко и от града, и от двореца...

ГЛАВА ВТОРА

Ролф сне шапка, когато прекрачи прага, и изведнъж си спомни предупреждението на Данте за лейди Касия.

Опасна жена.

В този момент обаче тя съвсем не изглеждаше опасна. Изправена върху невисока дървена стълба на другия край на разхвърляната стая, Касия смъкваше стари книги с кожена подвързия от претъпканата полица. На пода из цялата стая бяха натрупани още — няколко дървени каси вече бяха напълнени с прилежно подредени томове и бяха струпани една върху друга до вратата.

Лейди Касия Монтифорт определено нямаше вид на опасна. Тя изглеждаше само погълната от задачата да прелисти всяка книга, преди да прецени на коя купчина да я постави. Дори тананикаше жизнерадостно, докато работеше — доста странно разположение на духа за вероятна убийца под сериозно подозрение. Ролф реши да не се обажда известно време, за да може да я наблюдава, без тя да разбере. Опитът го бе научил, че хората разкриват повече неща за себе си, когато мислят, че никой не ги вижда. Лордът кръстоса ръце на гърди и се облегна на дъбовата рамка на вратата.

Беше обърнала грациозния си гръб към него, но той забеляза престилката, която бе вързала, за да предпази от праха тъмната си рокля със строга, семпла кройка. Решила беше да се придържа към изискванията и носеше траур, независимо от обвиненията срещу нея за смъртта на баща ѝ. Цялата къща беше в траур: черен креп покриваше огледалата и прозорците. С дълга черна панделка бе вързана отзад и кестенявата ѝ коса. Тя се спускаше на меки вълни по гърба — краищата ѝ се къдреха малко под тънката талия.

Младата жена, изглежда, усети, че има някой зад гърба ѝ и нареди, без да се обръща:

— Линет, бъди така добра да кажеш на Куигмън да донесе още каси. Първите, които донесе, са вече пълни, а аз още не съм преполовила полиците. Искам да изхвърля от дома си тези потънали в

прах книги. А когато свършим тук, ще се прехвърлим на горния етаж, за да опаковаме дрехите на лорд Сийгрейв за бедняшкия приют в Брайдуел.

Гласът ѝ бе мелодичен и ясен — глас на жена, която невинаги бе напълно сигурна в себе си. Ролф мълчеше.

— Линет, не ме ли чуваш?

Ролф пак не реагира: първо, не беше Линет, и второ, искаше му се да я наблюдава още малко, без тя да разбере. Касия се обърна и се вторачи в него, без да покаже и следа от изненада, че вижда напълно непознат човек в дома си.

— Извинявайте, господине — заговори тя, като се хвана за полицата, за да не падне от стълбата, — може ли да запитам кой ви въведе в този дом?

Ролф не отговори веднага, поразен от красотата на лицето ѝ.

Тя беше като видение, много по-прекрасно, отколкото бе човешки възможно. Дори и в неясно осветената стая с прехвъркващи молци около нея тя изглеждаше като Хубавата Елена, предизвикала с красотата си разрушителната Троянска война... Устата му пресъхна, думите му се стопиха някъде, забрави защо е тук. Знаеше само, че я желае, иска я гола в ръцете си, иска да усети коприната на косата ѝ в дланите си, изпълни го болезнен копнеж да притисне лице в гърдите ѝ. От дълго време не бе изпитвал такива чувства към жена — не и след Дафни. Но истината беше, че не бе и заставал срещу жена като тази през същото това време. Тя бе всичко, което той искаше от една жена. Опасна — да, внезапната му, почти неконтролируема реакция му подсказа какво е имал предвид Данте, като я нарече така. Поетично красива. Безукорна външност. Съвършена жена — елегантна и грациозна.

И напълно вероятно — убийца. Не трябва да го забравя.

Едва сега Ролф забеляза очите ѝ — тъмни и изразителни под тънки, леко повдигнати нагоре вежди. Бе прекалено далеко, за да определи точно цвета им, но знаеше, че са тъмни и дълбоки, поглъщащи всичко, което попадне в обсега им. Имаше фини черти с високи скули и прав, деликатен нос. А устата — да, сега я виждаше ясно: пълни розови устни — долната малко по-пълна от горната, меки, влажни и чувствени. Устни за целуване, устни, които събуждаха желание у всеки мъж да вкуси от сладостта им...

„Едно нещо е сигурно — мислеше Ролф, продължавайки да я гледа втренчено като внезапно онемял глупак. — Данте беше прав. Не, описанието на тази жена бе непростимо подценяване на истинската ѝ сила...“ Сега вече не се съмняваше в естеството на връзките ѝ е краля.

Нямаше съмнение, че лейди Касия бе една от кралските любовници, защото човек със сексуалните апетити на краля не би познал и минута спокойствие, докато не вкара жена като нея в леглото си.

— Не ме ли чувате? — запита тя отново, този път по-строго. — Запитах ви кой ви пушна тук.

Ролф успя да дойде на себе си:

— Входната врата беше отворена... Извиках, но никой не отговори.

— И тъй като имате навика да влизате в къщите на хората без покана, господин...

— Рейвънскрофт, лорд Рейвънскрофт всъщност. Извинявайте, че се появих тук непоканен, но дойдох със спешно известие от краля.

Строгийт израз изчезна веднага и радостна усмивка освети лицето ѝ.

— Негово величество ви изпрати при мен? Какво е известието му?

Внезапната промяна при споменаването на краля и новият мек тон в гласа ѝ го подразниха и той се ядоса на себе си. Какво от това, че тази жена е още една от любовниците на Чарлс?

— Известието на Негово величество съм аз самият.

Касия го изгледа объркана. Слезе от стълбата и избърса механично ръце в престилката си.

— Моля ви, продължете, лорд Рейвънскрофт.

— Изпратен съм тук от Негово величество с поръчението да придружа лейди Касия до имението на Сийгрейв в Кеймбриджшър и да остана с нея там докато се докаже нейната вина или невинност във връзка с убийството на баща ѝ, лорд Сийгрейв.

— Искате да кажете, че вие ще пазите лейди Касия, лорд Рейвънскрофт? Нима е обичайно за благородник като вас да бъде използван в качеството на обикновен пазач?

Ролф веднага схвана, че лейди Касия съвсем не е възхитена от съобщението му. В гласа ѝ звъннаха метални нотки, лицето ѝ потъмня.

Опита се да избегне въпросите ѝ.

— Вие сте лейди Касия, нали?

Тя пристъпи напред и сега той забеляза, че очите ѝ са сиво-сини: цвета на облачно небе. Очи, в които един мъж можеше лесно да се изгуби... Без съмнение мнозина вече го бяха направили.

— Още не сте отговорили на въпроса ми, лорд Рейвънскрофт — повтори тя с предизвикателна нотка в гласа. — Наистина ли сте в ролята на пазач?

Ролф се втренчи в нея.

— Изпратен съм като средство за защита на лейди Касия по молба на Негово величество крал Чарлс.

— Защита, ха! Едва ли ще сбъркам много, ако заявя, че сте назначен за пазач, милорд. Кралят трябва да се увери, че една вероятна убийца няма да се опита да избяга от справедливо наказание във Франция — така ли е, лорд Рейвънскрофт? Съжалявам, но няма да се съглася с това. — Тънките ѝ пръсти стискаха ръкава му. — Благодаря за усилията, милорд, но аз реших, че нямам нужда от услугите ви. Желая да предадете на Негово величество, че ценя високо неговата... — направи малка пауза — загриженост, но ви уверявам, че съм напълно способна да се грижа сама за себе си. Разбирате, надявам се, че отказвам да напусна Лондон и да се скрия в дълбоката провинция, сякаш наистина съм виновна, както смятат всички. В такъв случай вашето присъствие тук не е нужно, лорд Рейвънскрофт. Благодаря ви още веднъж за старанието. Съжалявам за напразните усилия. Желая ви приятен ден.

Отпратила го беше по възможно най-учтивия начин, като същевременно бе съумяла да го отведе до вратата, да го преведе през нея и да го изкара на улицата, без той да се усети. Канеше се вече безцеремонно да затръшне вратата в лицето му, когато Ролф бързо постави крак на прага, бутна я навътре и я принуди да отстъпи.

— Само момент, мадам. Още не сте отговорили на въпроса ми вие ли сте лейди Касия Монтифорт или не?

Ролф не се съмняваше нито за миг, че тя е лейди Касия — коя друга би могла да е? — но нарочно я попита. Тя го погледна смръщено.

— Извинявайте, лорд Рейвънскрофт. Да, аз съм лейди Касия.

— Прекрасно. — Той мина край нея и се отправи пак към кабинета, където я беше заварил. Провря се между купищата книги и

безцеремонно се настани в креслото до каменната камина. Усмихна ѝ се. — Сега поне знам, че съм там, където ми е мястото.

Касия го изгледа с ледено изражение, което без съмнение многократно бе използвала успешно.

— Не, лорд Рейвънскрофт, грешите — мястото ви не е тук. Както изтъкнах вече, тук никой няма нужда от вашите услуги или с други думи казано, никой не ги желае.

Лейди Зима. Ролф започна да проумява защо я наричаха така в двореца.

— Разбирам ви напълно, лейди Касия. Вие изяснихте кристално ясно чувствата си по въпроса, но аз приемам кралските заповеди много сериозно. Изпратен съм тук да ви защитавам и да ви отведа от Лондон до семейното ви имение в Кеймбриджшър. Точно това смятам да сторя със или без вашето съгласие.

Касия се вторачи в него за миг, после наклони леко глава настрана — в този момент изглеждаше толкова привлекателна, че дъхът му спря.

— Казахте, че се наричате Рейвънскрофт, милорд? Моля ви, помогнете ми да се сетя защо това име ми звучи толкова познато?

Ролф стисна челюсти. Няма ли миналото да го остави най-сетне на мира?

— Някога идвах често в двореца.

— Също като мен. Не е ли странно, че никога не сме се срещали там?

— Не виждам нищо странно. Често пътувам по различни назначения от краля.

— Не, не е това. Името ви ми е познато във връзка с нещо, което искам да си спомня... — Тя се замисли за момент. — Нещо за един граф в изгнание...

Ролф се смръщи. Тя определено предпочиташе да действа направо.

— Бях известно време далеко от двореца, зает с някои неща, които не представляват интерес за вас. Но сега единствената ми грижа е да ви придружа до Кеймбриджшър.

Касия въздъхна раздражено.

— Пак се връщаме на Кеймбриджшър. Не смятате ли, че започва да става досадно? Бихте ли могли да ми обясните защо е толкова

наложително да отивам в провинцията?

— Кралят смята, че градът вече не е безопасно място за вас — отговори Ролф. Търпението му се бе изчерпало. — С удоволствие бих прекарал остатъка от деня в приятни приказки с вас, за да се опознаем по-добре, но в Кеймбриджшър ще разполагаме с достатъчно време за тази цел. Не считам, че поведението ви сега може да промени нещата — само забавяте неминуемото. Предлагам ви да наредите на прислужницата си да опакова вещите ви, тъй като тръгваме утре сутринта. Разреших си да предупредя персонала в Кеймбриджшър — съобщих им, че ще пристигнем до края на седмицата. Наел съм и карета. Погрижил съм се за всичко.

— Струва ми се, че прекалявате, лорд Рейвънскрофт. Нямаме право да заповядвате на моята прислуга.

— Грешите, лейди Касия. Упълномощен съм от Негово величество крал Чарлс.

Касия се втренчи в него за миг, после стисна ядно челюсти. Лицето ѝ беше безизразно, но в очите ѝ прескачаха гневни пламъчета. Изглежда, за пръв път получаваше отказ от мъж. А гневът ѝ подсказваше, че не е свикнала да ѝ се нарежда какво да прави.

Е, ще ѝ се наложи да се примири.

Стоеше неподвижно пред него, като че ли не го бе чула — вероятно му даваше възможност да вдигне бяло знаме, което той нямаше ни най-малкото намерение да стори. Изминаха няколко минути, преди тя да заговори със странно мек глас:

— Не искате ли да знаете дали наистина съм убила баща си?

— Не съм изпратен тук да ви съдя, лейди Касия, и да преценявам дали сте виновна или не за смъртта на баща ви. Моята задача е да ви отведе от града, за да ви предпазя от онези, които вече са ви обявили за виновна и искат да ви видят на бесилката.

Лицето ѝ пребледня и тя стисна устни, за да се овладее.

— Няма да избягам оттук като подплашена глупачка. Не разбирате ли, че бягството ми само ще влоши нещата? Невинният не бяга, бяга виновният!

— Разсъжденията ви заслужават похвала, милейди, но в случая нямате избор. Моето задължение е да ви отведе в Кеймбриджшър и аз смятам да го изпълня. Излишно е да сменяте непрекъснато темата и да заобикаляте причината, поради която съм тук. Утре тръгваме.

— Това още не се знае, лорд Рейвънскрофт.

Касия се обърна рязко и копринените поли на роклята ѝ зашумоляха по килима.

— Линет! — извика тя в коридора.

— Да, милейди?

Ролф се усмихна — най-сетне се бе укротила. Но скоро усмивката му застина.

— Моля те, кажи на Куигмън да поръча карета — бързам много и не мога да чакам да впряга.

Ролф стъпи на прага точно когато Касия дръпна пелерината си от ръцете на прислужницата. Пръстите ѝ бързо я закопчаха и той неволно се запита, докато я гледаше изправена там, дали кожата ѝ наистина е толкова мека, колкото изглежда... обзе го силно желание да докосне с устни нежния ѝ врат... Но в този момент Касия грабна някакъв обвит в плат предмет от масичка в коридора и се отправи към вратата.

— Няма да се бавя, лорд Рейвънскрофт — извика тя, без да се обръща назад. — След като се отнасяте така сериозно към мисията си, оттеглете се в гостната и ме изчакайте, ако желаете. Линет ще ви предложи напитки. Винарската изба на баща ми е добре известна в Лондон и е отлично заредена. Ще можете да изберете вино по вкуса ви.

Трябваше да ѝ се признае, че бе учтива, когато отвътре вреше и кипеше.

— Това няма да е нужно.

— Както искате.

Касия zakрачи бързо към вратата. Почти бе стигнала до наетата карета, когато забеляза, че Ролф я следва плътно по петите.

— Какво смятате, че вършите? — запита тя гневно.

— Идвам с вас.

Тя вдигна ръка в кожена ръкавица, постави я на гърдите му и го блъсна леко, но достатъчно твърдо, за да подчертае думите си.

— Извинявайте, лорд Рейвънскрофт, но ми разрешете да ви осведомя, че отдавна пътувам сама из този град. Не съм имала нужда от вашето присъствие досега, не се нуждая от него и днес. Не съм дете и мога да пътувам сама с карета.

Ролф отговори с усмивка:

— Заповеди, лейди Касия.

— Какво ме засягат вашите заповеди, лорд Рейвънскрофт? Опитвах се да бъда учтива, но вие, изглежда, сте от онези мъже, които не разбират от намеци. Принудена съм да говоря направо. Моля ви да се опитате да схванете най-сетне, че няма да понасям вашето присъствие повече. Вие сте грубиян и прекалено дързък. Наричате се джентълмен, но ми е трудно да повярвам, че сте наистина такъв. Куигмън, бъди така добър веднага да отстраниш този човек оттук.

Едрият коняр пристъпи заплашително напред.

— Сигурен съм, че си свикнал да изпълняваш желанията на милейди, Куигмън. Всъщност никога не си имал друг избор, нали? Но ако ти е мил животът, помисли малко, преди да направиш още една крачка. — Хвана недвусмислено дръжката на сабята си. Куигмън веднага замря на място и погледна безпомощно господарката си. Ролф се обърна към Касия: — Конярят ви изглежда добър човек и ще съжалявам искрено, ако ми се наложи да го понижа. А освен това ще поемете ли отговорността за смъртта на още един човек, лейди Касия?

Тя не му обърна внимание.

— Куигмън, би ли извикал Унифред?

— Уверявам ви, че вторият слуга, когото викате сега, няма да ми попречи да тръгна с вас, а само ще усложни допълнително нещата.

Касия се обърна рязко.

— Унифред е личната ми камериерка, лорд Рейвънскрофт, и въпреки че е много привързана към мен, едва ли е заплахата за вас, така че няма причина да я заплашвате със сабята си, както току-що направихте с бедния Куигмън. Не разбирам защо мъжете смятат, че могат да подчинят света на волята си, стига да хванат някакво оръжие. Не съм глупачка, лорд Рейвънскрофт. След като сте очевидно въоръжен и сте много по-силен от мен и след като отказвате да ме изчакате тук, както ви помолих, нямам друг избор, освен да се примиря и да изстрадам присъствието ви. Но ако нямате нищо против, милорд, Унифред ще пътува с нас в каретата. Така поне ще се запази някакво приличие. Не е в реда на нещата да пътувам през града в компанията на джентълмен без придружителка, нали?

Ролф бе поразен. Лейди Касия Монтифорт, любовница на краля и убийца според приказките в двореца, се тревожеше репутацията ѝ да не пострада, ако мине през града с мъж без придружителка. Не беше за вярване — направо казано, бе налудничаво!

Данте се оказа прав: тази жена беше наистина загадка.

— Разбира се, милейди — отвърна той, подавайки ѝ ръка, за да се качи в каретата.

Не се изненада, когато тя го стори, като загърби демонстративно протегнатата ръка.

Тръгнаха след десетина минути, когато между тях се настани Уинифред, едра жена на средна възраст, която не пропусна да го изгледа злобно.

— Къде отиваме? — запита кочияшът.

Свидетел на разправията преди малко, той не бе особено сигурен към кого да отправи въпроса си. Ролф погледна Касия:

— Е, милейди?

Тя го изгледа смръщено, преди да кимне на кочияша.

— Уайтхол Пелъс, колкото е възможно по-бързо.

ГЛАВА ТРЕТА

Касия седеше мълчаливо в каретата, втренчила поглед напред, отпуснала ръце в скута си. Ролф бе разочарован, но и любопитен: защо млъкна така внезапно? Дали причината бе в присъствието на Уинифред? Вероятно. Истински се бе наслаждавал на размяната на реплики между тях — Касия се оказа приятно предизвикателство. Отдавна не бе кръстосвал шпага в преносния смисъл на думата с достоен противник, а никога досега не го бе правил с жена! Запита се дали и в леглото е толкова буйна и завидя на краля за даровете, които получава от нея. Все пак, ако се съдеше по поведението ѝ досега, идващите седмици се очертаваха като много интересни.

Лейди Касия явно не бе свикнала да приема откази. Готов бе да заложи любимата си червеникавокафява кобила, че след като не успя да го отстрани със собствени усилия, сега бе на път към двореца, за да моли любовника си — краля — за същото. Свикнала беше да се справя с мекушавите придворни контета и да върти краля на пръста си — известна беше неспособността на краля да отказва на когото и да било. Чарлс пилееше много време и енергия да изслушва и задоволява безбройните просители, които идваха при него. Но лейди Касия Монтифорт скоро ще научи, че Ролф не се поддава на манипулация. Минал беше по реда си: и той бе воден известно време за носа и бе правен на глупак от красива жена, но преживяното веднъж бе достатъчно за всеки мъж — дори и той да е с притъпена чувствителност по рождение.

Тъй като Касия явно бе решила да стигнат до двореца в пълно мълчание, Ролф обърна поглед към замърсения прозорец. Градът не се бе променил много в негово отсъствие. Улиците му се сториха малко по-тесни, а пазарът, край който минаха — малко по-шумен. Даде си обаче сметка, че изводите му се оформят до голяма степен под влияние на откритите пространства и усамотеността на провинцията. Животът в Съсекс бе много по-прост, много по-спокоен. Там човек можеше да се разхожда, без да се страхува за кесията или живота си. Пороците,

интригите и скандалите на града рядко нарушаваха спокойствието на провинциалния живот — с изключение на дребните клюки. Думата „убийство“ липсваше в ежедневния речник на хората там и нямаше повод да се прибъгва до нея — особено във връзка с дама, дори и тази дама да имаше език, остър като рапира.

Най-сетне пристигнаха в Уайтхол — къщата на Касия близо до „Пикадили“ не бе много далеко от двореца, но беше вече обяд и не бе лесно да се преодолее натовареното движение по улиците.

Каретата спря и Касия слезе веднага, без да изчака кочияшът да ѝ отвори вратата. Уинифред я последва с мистериозния пакет и Ролф трябваше да плати таксата.

Когато се присъедини към тях, установи, че Касия бе успяла да получи разрешение да влезе, пререждайки дългата опашка граждани, очакващи търпеливо реда си пред двореца. Изобщо не спря пред стражите, изправени до входа за двореца, както трябваше да стори Ролф тази сутрин. Без да им обръща внимание, тя закрачи бързо по покритите с плочки алеи между добре поддържани живи огради, мина край фонтан със статуя на Посейдон от розов мрамор и продължи решително напред.

Стигнаха до известната каменна галерия — любимо място за разходка на придворните и гостите на двореца. Стените на дългия коридор бяха украсени с ценната колекция от рисунки на бившия крал Чарлс I, възстановени едва напоследък, след като са били продадени по време на краткото управление на Протектората.

Галерията гъмжеше от придворни, които се вторачиха с не прикрито любопитство в тях и зашепнаха зад гърба им: една вероятна убийца е интересно развлечение за скучаеща тълпа. Касия като че не забеляза реакцията им — или се направи, че не я забелязва. Вървеше с високо вдигната глава, не поздрави никого и се спря едва когато стигна до вратата, водеща към личната градина на краля. Ролф галантно ѝ я отвори.

— Благодаря, лорд Рейвънскрофт. Приличието преди всичко.

Озоваха се сред покритите с бръшлян стени на градината, обгърна ти ароматът на екзотични цветя, пренесени тук от далечни страни. Касия веднага зърна краля и бързо се отправи към него. Застанал сред красиви цветове и подрязани тропически храсти, той хвърляше житни зрънца на птиците, които пърхаха около него,

следвани от джафкащите шпаньоли и група придворни, които се стремяха — също като кучетата — да привлекат вниманието му върху себе си.

Касия хитро заобиколи тълпата и пресрещна краля със сияеща усмивка и елегантен реверанс. „Сякаш не дойде тук с определена цел“ — помисли Ролф, възхитен от умелата ѝ игра.

— Каква приятна изненада, лейди Касия! — поздрави я кралят. — Не очаквах да ви видя в Уайтхол днес. — Чарлс се наведе и целуна галантно нежните пръсти на протегнатата ѝ ръка. Ролф се зачуди кога бе смъкнала ръкавицата си. — Виждам, че сте довели и лорд Рейвънскрофт — добави кралят и рязко вдигнатата вежда подчерта недоволството му. Бе изпратил своя човек да отведе любовницата му далеко от двореца и града, а той явно се бе провалил.

Касия се изправи и копринените ѝ поли зашушнаха по по-сипаната с чакъл алея.

— Ваше Величество, стоях настрана от задълженията си в двореца поради скорошната кончина на баща ми и при нормални обстоятелства — тя хвърли поглед към Ролф — нямаше да дойда и днес. Голяма е нуждата ми да говоря насаме с вас, моля ви...

Чарлс се усмихна и посочи вратата наблизо, почти скрита под зеления балдахин на бръшляна.

— Разбира се, лейди Касия. Знаете, че винаги можете да разчитате на мен. Заповядайте. — Той се обърна към групата придворни, които жадно следяха всяка негова дума: — Разходката ме измори. Имам нужда от разхладителна напитка.

Сви ръка в лакътя си, младата жена постави длан върху нея и двамата обърнаха гръб на жалките блюдолизци. Ролф ги последва мълчаливо, поклащайки смаяно глава. Касия изглеждаше много доволна от себе си и имаше защо. Уинифред ситнеше до него с мистериозния пакет в ръце.

Чарлс подаде шапката е разкошно перо на един от лакеите, а торбичката с житото — на друг и чак тогава се обърна към Касия:

— Кралицата сподели с мен тази сутрин колко много ѝ липсвате, лейди Касия.

— И тя ми липсва, Ваше Величество. Разговорите с нея бяха истинска наслада за мен. Как е тя?

— Напоследък не се чувства особено добре сутрин, резултат вероятно от престоя ни на минералните извори в Тънбридж. Надявам се, че най-сетне ще бъдем благословени с наследник.

Касия се усмихна.

— Моля се предположението на ваше величество да се окаже истина.

— Ще предам вашата загриженост за здравето на Нейно величество при следващата ми среща с нея.

Ролф изпитваше странното чувство, че гледа представление в театър, пародия, играна специално в негова чест. Можеше само да се надява, че това внезапно посещение нямаше да протече по същия начин до края. Лейди Касия едва ли беше дошла чак дотук само за да запита за здравето на кралицата. Спомни си поведението ѝ към него преди час и реши, че сега тя просто създава нужното настроение, преди да атакува краля с истинската цел на неочакваната си поява.

Влязоха в хладното помещение и вратата ги изолира от любопитните погледи на останалите. Чарлс веднага се отпусна на елегантния диван и покани с ръка Касия да седне до него.

Заговори едва след като слугите излязоха от стаята:

— Виждам, че сте се срещнали е лорд Рейвънскрофт.

— Да, Ваше Величество, запознахме се с него. — Касия отпусна ръце в скута си и наведе престорено скромно глава.

— Чудесно. А сега нека чуем защо решихте да удостоите двореца с приятното си присъствие днес.

Касия изгледа Ролф, който се бе изправил до внушителната камина от сив мрамор.

— Надявах се на възможност да разговарям с вас насаме, Ваше Величество.

Чарлс се усмихна.

— Подозирам, че лорд Рейвънскрофт вероятно ще има какво да добави към нашия разговор, така че желая той да остане. Надявам се, че не искам много от вас, лейди Касия.

Младата жена осъзна, че не трябва да настоява повече за отстраняването на Ролф и мъдро се примири с положението.

— Ваше Величество, искам първо да ви предам нещо, което намерих, докато подреждах вещите на баща си, и което, сигурна съм, той би желал да стане ваше. — Направи знак на Уинифред, която

постави обвития с плат предмет върху богато инкрустираната масичка пред краля.

— Какво е това?

Той го разгъна нетърпеливо и пред очите на всички се появи лъскава месингова плоча, гравирана със странни знаци и надписи на латински. Кралят я вдигна от масата с възторжен вик.

— Астролаб, Ваше Величество — поясни Касия, но Ролф се съмняваше дали кралят я чу — толкова бе погълнат от странния предмет в ръцете си. — Използва се за определяне височината на небесните тела... Много стар часовник, както ми казаха.

— Да, да, знам — прекъсна я Чарлс, без да откъсва поглед от завъртулките върху месинговата плоча.

Ролф поклати пак глава и се облегна на полицата над камината. Преди минути само бе помислил, че Касия се старее да създаде подходящо настроение, преди да изложи молбата си. Но тя се бе подсигурила и с подарък — сигурно бе успяла да наклони везните напълно в своя полза.

Приближените до краля познаваха слабостта му към всички прибори, измерващи времето. Известната му колекция от часовници бе нараснала до такива размери, че се бе наложило да се отдели специално помещение в палата само за нея. Дори бе назначен слуга с единствената задача да навива насъбраните часовници всеки ден. Чарлс реагираше като възторжено дете при вида на такива прибори: нямаше съмнение, че Касия бе откупила свободата си с този подарък. Кръвта на Ролф закипя от гняв.

Кралят върна астролаба в лакираната му дървена рамка, взе ръката на Касия и целуна възторжено пръстите ѝ.

— Прекрасен подарък, лейди Касия! Истинско съкровище!

Касия се усмихна мило.

— Радвам се, че ви създадох радост, Ваше Величество. Знаем, че баща ми би искал да го получи някой, който ще го оцени по достойнство. Ако не се бе случило това нещастие е него, сигурно щеше сам да ви го подари. Това ми напомня още нещо, за което бих желала да разговарям с вас, Ваше Величество.

Ролф пристъпи напред, очаквайки бързо освобождаване от поетите задължения. Не знаеше защо, но бе изпълнен с разочарование. Не бе искал тази задача, която го превръщаше в бавачка на тази хубава

малка интригантка. Прекрасно — ще се върне в Съсекс и пак ще си бъде сам господар. Защо тогава се чувстваше така зле? Защото за пръв път предстоеше отстраняването му от вече приета задача? Или защото в крайна сметка Касия наистина щеше да успее да постигне своето? Или защото жена го правеше на посмешище — и то за втори път?!

Няма значение каква беше причината — важното беше, че тази история никак не му харесваше.

— Ваше Величество — започна той, напомняйки на краля и Касия, че не са сами в стаята, — смятам, че лейди Касия ще ви моли да ме освободите от задължението да я закрилям и да я отведа в родовото ѝ имение в Кеймбриджшър, както ми наредихте тази сутрин.

Кралят погледна Касия и повдигна тъмна вежда, преструвайки се на изненадан от изявлението на Ролф.

— Вярно ли е, лейди Касия?

Кралят знаеше много добре, че е вярно, но бе в настроение и се включи в играта.

Касия изгледа студено Ролф с поглед, който би превърнал всеки друг на негово място в желе, и едва тогава се обърна към краля:

— Да, страхувам се, че е така, Ваше Величество. Смятам, че ако напусна Лондон, ще дам основания за още по-скандални слухове тук. — Стана и закрачи напред-назад пред тях. — Едва ли смятате, Ваше Величество, че като ме изпращате извън града, ще накарате придворните ви да забравят убийството на баща ми и предположението за моето участие в него: „Далеко от очите — далеко от ума.“

— Касия, имах предвид само защитата ти.

Ролф усети, че нещо се бе променило у Чарлс. Изчезнали бяха веселите искрици, които танцуваха преди малко в очите му, гласът му звучеше по-меко. И още нещо се бе променило: до този момент той се бе обръщал към младата жена само с „лейди Касия“. Сега я бе нарекъл директно по име.

Фамилиарност, която човек си позволяваше само в спалнята.

Касия се спря.

— Бягството в провинцията няма ли да потвърди вината ми, вместо да ме оневини? Хората в палата вече ме обявиха за виновна — вашите хора, Ваше Величество. В техните очи аз съм убийца и следователно трябва да бъда екзекутирана публично като такава, за да

могат всички да присъстват на унищожението на последната Монтифорт.

Чарлс стана и прекоси стаята с ръце на гърба, дълбоко замислен. Спря се пред прозореца и се загледа навън. В далечината се виждаше покривът на великолепната Банкетна къща на Иниго Джоунс. Касия и Ролф мълчаха, давайки му време да обмисли отново нещата. Двамата стояха един до друг в средата на стаята, очаквайки решението му.

— Разбирам какво имаш предвид, Касия. И към моя баща се отнесоха несправедливо. Отрязаха главата му точно пред Банкетната къща ей там. Ако се вгледате внимателно оттук, ще забележите прозореца на втория етаж, през който е бил принуден да излезе, за да стъпи на ешафода, опозорен пред собствения си народ. Говори се, че когато палачът вдигнал главата му, стонът на присъстващите там е бил по-висок от оръдеен изстрел... До днес не се знае кой е изпълнителят на грозния акт. Заклел съм се да не проливам повече кръвта на онези, които са отговорни за смъртта на баща ми, но ако някога разбере кой е вдигнал тази секира над главата му... — Гневът и студеният бяс на думите му сякаш задълбочиха тишината в стаята. Страданието и смразяващата скръб на краля събудиха личната болка на Ролф, чието семейство — родителите му и двете му по-малки сестри — също беше погубено от мародерстващи привърженици на Кромуел в началото на войната, която го завари в Колониите. Убийството на семейството му бе една от причините, които го бяха накарали да рискува живота си за възстановяването на монархията. То именно промени хода на целия му живот. — Всеки ден минавам край това място — продължи Чарлс, — това три пъти проклето място, където несправедливостта победи, където злото възтържествува над доброто и кръвта на баща ми бе проляна от пуританите и тяхната жажда за власт... Каква ирония само: тези убийци наричаха себе си „божи слуги“! — Той замълча и остана с гръб към тях още няколко минути. Когато се обърна отново, в тъмните му очи блестеше влага. — Добре защити разбиранията си, Касия. Би могла да станеш блестящ адвокат, ако беше мъж.

— Лош късмет, Ваше Величество.

— Но ако се бе родила мъж, скъпа Касия, животът ни нямаше да бъде стоплен от красотата ти.

— Както казах, лош късмет, Ваше Величество.

Чарлс се усмихна.

— Ще ти разреша да останеш в Лондон само при едно условие. Не желая да те видя арестувана и задържана в Тауър. Там има много хора, на които нямам никакво доверие, и попаднеш ли между стените ѝ, няма да мога да гарантирам сигурността ти. Ако не се съ согласиш с условието ми, страхувам се, че не ми оставяш друг избор, освен наистина да те изпратя в провинцията, независимо от нежеланието ти да отидеш там. — Касия кимна. — Разрешавам ти да останеш в Лондон под закрилата на лорд Рейвънскрофт. Уверявам те, че той е много способен човек, Касия, и знам, че те оставям в сигурни ръце. Не бих се доверил на никой друг. Докато се разкрие тайната около смъртта на баща ти, Ролф няма да се отделя от тебе. Той не трябва никога поради никаква причина да те оставя сама. Ще те придружава навсякъде. Знам, че вътрешно протестираш против това мое решение, знам, че не ме разбираш, но повярвай ми, правя го заради теб.

Касия вторачи познатия вече студен поглед в Ролф. Той знаеше, че в този момент най-горещото ѝ желание бе да го отпрати от живота си по бързата процедура, както бе свикнала да го прави с всички други. Пред него стоеше жена, която определено не желаше да бъде контролирана от мъж. Но в този момент тя бе притисната от обстоятелствата и нямаше избор: ако искаше да запази поне частично свободата си, трябваше да приеме условието на краля. Заявила беше, че не е глупава, а и самият той бе чул и видял достатъчно, за да знае, че е наистина така. Единственият възможен изход за Касия бе да се съгласи.

Ролф не се помръдна, нито се опита да добави нещо към думите на краля. Стоеше до нея и очакваше търпеливо да чуе решението ѝ.

— Касия — наруши мълчанието кралят, — разбра ли желанието ми?

Касия наведе глава и прошепна:

— Да, Ваше Величество.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Младата жена и Ролф излязоха от приемната на краля, сключили крехко примирие и споразумение за условията на „принудителното отстъпление“, както го нарече в себе си Касия.

То бе учтиво дискутирано и уредено над вкусна супа от миди и солени банички със стриди. Храната бе чудесна, разговорът — оживен, но дори сладкият пудинг с лимонов крем не успя да отстрани горчивия вкус в устата ѝ след напразните усилия да отстрани Рейвънскрофт от пътя си. Вярно, успя да остане в града, но как да забрави самодоволната му усмивка, когато кралят ѝ нареди да приеме и понася постоянното му присъствие всеки божи ден? Той явно се наслаждаваше на положението за нейна сметка! Трябваше все пак да признае пред себе си, че е красив представител на мъжкия пол, макар и нахалник...

Спомни си за мига, когато го зърна за пръв път, небрежно облегнат на рамката на вратата. Напълно естествено бе да се стресне при вида на непознат мъж в самотния ѝ дом. Но имаше нещо около него, някакво странно излъчване, което я убеди, че не е в опасност. Очите му може би... да, разбира се, очите му веднага я увериха, че няма причини да се плаши от него.

Касия не пропусна възможността да го огледа добре по време на обяда с краля. Необичайните пъстри очи се съчетаваха чудесно с тъмната коса и мъжествените черти на лицето му — правилен нос, красиво очертана челюст... очарователна трапчинка, която се появяваше до устата му, когато се усмихваше. Нещо ѝ подсказваше, че тези очи умееха да забелязват всичко и да пазят тайните си.

Рейвънскрофт бе напълно различен от познатите ѝ мъже. Обличаше се различно, прическата му бе друга, поведението му бе непредсказуемо. Свикнала беше с мъже, които усърдно се стараеха да изпъкнат пред другите с облеклото си, смятайки, че само така ще ги отделят от тълпата. Рейвънскрофт се открояваше някак естествено: не можеше да си представи високата му мъжествена фигура в риза с

богато плисирани ръкави, не го виждаше с накъдрена коса превзето да смърка енфие заедно с другите контета в двореца.

Той внушаваше усет за вродена вътрешна сила, неогъваща се пред външна атака. Касия трябваше да признае, че не бе се сблъсквала е по-упорит човек.

Не отстъпи пред нея и ѝ даде да разбере, че е свикнал да заповядва, а не да се подчинява на чужди заповеди. С поведението си беше доказал, че ще следва неотстъпно заповедите на краля, независимо от обстоятелствата, а тонът му разкриваше очакване другите да се вслушват в думите му. Стойката му, изправените рамене и вдигнатата глава показваха вътрешна увереност в собствените сили. С няколко думи: човек, с когото другите трябва да се съобразяват и по възможност да не предизвикват.

А Касия го бе сторила и не смяташе да вдига бяло знаме без борба.

„Поне успях да му попреча да ме замъкне в провинцията!“ — мислеше тя сега със задоволство. А след като вече бе отстранила това препятствие, ще може най-сетне да насочи вниманието си към основната цел: трудната, неприятна, но необходима задача да докаже невинността си.

Доволна бе, че оставаше в Лондон, но радостта ѝ бе помрачена, когато разбра, че не може да се върне към задълженията си като придворна на кралица Катерина. Не бе много изненадана от решението на краля: Рейвънскрофт не би могъл да я следва в спалнята на кралицата, докато Касия се грижи за тоалета ѝ и някои други неща, свързани интимно с нея. Кралят все пак ѝ разреши да идва в Уайтхол, да посещава кралицата и да взема участие в някои дейности в двореца, стига това да не става редовно: как така една вероятна убийца ще шета свободно из двореца?!

Е, можеше да се каже, че няма да е затворничка в собствения си дом — почти...

Изпълнителната Уинифред зае позиция до господарката си още щом Касия се появи в градината. Униформените стражи не успяха да затворят вратата зад тях, когато бяха забелязани от малка група пъстро облечени дами, която сякаш ги очакваше. Касия веднага забеляза, че тя се състоеше главно от жени, които наричаше „злобно амбициозни“. Те непрекъснато търсеха начини за издигане над другите придворни дами

в двореца, но първа между тях бе най-дългогодишната любовница на краля — Барбара Палмър, графиня Касълмейн.

— А, лейди Касия, не очаквахме да ви видим днес в двореца. — Лейди Касълмейн пристъпи към нея с царствена арогантност, убедена, че има право на подобно поведение. — Ще се наложи да говоря с портиера: длъжен е да внимава кого пуска тук. Не смятам, че жена като вас — тя вдигна презрително брадичка — може да бъде допускана между стените на двореца.

Облечена бе в рокля от морскозелена коприна, на ушите и около врата ѝ искряха скъпоценни камъни. Странични къдрици кестенява коса се люлееха над всяко рамо според изискванията на най-модната прическа. Държеше се така, като че ли бе некоронованата кралица на Англия — така я възприемаше и по-голяма част от придворните. Тя умело използваше позицията си за осигуряване на власт.

Но Касия не бе между нейните почитатели.

Тя бе вярна на португалската принцеса Катерина от момента на пристигането ѝ в Англия като съпруга на краля преди две години и бе винаги готова да парира всеки опит за унижение или за атака от страна на лейди Касълмейн и обкръжението ѝ.

Касия имаше много поводи да се радва, че кралицата не знае добре английски език — това ѝ даваше възможност да я закриля от скандалните клюки, свързани със спалнята на съпруга ѝ и с жената, която го държеше така необяснимо в ръцете си. Едва ли имаше други две жени в света, които да се различават толкова много. Барбара бе възприемана като екзотична и страстна натура, а Катерина бе спокоен и ведър човек, възпитана в манастир невинна душа, изпратена от континента в чужда страна, изпълнена с пороци и разврат.

Кралица Катерина се влюби в съпруга си от пръв поглед — обожаваше го, както кученце — дете. На свой ред, и Чарлс бе привлечен от вродената доброта на Катерина, от уменията да се задоволява с малко, което бе в рязък контраст с изискващата, трудно задоволяващата природа на първата му любовница. Касия не го разбираше и често се питаше как бе възможно да тича от едната при другата жена: да търси физическо задоволяване от едната и духовно изкупление — при другата. Сякаш смяташе Катерина прекалено чиста за онази негова страна, която обичаше разгулния живот. Свидетел и жертва на клюките и скандала, които съпровождаха живота на майка ѝ

в двореца, от самото начало Касия пое върху себе си задължението да предпазва кралицата, като поема ударите им върху себе си.

А това обясняваше до голяма степен агресивността на лейди Касълмейн сега.

— Говорете, лейди Касия — не спираше Барбара Палмър. —
Защо сте тук?

Пряк въпрос, съдържащ достатъчно силно презрение, за да привлече внимание. Двете жени веднага бяха заобиколени от жадни за сензации придворни, усетили назряващ скандал. Настъпилата тишина се нарушаваше само от монотонния ромон на течаща вода в някой от мраморните фонтани в градината и далечното чуруликане на чучулига някъде по върховете на дърветата.

Всички очакваха с напрежение отговора на Касия. Когато тишината стана почти непоносима, Ролф пристъпи напред, за да я отведе и да ѝ спести допълнителни унижения. Младата жена разбра намеренията му и вдигна възпиращо ръка.

— Добър ден, лейди Касълмейн — усмихна се тя учтиво, без да сменя поглед от другата жена. — Струва ми се, че вашето присъствие в този момент в градината е повече от изненадващо. Не трябваше ли точно сега да изпълнявате задълженията си, като задоволявате нуждите на Нейно величество?

Намекът ѝ бе ясен на всички: скандалното назначение на лейди Касълмейн за придворна на кралицата все още бе достатъчно прясно, за да възбужда духовете. То бе формално поискано от краля веднага след пристигането на кралицата в Англия. Всеки разбираше, че лейди Касълмейн го бе изисквала. Открит удар срещу кралицата: принудата да приеме най-известната любовница на краля в спалнята си и да я толерира като придворна, от една страна, я унижаваше, а, от друга, ѝ показваше кой държи властта в двореца. Смел ход — дори и за Барбара Палмър!

Отначало Катерина бе отказала, осведомена от майка си, португалската кралица майка, за скандалната любовница на краля. Независимо от привързаността си към хубавичката си съпруга, кралят не прие добре отказа на едно напълно невинно предложение, както я увери той. Освен това неочакваната ѝ съпротива пред придворните го превръщаше в глупак в очите им и това никак не му харесваше.

Той застана твърдо зад предложението си за лейди Касълмейн и със същото му отвърна и кралица Катерина. В спора между кралската двойка бе намесен дори Едуард Хайд, граф Кларъндън, председател на Камарата на лордовете и министър на правосъдието в Англия, който също трябваше да убеждава кралицата да отстъпи. Но Катерина прояви неочаквана твърдост и в двореца започнаха да се обзалагат кой ще надделее. По-голяма част от придворните изненадващо залагаха на крехката кралица на Англия, която показваше толкова силен дух. Но след месеци напрежение по въпроса кралица Катерина неочаквано се огъна и необяснимо защо развя бяло знаме. Сега бе принудена да изстрада присъствието на Барбара Палмър всеки ден.

— Нейно величество не се чувства добре днес и е в леглото си — отговори лейди Касълмейн, навивайки на пръст една от къдриците си. Изглеждаше изключително доволна от себе си. — Заяви, че иска да бъде оставена сама и аз изпълних с радост желанието ѝ.

— Не се и съмнявам, че е било точно така, особено като се вземе предвид предаността ви към кралицата. — Касия се усмихна многозначително. — Тя вероятно вече носи в утробата си следващия крал на Англия. Негово величество сподели радостта си с мен по време на обяда в приемната му. Беше много щастлив, направо сияеше от радост. Каза ми, че се надява най-сетне да бъде благословен със законен наследник.

Лейди Касълмейн присви злобно очи. Всички знаеха, че тя вече бе родила три кралски копелета, а се шепнеше, че на път е четвърто. Преди още да съумее да отвърне на удара, Касия продължи:

— Негово величество заяви, че следобед ще се отбие в апартаментите на Франсис Стюарт, за да ѝ съобщи радостната новина. Каза още, че смята да прекара доста време там и не желае никой да го безпокои. Жалко за вас, нали, лейди Касълмейн?

Очите на Барбара Палмър се разшириха гневно: Франсис Стюарт бе новото завоевание на краля, което заплашваше силно позицията ѝ в двореца.

— Е, аз...

— Съжалявам, че не мога да остана да си побъбрим — не спираше Касия, — но бързам, защото искам да се отбия и лично да поздравя кралицата, преди да си отида. Защо не сложите шапка, лейди Касълмейн? Лицето ви почервеня ужасно! Ах, тези слънчеви лъчи... А

не трябва да забравяме и онези неприятни бръчици, които покриват лицата ни с възрастта. Не бихме искали кралят да търси по-млади и по-зелени пасища, нали? Приятен ден. Лорд Рейвънскрофт, Уинифред, ще тръгваме ли?

Докато завърши малката си реч, Касия предвидливо се отдалечи от лейди Касълмейн, лишавайки я от възможност за последна дума — освен ако не решише да се спусне след нея, а Барбара Палмър никога нямаше да се унижи до такава степен. Но дори и да не го бе сторила, Ролф силно се съмняваше дали дамата щеше да намери нужните думи, за да отвърне на удара. Стиснала беше юмруци и челюсти, а в очите ѝ гореше безсилна злоба. Питаше се дали Касия разбира в каква опасна позиция се е поставила.

Ролф се приближи до нея веднага щом се отдалечиха на безопасно разстояние.

— Добре сторено, лейди Касия. Смея да твърдя, че лейди Касълмейн ще си помисли, преди да ви нападне втори път на публично място. Сигурно дамата рядко изпитва върху себе си остротата на нечий друг език.

— Моля ви, не ме хвалете за току-що стореното, лорд Рейвънскрофт — отговори Касия, без да се спира. — Не се гордея с острия си език, но имам нужда от него, за да просъществувам между стените на двореца.

Ролф забеляза, че тя е разтреперана от сблъсъка с лейди Касълмейн, което още повече го озадачи. По-голямата част от познатите му жени, особено между придворните дами, е удоволствие биха поставили наглата лейди Касълмейн на място. Подобни сблъсъци обграждаха победителя с ореола на известността, а тя, от своя страна, помагаше за изкачване на по-високо ниво. Колкото и странно да беше, Касия явно бе искрено разстроена от случилото се.

Отбелязвайки реакцията ѝ и съпоставяйки я с грубата нападка на лейди Касълмейн, Ролф разбра, че и други не гледат на живота в двореца като на танц по цветя и рози, както мислеха мнозина завистници.

Касия спря пред пазените от стража врати, които водеха към апартаментите на кралицата в крилото към реката.

— Лорд Рейвънскрофт, знам, че сте длъжен да не ме оставяте сама, но трябва да ви помоля да не ме следвате в покоите на кралицата.

Тя все още посреща с напрежение хората от тази страна — и в случая с лейди Касълмейн е напълно оправдана, — а като се вземе предвид, че не се чувства добре и вероятно е бременна, точно сега тя сигурно много държи на спокойствието.

Ролф кимна.

— Надявам се, че няма да се опитате да излезете през някоя друга врата. Ще ви чакам тук.

— Благодаря, лорд Рейвънскрофт. Давам ви честната си дума.

Когато вратата зад нея се затвори, Касия пое дълбоко дъх, поставила ръка на разтуптяното си сърце, докато се опираше с другата на облегалката на близкия стол.

Откакто излязоха от градината след спречкването с лейди Касълмейн, тя бе на границата на припадъка. Изразходвала бе цялата си енергия, за да запази спокойствие в онези няколко тежки мига, когато ѝ се искаше да се впусне веднага в бяг: да избяга от двореца, от града — от помията, която бе заляла целия ѝ свят. Но дори докато го мислеше, Касия знаеше, че никога няма да го стори — че не трябва да го прави, ако иска да се издигне над обвиненията на обществото срещу нея.

Струваше ѝ се, че никога не бе искала нещо в живота си със силата, с която сега желаше свободата си. Имаше всичко друго и никога нямаше да има нужда от каквото и да било — освен от свободата на движение и на действие. Майка ѝ я бе отвела далеко от дом и семейство още като дете. Оставила я беше в ръцете на Уинифред, която се бе натоварила сериозно с отглеждането ѝ. А когато се върна в Англия, баща ѝ се зае с женитбата ѝ, без да се интересува от нея и желанията ѝ. Никой никога не я бе попитал какво желае, как гледа на великите им планове за нейното бъдеще. Тя бе оставена настрана, безпомощен зрител на чужди опити за формиране на собственото ѝ бъдеще...

Касия често затваряше очи и мечтаеше за възможност да върши нещо простичко — например да седи в градина сред цветя. Собствена градина около собствен дом, изпълнена с красиви ароматни рози и нежни лилии. Любимите ѝ цветя бяха розите, но тя не смееше да ги внесе в дома си, защото майка ѝ бе ужасно алергична към тях. Разрешаваше си само да се наслади на прекрасния им аромат от прозореца на спалнята си: пълзящите рози в градината се изкачваха до

него по дървена рамка. Но когато има собствен дом, ще изпълва всяка стая с многоцветното кадифе на цветовете им, а щом завехнат, ще изсушава листенцата им, за да запази аромата им за дългите зимни месеци.

Но младата жена знаеше, че няма право да се потопява в собствения си въображаем свят. Не можеше да избяга, не можеше да се престори, че действителният ѝ живот не съществува. Заради това се противопостави на първоначалното решение на краля да я отпрати в Кеймбриджшър. Едно заточение в провинцията може би щеше да успокои клюките и вероятно щеше да притъпи вярата на обществото във вината ѝ, но щеше ли да я реабилитира пред нея самата? Ако наистина искаше свободата си, свободата, за която копнееше толкова силно, трябваше да остане в Лондон, за да докаже, че няма пръст в убийството на баща си. Едва след това можеше да гради планове за бъдещето си.

Животът ѝ като че ли бе започнал да се уравновесява до някъде след смъртта на майка ѝ в началото на годината. По-избледнял бе и скандалът с роденото незаконно дете. Обществото бързо бе обърнало алчен поглед към нещастията на другите и бе заръфало чужди рани. Баща ѝ като че ли се бе поуспокоил и дори ѝ бе разрешил да отиде заедно с други придворни до Тънбридж под покровителството на леля ѝ Клаудия. Около нея се топяха ледове, разпукваха се обещания за нещо добро, нещо хубаво...

До онази фатална нощ.

Касия все още виждаше ясно яростта в очите на баща си, когато се втурна в спалнята ѝ късно вечерта. Виждаше се как сяда в леглото, стресната от трясъка на вратата, разтворила широко още замъглени от съня очи... Никога не го бе виждала толкова разгневен, а не за пръв път я влачеше в кабинета си, за да я „накаже“, както се изразяваше той. Спомни си как я блъсна тогава в креслото до бюрото, а после закрачи напред-назад пред нея, как крещеше колко е неблагодарна, колко прилича на майка си, „курвата на Уайтхол“. А Касия седеше там и се страхуваше да помръдне и дори да диша: знаеше от опит, че е по-добре да мълчи и да издържи грозните му думи, отколкото да се опитва да го обори. Много по-добре и по-здравословно за нея... Но този път мълчанието ѝ като че ли го вбеси още повече. Когато вдигна бастуна си, помисли, че просто ще удари с него по бюрото, за да я стресне още

повече. Често го бе правил в миналото при други такива избухвания. Но този път я удари отстрани, после я издърпа рязко от креслото и тя видя юмрука му срещу лицето си...

Инстинктивно бе затворила очи преди удара. Не си го спомняше. Спомняше си само какво видя, когато отвори очи: неподвижното тяло на баща си в локва кръв... и дръжката на онзи старинен кинжал, която стърчеше от врата му...

ГЛАВА ПЕТА

— Нейно величество ще ви приеме веднага, лейди Касия.

Графиня Де Пеналво, португалската придворна дама, я погледна напрегнато: тя се отнасяше с подозрение към близката връзка между младата англичанка и кралицата. Сега подозрението бе още по-ясно изразено и нищо чудно — слуховете, дамгосващи я като убийца на баща ѝ, бяха стигнали и до покоите на кралицата.

Кралицата обаче не мислеше като придворните си дами.

Графиня Де Пеналво беше единствената придворна, останала от многобройната свита от възрастни, облечени в черно португалки, които преди две години бяха придружили Катерина де Браганеа до новия ѝ дом. Графинята бе посветила живота си на кралицата и нямаше тяхното право на избор. Краткият престой на дамите от португалския двор не бе оставил хубави спомени.

Катерина се стремеше да се приспособи към новото обкръжение и незабавно възприе напълно различната мода в двореца на Чарлс. Но жените от португалската ѝ свита, наричани презрително „кринолините“ заради старомодното си облекло, се държаха високомерно и демонстративно се придържаха към своя стил на обличане, което им спечели омразата на английския двор. А точно от това се нуждаеха те, за да си издействат бързо връщане в Португалия при семействата си. Изплашената Катерина бе оставена сама сред непознати.

Касия благодари на графинята на португалски, усмихна ѝ се мило и отвори вратата на кралската спалня. Намери кралицата, отпусната на удобен плетен шезлонг пред високите прозорци, обърнати към Темза. Меко вълнено одеяло покриваше краката ѝ, а на скута ѝ лежеше отворена стара Библия в кожена подвързия.

Кралят и лейди Касълмейн разполагаха с огромни апартаменти, преливащи от разточителен излишък, докато законната кралица на Англия живееше сред почти голи стени, като се изключат няколко религиозни символа и донесените от Португалия картини. А колкото

до дрехите, не можеше да става и дума за сравнение с влюбения в разкоша крал — Катерина си бе ушила само една рокля през първата година след женитбата си! Съобразяваше се с тежкото положение на страната и се стремеше да ограничи разходите си само до най-нужното. Касия поклати глава — безсмислено въздържание: издръжката, на която имаше право като кралица, преминаваше в ръцете на прахосника крал...

Младата жена спря за миг на прага и се вгледа замислено в нея: бледо дребно лице, излъчващо детска невинност, обрамчено с тъмна коса, спускаща се свободно на плещите. Беше по нощница от бял лен, украсена с брюкселска дантела. Следеше движението по реката с ръка, отпусната върху още плоския корем: тя сякаш се опитваше да влее сила в бебето, растящо там. Създаваше впечатление на изгубено в непозната гора изплашено момиченце, а бе кралица на една от най-могъщите страни в света. Докато я гледаше, тревогите и неприятните изживявания на Касия през последните няколко дни като че ли се стопиха.

Катерина я погледна, усмихна се радостно и протегна ръка, украсена само с прост венчален пръстен.

— Скъпа Касия, вече се питах дали някога ще те зърна пак в двореца — липсваше ми толкова много! Ела да поговорим.

Потупа подканващо възглавничката върху стола до себе си и Касия седна, забелязвайки с тревога колко крехка изглежда кралицата. „Дали винаги е била такава?“ — запита се тя. Напълно възможно: не бе я виждала от няколко седмици, а човек забелязва по-ясно нещата след кратка раздяла.

Катерина говореше с Касия на португалски, тъй като все още ползваше слабо английски, а кралят знаеше само няколко думи на португалски. Касия бе учила езика като дете и го бе възстановила веднага след като се взе решение за женитбата на краля. Често прибягваха до услугите ѝ като преводачка на кралската двойка.

— И на мен ми липсваха часовете, прекарани с вас, Ваше Величество. Как сте?

Катерина се обърна към прозореца е внезапно потъмнели очи.

— Достатъчно добре, надявам се. Кралският лекар смята, че този път ще износя бебето, но след загубата на първото непрекъснато се тревожа... Не мога да задържа и троха в стомаха си и се страхувам за

детето. Лекарят твърди, че това е добър знак и ще трае само първите няколко месеца.

Касия се усмихна. Познато ѝ бе горещото желание на кралицата да роди — често бяха говорили на тази тема над чаша чай. Катерина смяташе, че най-важното ѝ задължение като кралица е да дари Англия с наследник и тя отчаяно се стремеше да го изпълни, особено след тежкия аборт през първата ѝ година в Англия.

Кралицата абортира, когато лисица, промъкнала се неизвестно как в двореца, скочи на леглото ѝ и я изплаши до смърт. След него между стените на Уайтхол се подновиха слуховете, че кралицата е ялова — те се носеха из двореца месеци преди да дойде в Англия: пуснати бяха, с цел да се провалят преговорите за женитбата на краля. След трудното зачеване и последвалата загуба на бебето атаката срещу кралицата бе подновена — някои дори бяха достатъчно нагли да заговорят за развод. Късмет беше, че кралят не им обърна внимание.

Касия хвана ласкаво ръката на кралицата.

— Какво ви безпокои, Ваше Величество?

Катерина се усмихна тъжно.

— Как го правиш? Как познаваш кога съм разстроена? — Затвори очи, опитвайки се да задържи сълзите, които напиреха да плъзнат по бузите ѝ. — Нищо съществено... И аз не знам защо се тревожа така... Чух, че... че и тя е бременна...

Касия не попита коя е тази „тя“. Очевидно Барбара Палмър беше успяла да преодолее някак езиковата бариера и да информира кралицата за бременността си. Лесно можеше да си представи страданието на Катерина, чието искрено желание да дари Англия с наследник срещаше такива неочаквани пречки. И като капак на всичко се налагаше да търпи ежедневното присъствие на най-голямата си съперница, която зачеваше и раждаше с лекота деца на краля!

— И петнайсет да роди, какво от това? — изтъкна Касия. — Никой не би могъл да заяви със сигурност кой е нещастният им баща! След всяко раждане гърдите ѝ се отпускат и чувам, че прислужничките със зор прибират корема ѝ в корсета всяка сутрин. Освен това нито едно от децата ѝ никога няма да наследи английската корона. Единственият наследник на трона ще е вашето дете!

Катерина въздъхна, все още неубедена напълно.

— Но дали ще го износя... дали ще го родя...

— Ще го родите, разбира се! Трябва да имате вяра и всичко ще е наред. Как вървят уроците ви по английски в мое отсъствие? — смени темата тя.

— Не много добре, въпреки че Негово величество се зае да ми подава по няколко думи при сутрешните си посещения. Днес ме научи да произнасям думата „роугър“^[1]. — Тя се опита да закръгли устните си, за да я произнесе правилно.

Касия неволно трепна, когато чу тази неприлична дума в устата на кралицата, но успя да прикрие изненадата си.

— Негово величество обясни ли ви значението на тази дума?

— Не съвсем... Останах с впечатлението, че е свързана с танц или някаква игра на карти. Каза само, че когато доведе лорд Бъкингам тук, трябва да му кажа — как беше? — а, да... „Да престане да практикува уменията си в «роугъруване» с лейди Стедли, защото лорд Стедли ще се разсърди.“ — Катерина погледна Касия. — От израза на лицето ти разбирам, че не съм отгатнала правилно значението на думата.

Касия знаеше, че кралят се бе пошегувал, без да влага злоба — той обичаше този вид шеги и не го правеше за пръв път. Харесваше му да подхвърля неучтиви думи на жена си, за да я чуе да ги повтаря пред шокираните придворни.

— Страхувам се, че Негово величество пак се е пошегувал — усмихна се тя. — Не трябва да повтаряте тази дума.

— Какво означава?

— Ако диагнозата на кралския лекар се окаже права и вие сте наистина бременна, то уменията на Негово величество в изпълнението на тази дума са много похвални.

Катерина имаше нужда от минута, за да схване какво има предвид Касия, и наситена червенина заля лицето ѝ.

— Но защо кралят иска да говоря така?

— О, той просто обича да се шегува. Знаем, че никога няма да ви нарани преднамерено. Та той ви обожава! Когато го срещнах тази сутрин, говори само за вас.

Тъмните очи на Катерина заискриха.

— Така ли? Касия кимна.

— Сигурна съм, че е искал само да се пошегува с лорд Бъкингам чрез вас.

— Но какво да правя? Той ще доведе лорд Бъкингам по-късно днес. Сега вече не мога да повтора онова изречение...

— Защо не го обърнете срещу Негово величество и не отвърнете на шегата е шегата?

— Но как? Касия се замисли.

— Защо не го заместите с „Негово величество е толкова добър в — тази дума, — че това лято Англия ще бъде дарена с наследник“?

— Но ако ми се разсърди?

— Невъзможно! Така само ще напомните на Негово величество, че той ви е научил на тази дума. Смятам, че няма за какво да се тревожите. Той вероятно ще го приеме като много забавно и сигурно ще се разсмее от сърце. Ще бъде възхитен от съобразителността ви.

Катерина нямаше нужда от допълнителни убеждения, за да промени „онова изречение“. Тя страдаше жестоко от чувство за малоценност сред много по-обиграните от нея английски дами и бе готова на всичко, за да изглежда умна и съобразителна в очите на съпруга си.

— И ще взема мерки тя да е наблизо, когато го кажа. Заслужила си го е, нали?

— Напълно, Ваше Величество.

Катерина се усмихна.

— Достатъчно говорихме за мен. Кажете ми сега кога ще се върнеш в двореца?

Лицето на Касия посърна.

— Страхувам се, че ще се наложи да стоя настрана от двореца още известно време... поне докато се изяснят обстоятелствата около смъртта на баща ми. Негово величество смята, че така ще е най-добре за мен и аз съм длъжна да се съобразявам с решенията му. Но той все пак ми разреши да остана в града и да ви посещавам, когато пожелаея.

Катерина стисна приятелски ръката ѝ.

— Чарлс винаги знае кое е най-доброто. Не вярвам на приказките срещу теб. Ти не си способна да извършиш такова нещо — още по-малко да вдигнеш ръка срещу собствения си баща! Който те познава, знае колко нелепи са тези обвинения!

„Но колко от хората в Уайтхол наистина ме познават?“ — запита се Касия с горчивина. Те виждаха само студената Лейди Зима — образ, умело създаден и поддържан от самата Касия.

Изненада се, когато установи, че Ролф продължава да я чака, облегнат на стената с китайски тапети. Уинифред седеше на стол до него с каменно изражение.

Смяташе, че отдавна е изчезнал, изтощен от чакане. Присъствието на лорд Рейвънскрофт я напрягаше допълнително: непрекъснато ѝ напомняше за убийството на баща ѝ и обвиненията срещу нея. Нарочно бе удължила престоя си при кралицата с надеждата, че ще му доскучае и ще се замотае из двореца, търсейки някакво по-интересно занимание.

Но явно бе подценила изпълнителността и издръжливостта му.

— Наистина държите на думата си, лорд Рейвънскрофт. Престоях в покоите на кралицата почти три часа. Помислих, че отдавна сте хукнали по коридорите на двореца след някоя кръшна красавица.

— Идеята е много приятна, признавам, но ако смятате да използвате скуката като средство за война с мен, бъркате много. Чакал съм куриер много повече часове в много по-сучни места. Веднъж престоях цял ден в кокошарник на ферма недалече от Версай заедно с кокошките и... всичко останало. Скоро ще се уверите, милейди, че аз никога не обръщам гръб на каквото и да било прието нареждане поради каквото и да било причина. Няма спасение от мен, лейди Касия: ще се движа плътно по петите ви известно време. Примирете се.

— Страхотен избор на думи, лорд Рейвънскрофт — плътно по петите ли казахте? И колко благородно от ваша страна да се придържате така неотклонно към получената задача. Но моля ви, не ми разрешавайте да преча на предпочитаните от вас забавления. Нямам намерение да бягам и да се превръщам в търсена престъпничка.

Ролф нагоди крачки към нейните и двамата заслизаха по стълбата.

— Не смятам, че ще побегнете, лейди Касия, защото това би било много глупаво. Не забравяйте, че бях свидетел на умелата ви обработка на краля: почти постигнахте своето! Спокойно мога да заявя, че вие, Касия Монтифорт, в никакъв случай не сте глупачка.

---

[1] Roger (англ.) — полово сношение(жаргон). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Касия заяви, че отива в спалнята си веднага щом наетата карета спря пред дома ѝ. Имаше нужда от време да помисли как да докаже невинността си. Трябваше да се съсредоточи и да намери изход. Имаше нужда да остане сама.

Опитваше се да се убеди, че странното безпокойство, което изпитваше, се дължи на сблъсъка с лейди Касълмейн. Но колкото и да си го повтаряше, знаеше, че причината не е в Барбара Палмър и злъчния ѝ език — не се спречкваше с нея за пръв път. Никога обаче не бе измъчвана от непреодолимо желание за усамотение. Причината беше в Рейвънскрофт и въздействието му върху нея.

Когато бе шестнайсетгодишна, познат на майка ѝ за пръв път се бе опитал да пъхне месестата си ръка в корсажа ѝ, но Касия светкавично го бе сритала в глезена, а после и в слабините и го бе оставила да квичи от болка, прегънат на две. Оттогава бе цивилизовала значително тактиката си и сега можеше да постави на място всеки грубиян само с думи. Гордееше се със способността си да се справя с другия пол и странностите му.

Защо тогава присъствието на лорд Рейвънскрофт я лишаваше от ясната мисъл и бързата реакция, с които бе известна?

Каза си, че просто има нужда да се усамоти, да събере мислите си, да подготви защита. Друго ще е, ако се яви, добре въоръжена, на новата среща с него.

Но още щом стъпи на първото стъпало на стълбата към горния етаж, го усети зад гърба си — „плътно по петите ѝ“, както беше заявил. Спря, обърна се и едва не се сблъска с него. Ролф остана на едно стъпало по-долу от нея и двамата замряха за миг, лице в лице. Близостта беше много... смущаваща.

Касия се оттегли още едно стъпало нагоре и сега бе с няколко сантиметра над него.

— Лорд Рейвънскрофт, отивам в стаята си и искам да бъда сама. Уверявам ви, че не планирам да се измъкна през прозореца, да слеза по

дървената решетка на пълзящите рози и да хукна към брега. Не е нужно да ме следвате до горния етаж. Ако желаете, ще подпиша клетвена декларация — с кръв, разбира се — в смисъл, че веднага ще ви съобщя, ако усетя внезапна нужда да отида някъде.

Ролф не се помръдна. Дяволите да го вземат!

— Обидих ли ви с нещо, милейди?

— Искате да кажете извън натрапването в живота ми без мое съгласие? Защо наистина ще се обиждам на такава дреболия?

„Тази жена е прекалено цинична за възрастта си“ — помисли Ролф и причината едва ли е внезапната му поява в живота ѝ рано тази сутрин. Използваше умело речника си, за да изрази недоверие към света и презрение към населяващите го хора — резултат на години практика. Може би трябва да смени тактиката, за да намали напрежението.

— Лейди Касия, ще ми разрешите ли няколко думи? — Слезе на долния етаж и я покани с ръка да влезе в гостната.

Касия го погледна и внезапно ѝ се стори, че той е истинският собственик на къщата, а тя е само гостенка и това определено не ѝ хареса. Но тъй като бе любопитна какво ще каже, мина край него и се настани на дивана в центъра на стаята.

— Желаете ли освежителна напитка? — запита Ролф, вживявайки се в ролята на домакин.

— Намираме се в моя дом, лорд Рейвънскрофт. Не смятам, че имате право да ме питате дали искам нещо, което е по принцип мое. Вие сте външното лице тук, господине, не аз. Изглежда, някой трябва да ви напомня този факт от време на време. Повтарям: аз съм домакинята тук и аз трябва да ви попитам искате ли освежителна напитка или не.

Вторачи се в него, стиснала устни. Той отбеляза, че тя демонстративно не му предложи напитка.

Ролф седна срещу нея, извади бяла носна кърпичка от вътрешния си джоб и я разлюля бавно пред лицето ѝ:

— Предавам се, вие печелите.

Когато Касия не реагира на този опит за шега, Ролф остави кърпичката настрана и подпря лакти върху коленете си, събирайки пръсти под брадичката си.

— Лейди Касия, разбирам нежеланието ви да се спъвате в мен на всяка крачка дори в собствения си дом, разбирам и враждебността ви към мен. Знам, че това положение ви е много неприятно. Но разрешете ми да ви напомня, че не съм се молил за тази задача. Наредено ми беше да ви се натрапя, както изтъкнахте, без вашето съгласие. Никой от нас нямаше особено голям избор, така че не е ли възможно някак да изгладим различията между нас и да се опитаме да стигнем до примирие?

Касия се намръщи. Знаеше, че беше прав и всъщност не му се сърдеше. Той просто изпълняваше кралска заповед. Не би могла да се закълне, че ако беше на неговото място, нямаше да постъпва по същия начин. Но бе много по-удобно да хвърля вината на него, след като бе непрекъснато пред очите ѝ.

Вероятно я смяташе за лошо възпитана заядлива жена с нетърпим характер. И беше прав: от срещата им досега поведението ѝ съвсем не можеше да се нарече цивилизовано. Уинифред би се ужасила — веднага ще изтъкне, и с право, че не я е учила да се държи така. Касия се канеше да му се извини, когато на вратата внезапно се появи Клайдсуърт.

— Братовчедът на милейди, Джефри Монтифорт, и мистър Финчли молят за среща.

Касия кимна.

— Благодаря, Клайдс.

— Поканете ги да влязат.

Младата жена се обърна рязко, готова да напомни на Ролф, че никой не му е дал право да нарежда на прислугата ѝ. Независимо от сключеното примирие, той, изглежда, щеше да се нуждае от непрекъснато напомняне, че не се намира у дома си. За съжаление трябваше да се въздържа, тъй като посетителите ѝ вече влизаха в гостната.

Господин Сайлс Финчли беше адвокатът на баща ѝ. Той бе нисък мъж, приближаващ петдесетте, с леко изкривена перука и старомоден костюм. Малките му очи изглеждаха още по-малки зад кръглите очила със златна рамка, кацнали върху месест червен нос, който като че ли беше постоянно запушен. Още с влизането си в стаята Финчли изтегли голяма кърпа от джоба си и се изсекна шумно, мърморейки извинения, докато я натикваше обратно на мястото ѝ.

Господин Финчли винаги се бе държал добре с Касия: на погребението на баща ѝ бе стоял до нея, потупвайки успокоително ръката ѝ.

След господин Финчли в гостната наперено влезе и вторият посетител на Касия: братовчедът Джефри Монтифорт. Гордите Монтифорт предпочитаха да загърбват тази линия на рода. Харолд, по-малкият брат на баща ѝ, бе направил дете на някаква перачка и за ужас на дядо ѝ, се бе оженил за нея, но до този ден никой не бе видял документите от тайната женитба...

Изправен пред тяхното неодобрение, Харолд скъсал със семейството си и се установил някъде на север. Синът му се родил през пролетта.

Старият маркиз имаше седем сина, най-големият, от които беше бащата на Касия, а всички братя преди Харолд имаха синове(без бащата на Касия) и никой не намери за нужно да оспори законността на женитбата му. Почти нямаше вероятност синът на перачката да наследи титлата.

Но започна войната и мъжете на Монтифорт, известни като много добри стрелци, намериха смъртта си в нея. Остана само синът на перачката — Джефри, който току-що влезе в гостната на Касия.

За разлика от безличното сиво облекло на господин Финчли, облеклото на Джефри бе демонстрация на великолепие: червеното гладко кадифе бе украсено по шевовете със златни ширити, копчетата лъщяха, върху раменете му искряха еполети — очевиден беше опитът му да създаде илюзията, че са по-широки, отколкото бяха. Каскада изкуствени черни букли се спускаше върху раменете му: перука, разбира се, тъй като косата на Джефри бе къса и пясъчноруса(цвет, наследен от майка му — перачката).

Червените копринени чорапи обхващаха плътно краката му до коляно, а червените обувки бяха украсени с позлатени катарамии. Стойността на облеклото му вероятно би могла да осигури цяло семейство с хляб и бира в продължение на месеци. Касия бе поразена от демонстрирания разкош и неволно се зачуди как Джефри съумява да си го разреши.

Живите роднини на Касия бяха само леля ѝ Клаудия, сестра на майка ѝ, и братовчедът Джефри. Той беше единственият жив мъжки представител на рода Монтифорт и бъдещият маркиз Сийгрейв.

Което обясняваше екстравагантното облекло и неочакваното посещение днес.

— Добър ден, Касия — поздрави Финчли, настанявайки се на мястото, освободено от Ролф. Намести износена кожена чанта с документи на скута си и я отвори. — Радвам се, че ви намирам здрава и в добро настроение. Не сме дошли в неподходящо време, нали?

Касия хвърли бърз поглед на Ролф и веднага се зачуди защо го стори.

— Господин Финчли, знаете, че сте винаги добре дошли тук.

Финчли се усмихна и лицето му порозовя.

— Изглеждате чудесно, скъпа. Как прекарахте тези дни?

— Достатъчно добре предвид обстоятелствата... Благодаря за загрижеността ви, господин Финчли. — Касия погледна Клайдсуърт, който изчакваше почтително до вратата. — Чай и кифлички, Клайдсуърт. — Обърна се към гостите си: — Господин Финчли, Джефри, позволете ми да ви представя Ролф Бродригън, граф Рейвънскрофт. — Нарочно не обясни присъствието му тук.

Господин Финчли стисна дружелюбно ръката на Ролф, после се отпусна пак в креслото, готов да премине към основната цел на посещението си. Джефри се бе настанил удобно на канапе до прозореца с разхвърляни по него меки възглавнички. Той само кимна високомерно на Ролф, пренебрегвайки по този начин изискванията на доброто възпитание. Вероятно смяташе, че един маркиз не е длъжен да спазва каквито и да било правила за добро поведение.

— Касия — започна Финчли, — сигурно разбирате, че идвам тук, за да прочета завещанието на баща ви. Щях да дойда по-рано, но имаше някои подробности, които се нуждаеха от уточняване, и те ме забавиха. — Замълча и погледна въпросително към Ролф. — Вероятно лорд Рейвънскрофт ще ни остави за малко насаме?

Касия очакваше да му види гърба — господин Финчли бе достатъчно ясен. Но Ролф не се помръдна.

— Ще ми разрешите ли да остана в стаята, ако нямате нищо против, господин Финчли? — запита той след кратка пауза.

Финчли като че ли се стресна от странната молба, но когато Касия замълча, сви рамене.

— Както искате... — Зарови из документите върху скута си и продължи: — Поканих Джефри да присъства, тъй като е последният

мъжки представител на рода Монтифорт и завещанието на баща ви го засяга пряко. — Той измъкна някакъв официален на вид документ и погледна Касия. — Баща ви дойде при мен скоро след смъртта на бедната Джудит в началото на годината, за да се посъветва как да напише молба до краля, отнасяща се до разпределението на имота му, както и за някои особености, свързани с него. Сега държа в ръка копие от нея. Преди да я прочета, искам да добавя, че на молбата му е отговорено утвърдително и тя е скрепена с печата на Англия две седмици преди ненавременната му смърт.

Джефри внезапно се наведе напред:

— За каква молба говорите, господин Финчли?

Финчли се поизкашля и продължи, обръщайки се към Касия:

— Само един от братята на маркиз Сийгрейв — Харолд, мисля — остави след себе си син...

— Баща ми — намеси се Джефри.

— Джефри, моля те — засече го Касия. — Продължете, господин Финчли, моля ви.

Финчли кимна.

— Съжалявам, че се налага да говоря по този въпрос. Тъжно е да ви напомням колко много жертви даде семейството ви във войната, но съм длъжен да разясня някои неща.

— Не се безпокойте, господин Финчли. Бях отгледана във Франция и нямам лични спомени от роднините си по бащина линия. Знам само, че родът му е бил много голям, но войната го е покосила. Благодаря ви за съчувствието.

Финчли се усмихна, измъкна кърпичката си и се изсекна шумно.

— Баща ви живееше в голяма тревога от липсата на наследници. Той адресира молбата си към краля, като изтъкна факта, че по време на войната майка ви е служила на Негово величество крал Чарлс във Франция и по този начин родителите ви са били лишени от много възможности да заченат и родят наследник.

— Каква молба? — прекъсна го пак Джефри.

— Джефри, моля те — намеси се отново Касия. — Сигурна съм, че господин Финчли е тук, за да разясни всичко във връзка с тази молба.

Финчли го погледна и замълча за момент. После подаде документа на младата жена.

— Касия, баща ви получи правото да ви посочи като единствена наследница на имението си.

ГЛАВА СЕДМА

— Какво?! — Джефри се спусна към нея и се опита да измъкне документа от ръцете ѝ.

Касия го издърпа от него.

Господин Финчли невъзмутимо зачете от своето копие молбата на лорд Сийгрейв:

След смъртта на Халифакс Монтифорт, трети маркиз на Сийгрейв, дъщеря му, лейди Касия Луиз Монтифорт, да се признае за единствена наследница на имението Сийгрейв, а когато се омъжи, съпругът ѝ да бъде обявен за четвърти маркиз на Сийгрейв, мъжката рожба от тази женитба да наследи титлата. В случай че лейди Касия не се омъжи и не роди мъжка рожба, правата за унаследяване да преминат у господин Джефри Монтифорт.

Изтекоха няколко дълги минути, преди Касия да осъзнае току-що чутото.

— Но как е възможно? Как така ще наследя цялото богатство на баща си? Законно ли е? Вероятно нещо не е в ред. Да, така е. Недоразумение, нали, господин Финчли?

— Това действително е много необичайно, Касия, изключително необичайно, но е напълно легално, уверявам ви. Кралят има право да дари титлата на Сийгрейв, на когото пожелае — дори на лорд Рейвънскрофт. — Той погледна Ролф и добави: — Това е само пример, разбира се.

— Да, разбира се — отвърна Ролф.

— Но една жена няма право да наследява титла — обади се Касия. — Законът не го допуска.

— Към всяко правило има изключения — търпеливо ѝ напомни Финчли. — Не забравяйте, че вие не наследявате титлата така, както би

я наследил един син. По молба на баща ви и заповед на краля титлата ще премине през вас у съпруга ви и у мъжката ви рожба, ако имате такава. Вие просто ще бъдете... а, хмм... съд, който ще пренесе титлата — надявам се, че ще простите начина ми на изразяване. И не забравяйте, че ако нямате законен син, титлата ще премине у Джефри, който е следващият наследник по родствена линия.

— Но това ще стане най-рано след четирийсет години! — извика отвратено Джефри. — Тогава ще бъда набръчкан като спечена ябълка, или може би дори мъртъв! За какво ми е тая титла тогава?!

— Джефри, моля те — прекъсна го Касия, опитвайки се да фокусира вниманието си върху казаното от господин Финчли. — Сигурно има начин тази молба да бъде обезсилена. Не искам тази голяма отговорност. Не съм и помисляла, че баща ми би могъл да стори нещо толкова необичайно и неправилно.

Финчли хвана ръката ѝ.

— Такова е желанието му, Касия. Баща ви смяташе, че кръвните връзки са по-важни от името. Както казва Шекспир: „Дори и да наричаме розата друго, тя пак ухае сладко...“

— Шекспир никога не се е срещал с баща ми.

— Вие сте негово дете, Касия, единственото му дете и неговото желание — последното му желание — е да продължите рода на Сийгрейв чрез децата си.

— Но аз никога не съм искала тази отговорност, господин Финчли, и баща ми го знаеше. Отхвърлях всеки негов опит за женитба. Не е ли възможно просто да отменим цялото това ужасно нещо и да ми разрешите да разполагам само с онази част, която бе предвидена първоначално за мен, като оставим всичко останало на Джефри?

— Да, господин Финчли — намеси се Джефри, — не може ли да стане точно така?

— Джефри, моля те — възпря го Касия.

Господин Финчли поклати глава:

— Страхувам се, че това е невъзможно. Прекалено късно е. Кралят е дал съгласието си, решението му е подписано и подпечатано с кралския печат. Нищо не е в състояние да го обезсили.

Касия се вторачи в протрития ръб на килима под дивана, без да го вижда. Напразно се опитваше да намери някакъв изход от този хаос. Как е могъл баща ѝ да го стори? Защо го е направил?

И в един миг изведнъж разбра защо, и то толкова ясно, като че ли баща ѝ беше в стаята пред тях и сам обясняваше решението си. Приживе многократно се бе опитвал неуспешно да я омъжи: тази молба бе просто начин да я принуди да го стори след смъртта му.

У нея закънтя смехът на баща ѝ, а знаеше, че той лежи под студената пръст в семейното гробище на Монтифортови в Кеймбриджшър — единственото нещо, в което бе сигурна, защото бе стояла там и бе проследила с поглед смъкването на ковчега му в земята. И нещо повече: бе останала до последната лопата пръст!

— В такъв случай има само един изход за мен и той е да не се омъжвам. Тогава Джефри ще наследи всичко, нали?

— Не е точно така. — Финчли се поизкашля, хвърляйки бърз поглед на Джефри. — Баща ви предвиди възможността да реагирате по този начин и прибави допълнително условие към завещанието си.

Финчли извади още няколко листа от чантата си.

— Хмм... А, да, ето го. Ако решите да не се омъжвате и да продължите рода Сийгрейв според желанието на баща ви и крал Чарлс, титлата и всичко, свързано с нея, ще премине у Джефри. Но остатъкът от богатството му и собствеността му на стойност около осемдесет хиляди фунта ще остане ваша. Джефри ще наследи само титлата и нищо повече.

— Осемдесет хиляди фунта?! — възкликна Джефри.

— Лорд Сийгрейв правеше много умели инвестиции — отбеляза Финчли.

— Трябва ли да разбирам, че баща ми не е оставил нищо на Джефри? Никакви суми — никаква издръжка?

— О, не. Баща ви посочи годишна издръжка за Джефри в размер на — Финчли хвърли поглед на документите — петдесет фунта годишно. Те ще бъдат разпределени по тримесечия и ще се дават от вас, а ще се наблюдават от мен. Имението в Кеймбриджшър, което е свързано с титлата, остава на него, но само с петдесет фунта годишен доход то скоро ще рухне. Останалите имоти: имението в Ланкашир, в Ирландия и градската къща в Лондон ще преминат на вас.

— Едва сега чувам за тези имоти...

Финчли кихна и издуха носа си.

— Доколкото знам, той ги придоби едва в последните пет години.

Касия усети внезапен хладен лъх в стаята: като че ли духът на баща ѝ беше заедно с тях и ги наблюдаваше доволно как се блъскат да се измъкнат от затрудненото положение, в което ги бе поставил. Едва сега Касия осъзнаваше омразата му към Джефри. Ако се е съмнявал в женитбата на брат си за майката на Джефри, перачката, защо не бе взел просто мерки да уточни нещата?

— Но защо, господин Финчли? Защо баща ми е сторил толкова ужасно нещо?

Финчли погледна смръщено Джефри.

— Скъпа Касия, като се вземе предвид слабостта на Джефри към комара, смятам, че баща ви с право се е страхувал от пълна загуба на имението и сигурно заради това е посочил точната сума на годишната му издръжка. Направил го е само за да предотврати загубата на натрупаното с труд чрез безпътно прахосничество. Освен това... — Финчли извади от чантата си запечатано писмо — при последната ни среща баща ви ме упълномощи да ви предам това писмо след смъртта му.

Касия взе писмото, прибра го в джоба си и стана. Трябваше да събере сили, за да го прочете. В стаята се възцари потискаща тишина, Финчли бе изпълнил задължението си и изглеждаше доволен, но Джефри като че ли бе на косъм да избухне в огненочервените пламъци на яростта: цветът на лицето му се сливаше с червеното кадифе на помпозните му дрехи. Касия бе забравила за присъствието на Рейвънскрофт и съчувствието, което разчете в погледа му сега, я натовари допълнително.

У нея се преплитаха безумно желание да избухне едновременно в лудешки смях и в отчаян плач. Справи се с напирещата истерия и вдигна проклетата бащина молба пред лицето на адвоката:

— Разбирате ли значението на всичко това, господин Финчли? Съзнавате ли как ще го приеме обществото предвид обстоятелствата? „Ето го мотива да убие баща си!“ Така ще помислят. Така и ще говорят!

— Но вие не сте знаели за съществуването на тази молба — намеси се Рейвънскрофт.

— Да, всеки един в тази стая го знае, но когато в двореца разберат за нея — а това няма начин да не стане, — съдбата ми ще

бъде решена пред света и пред закона. Ще е въпрос само на време, преди да ме обвинят официално и осъдят за убийството на баща ми...

Трябваше им половин час, за да успокоят Джефри, и още половин час — за да го изкарат от къщата. Тръгна си едва след три чаши първокачествено бренди и многократни уверения от страна на Касия, че не е знаела нищо за молбата на баща си до този ден. Касия му съчувстваше искрено: представяше си колко зле би се чувствала самата тя, ако внезапно разбере, че не получава почти нищо, след като е очаквала много. Господин Финчли я увери, че Джефри ще дойде на себе си, щом нещата улегнат.

Часове по-късно, когато младата жена отдъхваше сред спокойствието на спалнята си, мислите ѝ повече не бяха заети с излъганите надежди на Джефри, нито със странната молба на баща ѝ. Тя гледаше втренчено запечатаното писмо върху бюрото, където го бе оставила. Името ѝ ясно изпъкваше върху бялата хартия, написано с почти неразбираемия почерк на баща ѝ, виждаше се ясно и буквата „S“ сред трънен венец върху печата на Сийгрейв. А под него се нижеше последното послание на баща ѝ до нея...

След събитията през този напрегнат следобед Касия нямаше желание да го прочете: кой знае какви още клопки се крият в него! Нима е останало нещо недоизказано приживе? Може би в него се съдържаше извинение за жестокото му отношение към нея? Молба за прошка, опит да изчисти съвестта си?

Но едно искрено извинение или обяснение никога не би могло да се предаде писмено и кой знае защо, Касия бе сигурна, че писмото се отнася за нещо друго.

Измина още четвърт час, преди най-сетне да го отвори: даде си сметка, че ако не го отвори сега, ще прекара нощта в излишно напрежение.

Касия счупи печата и го зачете:

До скъпата ми дъщеря!

След като четеш сега това писмо, ти вече знаеш за молбата ми към краля и какво наследяваш. Надявам се да разбереш, че го правя само за да те защитя. Невинаги съм се отнасял към тебе бащински и в този момент не съм в

състояние да ти предложи каквото и да било логично обяснение на поведението си. Ще изтъкна само, че понякога обстоятелствата принуждават човека да се държи по достоен за съжаление начин. Надявам се още, че един ден ще ме разбереш. Но целта на това писмо е друга.

Касия, чувствам, че трябва да те предупредя за нещо. Стават някои неща, за които ти нямаш сведения, има някои хора, които ще се опитат да те използват за техни цели или да ти отнемат полученото. Но ти не си глупачка — длъжен съм да призная това на майка ти — и този факт прогонва тревогата ми за теб. Знай обаче едно: ако се окаже, че животът ти е в опасност, съществува нещо, което ще те предпази. Имам предвид един документ, но от предпазливост няма да посоча тук къде точно се намира. Как да съм сигурен, че тези редове ще се прочетат само от теб? Сигурен съм обаче, че ако се съсредоточиш и мислиш достатъчно дълго по този въпрос, ще се сетиш къде съм го скрил. Само ти можеш да разбереш къде е.

Баща ти, Сийгрейв

Както обикновено, баща ѝ бе казал много малко с много думи.

Касия остави писмото настрана и се отпусна на леглото. Взе една от кърпичките си, намокри я в купичка студена ароматизирана вода и я притисна към челото си, опитвайки се да облекчи туптенето в главата, започнало веднага след като изпрати господин Финчли и Джефри. Тайнственото писмо на баща ѝ още повече го засили: струваше ѝ се, че ако имаше друг човек в стаята, сигурно щеше да го чуе!

Кралят бе заявил, че животът ѝ е в опасност. Рейвънскрофт го повтори. А сега и баща ѝ изпраща вест в същия смисъл от гроба си... Нямах ли край? Защо всички виждат опасността, а тя — не? Нима чувството ѝ за самосъхранение нямаше да зашепне тревожно за надвиснала опасност, след като всички твърдят, че има такава? И за какъв документ става въпрос в писмото на баща ѝ? Какви са тези тайнствени средства за защита на живота ѝ?

Линет влезе с табла, върху която бе подредила чайник и чинийка е бисквити.

— Благодаря, Линет. Постави я на масичката до прозореца.

Помолила беше за билков чай, специалитет на готвачката. Не знаеше състава му, но той винаги успяваше да я успокои. Много ѝ беше помогнал през онези ужасяващи дни след убийството на баща ѝ. Надяваше се, че и сега ще облекчи главоболието ѝ и ще ѝ помогне да заспи.

— Желаете ли нещо друго, милейди?

— Нищо друго засега, благодаря. — Прислужницата направи бърз реверанс и се обърна към вратата. — Линет, почакай за миг. Чух някакво почукване, преди да дойдеш. Има ли някой пред вратата?

Касия не бе съвсем сигурна дали наистина е чула почукване, или туптенето в главата ѝ я бе заблудило.

— Да, милейди, братовчед ви Джефри искаше да говори с вас на четири очи, но лорд Рейвънскрофт му каза, че не сте добре и го помоли да дойде друг път.

Касия седна рязко на леглото.

— Казваш, че лорд Рейвънскрофт е отпратил Джефри?

— Да, милейди.

Младата жена погледна вратата, питайки се кога точно бе дала право на Рейвънскрофт да решава кои от посетителите си ще посреща и кои не. Знаеше, че се бе подчинил изцяло на кралската заповед да я пази, но той определено надвишаваше правата си! Крайно време беше някой да му обясни кой управлява и отговаря за това домакинство!

Касия тръгна към вратата, стиснала гневно кърпичката си и напълно забравила, че само преди минути главата ѝ се пръскаше от нетърпима болка, която я бе проснала обезсилена върху леглото.

— Къде е той?

Линет се стресна от реакцията на господарката си.

— Го-господин Джефри си отиде, милейди...

— Не питам за Джефри, питам за Рейвънскрофт. Къде е той? Вероятно пуши лула пред камината с крака върху масичката за сервиране на чай, нали?

— Лорд Рейвънскрофт е в Зелената стая, милейди, но...

Касия излетя от спалнята, без да я изслуша. В малкото антре пред нея я чакаше друга изненада: там бе поставено ниско легло на колелца.

— Какво е това?

Линет като че ли се страхуваше да отговори.

— Леглото на лорд Рейвънскрофт, милейди.

— Не ми ли каза преди малко, че е в Зелената стая?

— Сега е там, но нареди на Куигмън да постави легло за него тук, за да може да ви пази през нощта...

Касия се завъртя рязко и се понесе по коридора към Зелената стая.

„Поетите задължения са едно нещо — повтаряше си тя разярено, — но няма да му разреша да се разполага тук, както намери за добре!“ Не искаше да повярва дори за миг, че животът ѝ наистина е в опасност. Ако убиецът на баща ѝ бе искал и нейната смърт, защо не се беше погрижил и за нея още тогава?

Омръзнало ѝ беше да приема заповеди от външно добре разположени към нея мъже, умори се от ролята на добре възпитана, послушна жена, готова да се прегъне пред всяко изискване. Чашата на търпението ѝ бе преляла: първо кралят, който ѝ натрапи Рейвънскрофт, после и баща ѝ! И като капак на всичко сега Рейвънскрофт се опитваше да направлява живота ѝ! Кое караше мъжете да смятат, че Господ им е дал право да се държат към другите като към пионки върху шахматна дъска? Нима наследяват тази наглост още в утробите на майките си?

Касия се спря за миг пред затворената врата на Зелената стая и напрегна слух. Не долови никакъв шум и вдигна ръка да почука, но после размисли, стисна здраво дръжката и отвори рязко вратата. Влезе и се стъписа, забравила гневните думи, които напиреха зад устните ѝ.

Ролф стоеше с гръб към нея пред западните прозорци и последните отблясъци на залеза позлатяваха голото му тяло.

Стъпил беше в медна вана и поливаше силните си насапунисани рамене с вода от керамична кана.

Младата жена сякаш се вкамени: стоеше там и не можеше да откъсне поглед от великолепното мъжко тяло, обгърнато от сиянието на залеза. Гледаше очарована и с внезапно пресъхнала уста искрящия път на водата от каната по гърба, тесните бедра и силните му крака.

Изглеждаше като изрязан от гранит — напомняше ѝ онези прекрасни статуи на римски богове, пръснати в градините на Уайтхол, но за разлика от тях, Рейвънскрофт бе жив и истински!

Касия обичаше да се разхожда сама из чудесните градини на двореца и бе прекарала часове наред пред тези статуи, омаяна от танца на слънчевата светлина по тях. Прокарвала беше длан по гладките им очертания, поразена от изкуството на скулптора и красотата на творбите му. Статуите представяха силни, героични мъже, напълно различни от всички, с които животът я бе срещал. Смятала бе, че създателят им просто е пресъздал рожби на въображението си, тъй като беше убедена, че в живота няма мъж, който да притежава силата и красотата на мраморните мъжки фигури.

Но сега, когато живото човешко тяло на Рейвънскрофт искреше пред нея, оброчено от западните прозорци, отразяващи последните лъчи на вечерното слънце, Касия осъзна грешката си. Едва сега проумя защо скулпторите проявяваха разбираемо вече предпочитание към мъжкото тяло.

Рейвънскрофт имаше всички данни за модел на великолепа скулптура...

Странна топлина запълзя бавно от стомаха ѝ и чудният ѝ огън се разля по цялото ѝ тяло. Дори не си даде сметка колко силно бие сърцето ѝ — виждаше и усещаше само неописуемата красота на прекрасното мъжко тяло, напръскано с искрящи водни капчици...

За пръв път виждаше голо мъжко тяло и замаяна следеше свиването и отпускането на мускулите му, докато той сапунисваше ръцете и врата си. Неволно се запита как ли ще се почувства, ако прокара пръсти по насапунисаните му ръце: ще го усети ли толкова твърд, колкото изглеждаше? Внезапно я обзе силно желание, непозната нужда закрепця дълбоко в нея и тя неволно заизвива кърпичката в ръцете си...

Ролф промени позата си — явно смяташе да се обърне с гръб към прозореца.

Касия се завъртя светкавично и се спусна по коридора към спалнята си.

— Клайдсуърт, ти ли си, човече? Имам нужда от кърпа. Би ли ми...

Ролф погледна озадачено вратата: сторило му се беше, че някой влезе в стаята. Нямаше никой, но той забеляза в здрача, че вратата бе леко открехната.

Излезе от ваната и веднага зърна нещо бяло на пода, смачкано на топка. Приближи се и го вдигна.

Носна кърпичка от тънка батиста с нежна венецианска дантела по ръбовете и буква „К“, бродирана със златен конец.

Поднесе я с усмивка към лицето си и с наслада вдъхна аромата ѝ — уханието на Касия...

ГЛАВА ОСМА

Тази вечер Ролф не я видя повече. Когато не се появи на вечеря, Линет побърза да му съобщи, че милейди изявила желание да вечеря в спалнята си, тъй като имала главоболие. Извинява се на милорд за „внезапното, но необходимо отсъствие“.

Веднага след вечеря Куигмън се обади на Клайдсуърт и отиде да предаде някакво писмо на господарката си.

Към десет часа същата вечер Ролф започна да се пита дали не бе напуснала къщата, без той да разбере, използвайки хитро Куигмън, за да отклони вниманието му. Започнал беше да разбира, че Касия не отговаря на представата за добре възпитана дама. Изглеждаше и говореше като такава. „Дори ухае, както се полага на дама от висшето общество“ — помисли той с усмивка. Но тя определено не приемаше безкритично приказките на другите. Беше жена със свои виждания и преценки, винаги готова да действа на базата на личните си изводи — нещо много необичайно сред благородните млади дами. Ролф се възхищаваше на това нейно качество: то засилваше допълнително вродената ѝ оригиналност. Не беше особено трудно да си представи Касия да се измъква в нощта, докато той се наслаждава на веселия огън в камината.

В десет и половина Ролф не издържа и влезе в спалнята ѝ. Установи, че този път страховете му са били напразни. Тя спеше, свита на кълбо върху бледосинята кувертюра, все още е със затворената траурна рокля, която бе носила през деня.

Сърцето му неволно се сви: изглеждаше крехка и уязвима като дете. Вечерята ѝ бе недокосната, но на масата до леглото имаше полупразна чаша чай. Уинифред спеше на ниско легло на колелца в другия край на стаята, откъдето се носеше хъркане и сумтене.

Ролф се обърна успокоен към вратата, когато усети студен полъх. Погледна прозореца и забеляза, че е полуотворен.

Докато го затваряше, се запита защо ли е оставен така — приближаваше зима и нощният въздух бе доста хладен. Дали

полуотвореният прозорец не е знак, че Касия действително е смятала да се измъкне от дома си, без той да разбере? Ако наистина е така, става ясно защо спи по рокля. Ролф се огледа, но не зърна пътна чанта, а и тоалетните ѝ принадлежности и кротуваха по местата си. Замисли се. Касия не бе глупачка: нямаше да тръгне поне без една смяна дрехи и четка за коса — най-малкото. Но четката ѝ за коса лежеше на тоалетката ѝ между шнолите и панделките ѝ. Затвори прозореца, постави резето и тръгна към вратата.

Едва тогава забеляза небрежно пръснати върху бюрото ѝ листове: хаосът върху бюрото ѝ се открояваше сред старателно подредената стая и тоалетка. Пристъпи към него и вдигна първия лист — едва ли би могъл да обясни защо го стори.

Благодарение на бледата лунна светлина установи, че държи в ръце рисунка на пойна птичка с къса остра човчица и големи любопитни очи, кацнала на брястово клонче с леко наклонена настрани главичка. Птичката бе нарисувана само с молив, но усетът на художника за хармония и светлосенки създаваше впечатлението, че тя всеки момент ще разпери крилца и ще отлети от белия лист...

Ролф се залови да разглежда и другите рисунки върху бюрото. Много от тях представляваха предмети от спалнята или изгледи от прозореца: рокля, метната грациозно на стол, чехли до него, закачен накриво фирмен знак на ъгловия магазин от другата страна на улицата... Макар и рисунки на обикновени предмети от ежедневието, те създаваха определено настроение — нещо, което малко художници постигаха.

Имаше няколко рисунки, обърнати с лицевата страна върху бюрото. Ролф ги вдигна и погледна първата: Джефри, седнал наперено в гостната, все още е очакванията да бъде назован за наследник на парите и именията на стария маркиз. Разположил се бе в креслото със самочувствие на човек, очакващ някой да му поднесе света на позлатена тепсия. Натруфеното му облекло бе нарисувано с подробности — от дантелените ръкавели до пантофките, завързани с панделки. Може би заради това бе така странна липсата на лице: то бе само неясно петно — сякаш някой бе хвърлил сянката си върху него.

На втората обърната рисунка видя прислужничка, изправена пред огледало, притиснала рокля към себе си — сякаш се опитваше да си представи как ли ще изглежда, ако я облече. Роклята бе прекалено

разкошна, за да е нейна. Издаденият напред крак и леко наклонената глава подсказваха, че на рисунката е хванат миг от танц пред огледалото. И пак всяка подробност бе грижливо нарисувана — с изключение отново на лицето: то пак бе само неясно петно.

Знаеше кой е съзателят на рисунките: флегматичната Уинифред едва ли би могла да притежава такъв талант. Те бяха рожба на артистичното око и ръка на Касия и докато ги прехвърляше една след друга, Ролф трябваше да признае, че тя е много талантлива. Не можеше да се начуди само защо бе изоставила лицата и на двете последни рисунки.

Остави рисунките на бюрото и се приближи до леглото ѝ. Лицето ѝ плуваше в ореол от мека лунна светлина, която се плискаше щедро през прозореца до нея. „Досега не съм виждал по-красива жена от нея...“ — помисли Ролф със сладък копнеж. Среброто на лунната нощ засилваше красотата ѝ: чертите ѝ бяха по-омекотени, стопил се бе характерният напрегнат израз — през деня тя като че ли непрекъснато бе нащрек, в постоянно очакване някой или нещо да се спусне срещу нея или след нея...

Спомни си, че докато стоеше зад нея в двореца днес, главата ѝ стигаше точно под брадичката му — тя бе по-висока от по-голяма част от познатите му жени, без това да намалява чара ѝ.

Скрити под скромната затворена рокля, гърдите ѝ като че ли се съчетаваха съвършено по размери с фигурата ѝ. Запита се как ли ще прилегнат на шепата му и закопня да ги усети под пръстите си. Виждаше ги да се издигат и смъкват в унисон с дишането ѝ и му се искаше да зарови лице между тях, да чуе буйния ритъм на сърцето ѝ, да чуе гласа ѝ да повтаря страстно името му...

Как е възможно жена като нея — талантлива художничка, в този миг така крехка, така уязвима сред този ореол от лунна светлина — да бъде считана за убийца? Не можеше да си представи Касия да замахва с нож в ръка срещу баща си. Но беше ли наистина невинна? От друга страна, дали някой нарочно не бе подредил нещата така, че да хвърли вината за грозното деяние изцяло върху нея? Или може би тя бе просто не само талантлива художничка, но и достатъчно добра актриса, за да накара мъжете да ѝ вярват?

Изглеждаше невинна, но как да бъде сигурен? Познаваше я само от няколко часа — нима можеше да претендира, че я разчита ясно?

Години ще са нужни, за да разбере човек жена с толкова сложен характер. Дори може би цял живот няма да е достатъчен. Знаеше само, че колкото пъти я поглеждаше, толкова пъти се увеличаваше обграждащата я мистерия.

Ролф нямаше представа колко време стоя така до леглото на Касия. Когато най-сетне понечи да си тръгне, забеляза малко шишенце лауданум до каната с чай върху масичката до леглото. Не бе нужна кой знае каква прозорливост, за да разбере, че не само хъркането на Уинифред изискваше прибъгване до упойващо средство.

Младата жена бе преживяла напрегнат ден и сънят сигурно упорито ѝ е отбягвал. И все пак имаше нещо странно.

Касия не се държеше като жена под подозрение за убийство. А и реакцията ѝ днешния следобед бе така странна... Естествено беше да се очаква, че ще изпадне в екстаз, след като бе обявена за наследница на повече от осемдесет хиляди фунта, а тя се затвори в спалнята си, сякаш светът ѝ бе рухнал. Всеки един от познатите му би закрещял, опиянен от радост, при получаването на такова наследство.

А Касия заяви, че не желае богатството, положено в нозете ѝ, и дори бе изразила предпочитание да го прехвърли на онова надуто магаре Джефри, който без съмнение бе убеден, че има всички права върху него!

Джефри. „Ето един, който се нуждае от внимателно вглеждане“ — помисли Ролф. Спомни си защо според господин Финчли маркиз Сийгрейв е имал отрицателно отношение към племенника си. Запита се до каква степен всъщност бе зависим от комара братовчедът Джефри и какви дългове е натрупал досега.

Вероятно достатъчно големи, за да го пришпорят да отнеме живота на чичо си, насочвайки подозренията към Касия. Едно подобно обяснение на нещата му изглеждаше напълно вероятно. Със сигурност беше по-логично от предположението, че Касия е извършителят на хладнокръвното убийство. „Ще изпратя Данте да се поразрови около братовчеда Джефри“ — реши той.

И все пак, можеше да каже някой, след като Касия е толкова близка с краля, колкото му демонстрира днес, напълно е възможно да е научила за молбата на баща ѝ до него, разбрала, че е единствена наследница на цялото му богатство и съответно е извършила убийството, за да се добере до него. Намерена е била в една стая с

тялото на баща ѝ, а дланите ѝ са били покрити с кръвта му. Ролф знаеше от горчив опит какви опитни актриси са почти всички жени и колко хитро подвеждат мъжете. Касия много умело се бе справила с краля днес — жена е нейния чар и умения би могла спокойно да завърти дори главата на монах, да го омотае с целувки и сладостни обещания, а после да открадне сърцето му, гордостта и дори душата му само за да докаже таланта си!

Ролф знаеше това много добре, защото неговото сърце, гордост и душа бяха умело ограбени от най-добрата... Нямахше намерение да допуска втора грешка.

— Добро утро, лорд Рейвънскрофт.

Ролф остави настрана книгата, която четеше, и стана веднага щом Касия влезе в стаята.

Тя пак бе облечена в черно, но днес кройката на роклята ѝ не бе така строга, а и прическата ѝ бе по-свободна. Благодарение на лауданума имаше вид на добре отпочинала.

— Добро утро, лейди Касия. Ще ми разрешите ли да ви обърна внимание, че изглеждате много по-добре тази сутрин? Надявам се, че сте спали непробудно.

Касия седна, изчака Клайдсуърт да ѝ налее чай, да постави чинийка с бисквитки и купичка с дюлев мармалад пред нея и едва тогава отговори:

— Прав сте, милорд, чувствам се по-добре днес. Дължа ви извинение. Не бях достатъчно гостоприемна към вас вчера. Толкова много неща се случиха едновременно — смъртта на баща ми, вашата поява тук, господин Финчли и неочакваното му съобщение... Струпа се повече, отколкото човек може да понесе. Надявам се на вашето разбиране.

— Предполагам, и вие осъзнавате защо не бих могъл да не се подчиня на кралските заповеди.

Касия се усмихна мило:

— Разбира се.

Взе бисквитка и докато разстилаше върху нея ароматния мармалад, се замисли за предната вечер и пред очите ѝ веднага застана голото тяло на Ролф, обгърнато от топлиите лъчи на залеза. Едва ли

някога щеше да забрави тази гледка. Тя така бе погълната от нея, докато механично изглаждаше с острието на ножа мармалада върху бисквитката, че той трябваше да повтори името ѝ.

— Лейди Касия?

— О, извинявайте... Съжалявам, лорд Рейвънскрофт, бях се замислила за нещо...

— От израза на лицето ви съдя, че е било нещо приятно.

Касия усети, че се изчервява и горещо се помоли да не разчете мислите ѝ. Колко глупаво от нейна страна! Никой не можеше да проникне в мислите ѝ — свещеният съд на мечтите и желанията ѝ, единственото място, където можеше да им се отдава без страх от насмешка. И все пак не бе съвсем сигурна как би трябвало да реагира на забележката му.

— Като че ли искахте да кажете нещо, милорд?

— Попитах ви дали не сте загубили ето това.

Той се протегна напред и постави нещо на масата пред нея. Кърпичка, която Касия веднага разпозна. Същата кърпичка, която бе потопила в ароматизирана вода в спалнята си, за да облекчи пулсиращата, болка в главата си, същата, която по-късно бе стискала в дланта си, докато се бе наслаждавала на голото тяло на Ролф в онази медна вана...

ГЛАВА ДЕВЕТА

Лицето ѝ пламна. Защо тази кърпичка е у него? Дали не я беше изпуснала, преди да избяга от Зелената стая? Мили боже, нима Рейвънскрофт е разбрал, че го е видяла да се къпе там?

Касия го погледна, придаде си вид на незаинтересована и запита:

— Къде я намерихте, милорд?

— На пода на Зелената стая, където се къпах. Странно, нали? Предполагам, че е ваша.

Сигурно знае — как иначе да си обясни веселите искрици в пъстрите му очи? Може би греши. Може би не бе толкова трудно да се разчитат мисли: може би те са като разтворена книга за някои хора. Може би...

— Линет трябва да я е изпуснала там случайно. — О, господи, нима тя го каза?

На устните му трепна усмивка:

— Да, разбира се.

Бог да благослови този, който чука на външната врата точно сега! Минута по-късно на прага застана икономът Клайдсуърт.

— Имате гостенка, лейди Касия.

Касия е облекчение пое дъх.

— Поканете я, Клайдсуърт. Очаквам я.

В стаята се втурна млада жена, облечена от глава до пети в яркожълто. Появата ѝ напомни на Ролф внезапните бури, които нападаха понякога южния бряг при Рейвънуд.

— Скъпа Касия, как си? Така се радвам, че ме покани на чай тази сутрин. Толкова ми се искаше да те видя, че станах със зората и едва изчаках по-прилични часове за посещение! Полудях от тревога за теб! Не съм те виждала от погребението на баща ти. Как я караш? Дворецът не е същият без теб! Дочух обаче, че си се появила внезапно в Уайтхол вчера. Как само заплющяха езиците след теб! Чух също, че си нанесла добър удар върху високомерието на скъпата Барбара Палмър — как го правиш? Обичам те! Съжалявам, че не съм била там! Посещението ти

при кралицата повдигна много духа ѝ — ето, виждаш ли, не трябва да стоиш настрана от двореца дълго време. Без теб имам чувството, че загивам от скука и... — Кафявите ѝ очи зърнаха Ролф и тя протегна ръка в жълта кожена ръкавица към него. — Може ли да запитам кой е този красив млад мъж, с когото делиш закуската си? Нищо чудно, че стоиш вкъщи, ти, лошо момиче!

Ролф стана, питайки се дали тази дребна хитруша наистина бе успяла да изприказва толкова много думи на един дъх. Пое подадената ръка и я целуна учтиво.

— Лорд Рейвънскрофт на вашите услуги, мадам.

Без да оттегли ръката си от неговата, все още безименната млада жена, хвърли изпълнен е почуда поглед на Касия.

— Ето го отговора на най-смуцаващия въпрос в Лондон от няколко дни! Пред мен е последният джентълмен в Англия! Започнала бях да мисля, че всички са изгубили умовете, морала и маниерите си след връщането на краля! — Обърна се към Ролф с блестяща усмивка: — Добър ден, милорд. Корделия, лейди Хаслит, също на вашите услуги.

Следващите два часа преминаха неусетно над чаши ароматен чай, пресни сладкиши и непресъхващ поток от дворцови клюки. Ролф бе изумен колко много знае Корделия за частния живот на почти всеки един в двореца и се надяваше, че досега не ѝ бе хрумвало да се задълбае в неговия.

Лейди Хаслит бе омъжена за Пърсивал Фаншо, десети и настоящ граф Хаслит, който в момента командваше рота войници на Негово величество извън Лондон — за голямо огорчение на младата му съпруга. Всъщност точното местонахождение на съпруга ѝ, изглежда, бе единственото нещо, което тази наперена млада жена не знаеше — факт, който определено я тревожеше силно. Бедната Корделия не бе виждала съпруга си почти година.

Покрай другото Ролф научи, че Касия познавала лейди Хаслит — „Моля, наричайте ме Корделия!“ — от времето, когато и двете са били къдрокоси момиченца. И двете напуснали Англия по време на Гражданската война и се отправили към Франция със семействата си, следвайки заточения кралски двор. Срецнали се били на някаква вечеринка, организирана от майката на Касия, и от тази вечер станали практически неразделни. Ролф забеляза, че появата на Корделия сякаш

дари спокойствие на Касия, тя като че ли се поотпусна. Никога не бе виждал две толкова различни по характер жени, които очевидно се чувстваха чудесно заедно. Докато Касия бе пример на благоприличие и изящество, Корделия като че ли изобщо не я бе грижа за изискванията на обществения морал: тя дори стигна дотам да вдигне поли до колене, за да покаже яркожълтите си обувки с широки жълти панделки, без да се притесни, че в стаята е и Ролф.

Той скоро установи, че лейди Хаслит е много очарователно и остроумно създание. Беше хубава, интелигентна и не делеше леглото на нито един мъж в отсъствието на съпруга си, както толкова много от съвременничките си. Тя говореше така открито за сексуалните партньори на всяка една от познатите си, че едва ли би се сдържала да не опише и своя — ако имаше такъв.

Оженили се бяха по споразумение — уредена женитба, при която всеки от съпрузите бързо се ориентираше към друг партньор. Но от тъжния копнеж в очите ѝ, когато говореше за отдавна невиждания Пърси, както го наричаше, ставаше ясно, че Корделия бе нарушила обичайния ред и се бе влюбила в съпруга си.

— А после — чу той гласа ѝ, — когато кралят помоли Нейно величество да повтори новата дума, която я бе научил да каже за лорд Бъкс, кралицата заяви пред всички, в лицето на нашата скъпа Барбара Палмър, че кралят е наистина много добър в „роугъруването“ с нея, като се вземе предвид състоянието ѝ в момента. — Корделия хвърли поглед на Ролф, който бе очевидно потресен от тази дума в устата на една дама. Усмихна се и добави бързо: — Моля ви, извинете ме, лорд Рейвънскрофт. Забравих, че не сме само дами в стаята. — След като приключи с това светско задължение, тя сякаш веднага го забрави и пак се обърна към Касия: — Разбрах, че Нейно величество е получила този малък урок по английски от неназована посетителка същия ден. Касия, това не беше ли денят, когато си била в Уайтхол и си се отбила в покоите ѝ?

Касия се усмихна, но нито отрече, нито потвърди.

— Как реагира Негово величество?

— Отметна назад глава и се смя гръмогласно най-малко пет минути. Наложих да го тупат по гърба и да отворят прозорците, за да може да поеме дъх. Всички се смяха от сърце — говори се, че дори оня стар сухар Кларъндън се усмихнал, представи си! Само нашата скъпа

лейди Касълмейн, разбира се, направи изключение. После изчезна и сега вероятно обмисля как да си отмъсти.

— Браво на Нейно величество! Рядко успява да си го върне на тази ужасна жена.

На вратата неочаквано се появи Уинифред и привлече вниманието на господарката си. Тя се приближи до нея, двете размениха няколко думи, после Касия се върна при гостите си.

— Ще трябва да отида до кухнята да говоря с готвачката за менюто тази седмица. Моля ви, правете си компания, докато се върна.

Ролф стана и я проследи с поглед, раздвоен между желанието да я последва и светското задължение да остане с лейди Хаслит, която не закъсня да вземе решение вместо него.

— О, лорд Рейвънскрофт, моля ви, седнете и разкажете нещо за себе си. Както разбирам, помогнали сте много за връщането на краля. Колко вълнуващо! Много страшно ли беше? Моля ви, разкажете ми!

„Мили боже — помисли Ролф, — какво ли още знае за живота ми тази малка инквизиторка?“

— Бях само малка част от обединените сили, които работеха за възстановяването на кралската корона...

Ролф проумя, че е изигран едва след час и половина приказки за битките, в които бе взел участие. Когато най-сетне осъзна този факт, той стана, обърна гръб на лейди Хаслит и излезе от стаята, преди тя да завърши поредното си изречение.

Както бе очаквал, Касия не бе в кухнята, нито в къщата. Прислужниците отказаха да му кажат къде е — дори Куигмън демонстрира похвална лоялност към господарката си. Докато обикаляше коридорите и отваряше всяка врата, гневът му нарастваше. Върна се в гостната бесен.

Спря се пред Корделия и я запита, отделяйки думите една от друга:

— Къде отиде?

Лейди Хаслит отпи глътка чай и вдигна невинно вежди:

— Извинявайте, лорд Рейвънскрофт, не ви разбрах. За кого питате?

— Разбирате достатъчно добре кого имам предвид. Къде, по дяволите, отиде Касия?

— Милорд, би трябвало да внимавате какви думи използвате в присъствието на дама. Не бих...

— Престанете да ме правите на глупак, лейди Хаслит — играта свърши. Съветвам ви да не ме превръщате в противник. Питам ви за последен път: къде е тя?

Корделия претегли възможностите пред себе си само за минута. Даде си сметка, че няма да може да се справи с Ролф, наведе глава и отговори тихо:

— В Уестминстър. Канцелариите на баща й.

Ролф се обърна рязко и излезе, без да й отговори. Извика наемната карета, спряла под сянката на бряста отсреща, и пое към двореца.

Пътищата към двореца бяха почти непроходими и Ролф разнообрази пътуването е безполезни викове срещу кочияша. Докато каретата пълзеше напред, той стискаше ядно юмруци и се опитваше да реши какво да стори с Касия, когато я намери. Преди да спрат пред двореца, успя да измисли цял куп наказания, последното, от които беше да я окове към някое дърво, но още не бе решил твърдо какво всъщност ще направи. Сигурен бе обаче, че когато я намери, ще се постарее да почерни света за тази млада дама.

Касия огледа пустия коридор, после затвори тихо вратата зад себе си.

Надяваше се, че Корделия ще успее да задържи достатъчно дълго вниманието на Рейвънскрофт, за да не забележи той отсъствието й, но се съмняваше: този мъж не бе глупак. Приятелката й вероятно щеше да отвлича вниманието му известно време, но в края на краищата той щеше да разбере какво бе сторила. Щеше да осъзнае, че го бе излъгала и бе нарушила обещанието да не излиза сама.

Ако бе успяла да намери документа, споменат в писмото на баща й, може би нямаше да изпитва това потискащо чувство за провал и вина...

Заповтаря си, че няма причини да се чувства виновна за стореното. Не бе поела задължение за лоялност към Рейвънскрофт. Той й бе натрапен като лична стража и би трябвало да очаква подобно отношение от нейна страна. Всъщност той бе виновен: ако си беше

гледал работата както трябва, сега тя нямаше да е тук. А твърди, че се отнася сериозно към работата си!

Но колкото и да се опитваше да се убеди в това, не успя да заглуши онова упорито гласче някъде дълбоко в нея, което никога не забравяше да ѝ напомни недостатъците. Сгрещила беше.

Може би не е толкова късно и ще успее да се вмъкне в къщата, преди той да е усетил отсъствието ѝ. Лесно ще избегне въпросите му за заниманията ѝ през изтеклото време и той никога няма да осъзнае истината. Няма защо да разбира, че е излизала. Важното е да се върне в дома си колкото е възможно по-бързо.

Касия пусна ключа от канцелариите на баща си в джоба на пелерината и се отправи бързо към изхода. Избягваше срещите, като се вмъкваше в сенчестите ниши веднага щом дочуеше нечии стъпки. Изчакваше, докато човекът отmine и едва тогава продължаваше пътя си.

Ако някой я видеше и разпознаеше, животът ѝ щеше да се усложни допълнително — особено когато новината за молбата на баща ѝ до краля стигне до дворцовите ключари. Нищо от значение не оставаше дълго време тайна в този град: хората в двореца изпитваха болезнено любопитство към тайните на другите, обичаха да ги изкарват наяве и да празнуват шумно успехите си след това.

Скоро в Уайтхол щяха да закръжат слухове, че е убила баща си, за да наследи богатството, което той така необмислено ѝ бе оставил. Не можеше да рискува някой да я види близо до канцелариите му сега. Всяка прикрита или необичайна дейност щеше да изглежда подозрителна, а около нея вече се виеха достатъчно съмнения.

Касия дръпна качулката над лицето си и бързо се отправи към улицата. Вън гъмжеше от хора, карети и коне. Беше ранен следобед и многобройни карети очакваха благородните си пътници, за да ги разведат по домовете им. Врявата бе невъобразима: коне цвилеха, кочияши се надвикваха, размахвайки камшици — опитваха се да се приближат до алеята пред входа, за да не се наложи господарите или господарките им да вървят през калта и боклуците наоколо. Естествено усилието им щеше да бъде съответно възнаградено.

Младата жена се опита да намери своя кочияш сред тълпата — помолила го беше да я изчака и бе платила щедро за това. Най-сетне го зърна: паркирал беше близо до входа на Холбайн Гейт отсреща.

Той като че ли не я забеляза, във всеки случай не се помръдна от мястото си. Ако му махне с ръка, ще привлече нежелано внимание. Касия тръгна между каретите и възбудените коне към него, крепейки с ръка качулката си, като се опитваше същевременно да следи пътя си. Не се справяше много добре: подбутваха я хора и коне, а когато се приближи до наетата карета, забеляза, че кочияшът се кани да потегли в обратна посока!

„Чакай!“ Касия изтича напред, без да се огледа, и се блъсна в неспокоен червеникавокафяв кон, който се вдигна на задните си крака и размаха копита почти в лицето ѝ. Докато отстъпваше, качулката ѝ падна, но в този момент Касия мислеше само за отдалечаващата се карета, стресната, че ще остане тук без средство за придвижване. Извика на кочияша, но не успя да повтори: нещо или някой я блъсна силно в гърба и тя полетя напред.

Падна върху калдъръма, но успя да се подпре на ръце. Докато се изправяше, срещу нея се засили карета, теглена от чифт черни коне.

Касия застина от ужас, втрещена в мощните копита, които се носеха към нея. Ще я смачкат след секунда!

Но в последния момент две силни ръце я хванаха през кръста и я издърпаха настрана.

Касия се опитваше да се обърне, с все още разтуптяно от уплаха сърце, за да благодари на благородния джентълмен, спасил живота ѝ, когато до ухото ѝ прозвуча познат глас:

— Сбърках, когато казах преди време, че не сте глупачка, лейди Касия. Само напълно безмозъчен глупак би се държал като вас!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Рейвънскрофт, побеснял от хитрия номер, който му бе скроила! Той я затегли през гъмжилото от хора, коне и карети, стиснал здраво китката ѝ. Касия едва ли би могла да уточни от какво бе повече изплашена: от каретата, която щеше да я прегази, или от разгневения Рейвънскрофт. Струваше ѝ се, че ръката ѝ ще се откачи от рамото, но мълчеше. Той успя с лекота да я прекара през тълпата — дяволите го взели! Издърпа я в малка ниша, стисна раменете ѝ и яростно я раздруса.

— Току-що щяха да ви убият, малка глупачке! С главата си ли мислехте или с нещо друго, когато излюпихте „гениалния“ си план?

Касия го гледаше безпомощно и за пръв път в живота си не намираще думи за отговор. Той се извисяваше над нея като тъмен буреносен облак, очите му пускаха мълнии от гняв, горещият му дъх пареше лицето ѝ.

Вътре в себе си Касия знаеше, че Ролф с пълно право ѝ иска сметка. Нарушила беше обещанието си. Опита се да измисли някакво обяснение на безумното си поведение, но успя да измъкне само една дума:

— Съжалявам...

— Само това ли ще кажете? Смятам, че: „Благодаря ви за живота си“ е по-подходящо в случая. Ако случайно не сте забелязали, само преди минути щяха да ви убият! Все още дишате само защото се оказах там в момента — чиста случайност! Сетихте ли се за подобно развитие на нещата, когато двете с очарователната си приятелка решихте да ме подведете тази сутрин? — Касия като че ли бе лишена от дар слово. Никога не се бе чувствала толкова глупава, както в този момент. — Защо се налагаше да прибъгвате до тази измама, кое изискваше на всяка цена да се измъкнете без мен от дома си?

Запита се дали би могла да му се довери. Горчивият опит я бе научил, че най-добрите приятели в един момент могат да се окажат най-жестоки врагове...

Но беше ли Ролф длъжен да тича след нея, когато открие измамата? Спокойно би могъл да я остави сама да изстрада последствията от собствената си глупост. Какво му пречеше да остане в дома ѝ, да пие чай и бърбри с Корделия целия следобед, докато междувременно ония мощни копита я превръщат в кървава каша? Но той не го бе направил. Втурнал се беше след нея и бе спасил живота ѝ. За пръв път някой се подлагаше на куп неприятности, за да ѝ помогне. Никой не я бе обичал достатъчно, за да пожелае да я защити. Но Рейвънскрофт го бе направил — нямаше как да омаловажи постъпката му с твърдението, че просто си е вършил работата.

— Ето защо... — прошепна накрая тя и измъкна писмото от джоба на пелерината си.

Ролф го взе, тръсна го леко, за да се разтвори и го зачете, без да пуска ръката ѝ: сякаш вземаше мерки да я задържи, ако пак ѝ хрумне да хукне нанякъде. Прочете го бързо и ѝ го върна.

— Писмото на баща ви, което получихте от господин Финчли вчера, нали?

Касия кимна.

— Дойдох тук, за да проверя дали този документ е в канцеларията му.

— Е, и?

— Не го намерих. Ако бях мислила достатъчно задълбочено, преди да действам, щях веднага да разбера, че греша. Баща ми беше изключително затворен човек, безкрайно подозрителен. Никога не би държал важен документ тук, където по всяко време всеки би могъл да го намери и присвои.

Ролф я пусна, но не се дръпна назад.

— Проверихте ли добре градската къща?

— Вече съм претърсила личните му вещи там, а господин Финчли прехвърли документите му. Не го намерихме.

Ролф се замисли.

— Възможно е този тъй наречен документ изобщо да не съществува.

Касия поклати глава.

— Но ако е така, това писмо се обезсмисля. Не, документът съществува. Скрит е някъде и аз трябва да се сетя къде. Нуждая се от време да помисля сериозно какво точно има предвид баща ми с това

писмо. И трябва да го направя, преди да е станало прекалено късно. Трябва да го намеря. Трябва да го намеря колкото е възможно по-скоро. Нужен ми е — знам го. Може би е единственото доказателство за невинността ми!

Оттегли се в спалнята си още щом се прибраха. Ролф я видя отново едва на вечеря.

Двамата седяха един срещу друг на дълга маса: възможно бе да разговарят само чрез бележки, но за целта някой от прислугата трябваше да тича от единия до другия край. Така че и двамата се ограничиха само с размяна на кимвания между хапките вкусен печен фазан в сос със силни подправки.

След вечеря Касия се извини и се върна в спалнята си, вероятно за да прекара остатъка от вечерта в опити да разбере къде е скрит тайнственият документ.

Стиснал чаша бренди в ръка, Ролф се отпусна в креслото на Сийгрейв до камината в кабинета — стаята на убийството, както му бяха казали. Мислеше за Касия, което му бе станало навик напоследък. Поразен беше от упоритите ѝ опити да таи всичко в себе си — особено страховете си. Вгледан в танцуващите пламъци, той пак премисляше нещата, на които бе станал волен или неволен свидетел напоследък.

Касия бе изплашена, и то много — това бе повече от ясно. Страхуваше се да не я оковат във вериги — да не я хвърлят в Тауър, където да я оставят да изгние, или — най-страшното — да я обесят публично за престъпление, което Ролф все още не знаеше дали наистина бе извършила или не.

Когато му даде писмото на баща си днес следобед, заяви, че е невинна и че търси отчаяно доказателство за това. Не можеше да отхвърли обаче факта, че с помощта на бърбивата лейди Хаслит тя хитро бе организирала и осъществила подвеждането му сутринта. Коя е гаранцията, че не го е сторила именно защото иска той да мисли така? Не, не изглеждаше много вероятно.

Нямаше нужда да му показва писмото на баща си: едно писмо, за чието съществуване научи едва вчера и според което някой друг желаше смъртта на Сийгрейв. Пооткрехнала беше вратата към себе си, а Ролф знаеше вече, че тя се доверява трудно.

Хвърли поглед на бронзовия часовник върху полицата над камината — не беше късно, поне от гледна точка на нощния светски

живот. Може би ако говори с човека, който я познава най-добре, ще успее да намери отговорите на озадачаващите го въпроси.

Знаеше кой е този човек.

Излезе от кабинета, грабна пелерината си и се отправи към Уайтхол.

Когато лодката се приближи до площадката за слизване, Ролф се запита дали не пое твърде голям риск, оставяйки Касия сама. Но тя едва ли щеше да хукне пак навън — особено след преживяното днес. Не смяташе да се бави, а за всеки случай бе наредил на Куигмън да стои пред входната врата със строга заповед да не пуска никого в и извън къщата, освен него.

Когато тръгна към Банкетната къща, дочу музика, която се усилваше с всяка стъпка, факли осветяваха пътя му, а от сенките около него се носеше шепот и приглушен смях: грижливо поддържаният жив плет осигуряваше много удобни местенца за тайни срещи.

Ролф спря зад двойните врати на Банкетната къща и огледа лицата на тълпата вътре. Тази вечер Уайтхол се забавляваше с поетична музикална драма, осмиваща популярна пиеса: тя предизвикваше смях там, където оригиналът се стремеше да събуди друго, по-дълбоко чувство.

Трябваше му само няколко минути, за да забележи лейди Хаслит, която имаше навика да стои настрана от тълпата.

— Лейди Хаслит, удоволствие е да ви види човек отново — обади се той зад гърба ѝ и Корделия едва не изпусна чашата с вино, която поднасяше към устните си. Облечена бе в различни нюанси на синия цвят и бе успяла да постигне съчетание от ексцентрична привлекателност и дързост, която бе част от преднамерено поддържания от нея имидж. Ролф бе преценил, че Корделия не е още една набиваща се на очи дворцова красавица. Зад яркото облекло се криеха доста обикновени черти и може би точно заради това тя поддържаше този специфичен за нея стил на обличане: начин да изпъкне сред другите, по-красиви цветя на Уайтхол.

Корделия бързо се съвзе.

— Лорд Рейвънскрофт, каква изненада! Не очаквах да ви видя в Уайтхол тази вечер. Едва ли сте дошли чак тук заради тази ужасна пиеса. Касия не е ли с вас?

— Не. Когато излязох от дома й, Морфей вече я бе залюлял в люлката си. Вероятно сега сънува нови и по-хитри начини на измама, които да ме направят глупак в очите на другите. Интригантството е доста уморително май... Лейди Хаслит, интересно защо не участвате в тазвечерното представление. След като станах свидетел и жертва на вродените ви артистични дарби тази сутрин, смятам, че вашето присъствие на сцената определено би подобрило общото впечатление от пиесата.

Корделия му се усмихна, отмятайки назад непокорна черна къдрица.

— Забелязали сте таланта ми, лорд Рейвънскрофт? Трогната съм. Нещо ми подсказва обаче, че не сте дошли тук тази вечер само за да го коментирате и да изразите съжаление, че не съм в момента на сцената. Как така нарушихте обета си пред краля и изоставихте приятелката ми на произвола на съдбата? Касия сподели с мен твърдата си вяра във вашата лоялност към веднъж поетите задължения.

— Така е. Разбирате, че само нещо наистина важно може да ме накара да дойда тук тази вечер и да оставя Касия сама в дома й. Ще бъда прям: дойдох, за да разговарям на четири очи с вас.

Корделия не отговори веднага — опитваше се да разбере доколко Ролф е искрен. Той изчака мълчаливо тя да му даде знак да я последва.

Измъкнаха се незабелязано от Банкетната къща през вратичка в задната част на сградата, предназначена вероятно за слугите. Минаха през няколко коридора, заобиколиха пиан придворен, плюснат на сред единия от тях, и се усамотиха в малка ниша, настрана от главния коридор към личната градина на краля.

— Лорд Рейвънскрофт, разбирате, че рискувам репутацията си: знаете какво ще си помислят, ако ни зърнат заедно тук. Омъжена жена съм.

Ролф се усмихна.

— Кой знае защо, мисля си, че май не бихте имали нищо против около името ви да се завърти някакъв малък скандал. Ако действително мислехте за репутацията си, защо не избрахте някое по-публично място за разговора ни?

— Печелите точка, милорд. Не смятам обаче, че дойдохме тук само за да си разменяме остроумни забележки.

— Правилно. Надявам се, че ще ми отговорите на някои въпроси за Касия...

Корделия присви подозрително очи.

— Какво искате да знаете за приятелката ми?

— За вас тя не е убийца, нали?

— Разбира се, че не е! Но ако наистина го беше направила, бих я оправдала.

— Защо?

Корделия го изгледа мълчаливо, сякаш се питаше доколко може да му се довери.

— Не смятам, че...

— Питам, защото искам да ѝ помогна.

Корделия се поколеба още минута.

— Погледнете ме в очите, лорд Рейвънскрофт, и ми кажете защо ми задавате тези въпроси.

— Не вярвам, че Касия е убила баща си — започна той, взрян в очите ѝ. — Искам да го докажа, но за да го направя, трябва да я опозная по-добре. Искам да знам например защо е толкова недоверчива.

Корделия замълча за миг, без да отмества поглед от лицето му.

— Добре, лорд Рейвънскрофт. Вярвам, че искрено искате да ѝ помогнете. Ще ви кажа каквото знам. — Тя се отпусна на каменната пейка в нишата, като го покани с ръка да седне до нея. — Касия се затваря в себе си, защото това е нейното средство за защита, усъвършенствано през годините.

— Защита от какво?

— От нещата в живота ѝ. Напусна Англия като малко дете заедно с майка си, Джудит. По време на Гражданската война Джудит беше придворна на кралица Хенриета, майката на Чарлс.

— Вашата биография почти съвпада с нейната, а поведението ви не изглежда засегнато от живота в изгнание.

— Да, но нещата при мен са много различни. Дете съм на родители, оженили се по любов. Късметлии, получили право сами да изберат партньора си. Родителите на Касия са се събрали в резултат на обикновена сделка, сключена, докато майка ѝ е била още дете. За нещастие, когато родителите ѝ са се срещнали най-сетне, оказало се,

че не могат да се възприемат един друг. Смятам, че майката на Касия е мразела лорд Сийгрейв.

— Не говорим за нещо необичайно.

— Така е. Женитбите са сделки, които се сключват над чаша чай и няколко сладкиша почти всеки божи ден. Такъв беше и случаят с моята женитба за Пърсивал, но това е друга тема. Джудит е била влюбена в друг мъж и никога не е простила на лорд Сийгрейв за провала на шансовете ѝ да се омъжи за любимия човек. Говори се, че през сватбената им нощ дори се е опитала да отхвърли брачните права на лорд Сийгрейв и той ги осъществил насила. На следващата сутрин Джудит е носела дълбоко изрязана рокля, за да видят всички синините по тялото ѝ.

— Знам вече за грубото отношение на лорд Сийгрейв към съпругата му. Едва сега чувам обаче, че я е изнасилвил.

Корделия го погледна.

— Изненадана съм, че използвате думата „изнасилване“. По-голяма част от мъжете не биха го сторили.

— Вие как наричате насилственото натрапване на един мъж на една жена, лейди Хаслит?

Корделия кимна.

— Той го е вършил многократно — бил твърдо решен да зачене наследник, който да продължи рода. Съпругата му обаче е била твърдо решена да не го допусне. Продължил да се натрапва насилствено на жена си, докато тя най-сетне забременяла. Очаквал е момче: Монтифортови обикновено зачевали момчета. Не е скрил разочарованието си, когато детето се оказало момиче. След раждането, на Касия майка ѝ решила да отмъсти на съпруга си и започнала да прескача от легло в легло с оглед изкачване по светската стълбица и печелене на позиция в двореца. Ако днес беше на възрастта на Касия, без съмнение лейди Касълмейн отдавна нямаше да запълва леглото на краля.

— А Сийгрейв?

Корделия поклати глава.

— Смятам, че е обичал жена си, колкото и тъжно да звучи това. Когато е разбрал, че тя се изплъзва от контрола му, любовта му към нея се е изродила вероятно в безсилна омраза, изразяваща се в... побои. Във Франция Джудит не е пропускала случай да не влее отровата на

омразата си в главата и сърцето на бедната Касия и когато се върнали в Англия заедно с крал Чарлс, тя вероятно е била убедена, че на пристанището ще ги посрещне самият дявол. В началото на тази година Джудит превърнала съпруга си в посмешище, раждайки извънбрачно дете. След смъртта ѝ страховете на Касия като че ли бяха на път да се сбъднат. Лорд Сийгрейв прегърна бутилката — пианството му се оказа агресивно... Говорил е на Касия така, като че пред него е жена му, наричал я с обидни думи, стигнал дотам да се обръща към нея е името на майка ѝ... Но най-страшното беше, че Касия трябваше да понася и физическите атаки на баща си. Знам го със сигурност, лорд Рейвънскрофт. Видях синините по тялото ѝ...

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Защо никой не го е спрял? — запита Ролф с внезапно пресъхнало гърло.

— Мнозина подозираха какво става, но кой да каже със сигурност? Докато Джудит прескачаше от легло в легло, възпитанието на дъщеря ѝ беше поверено на камериерката Уинифред, а тя внушаваше на Касия вяра в благоприличието и морала. За разлика от майка си, тя вземаше всички необходими мерки да запази отношенията между нея и лорд Сийгрейв в тайна. Разбрах истината случайно: един ден просто се случих в спалнята ѝ, когато тя се обличаше. Ужасена бях от синините по тялото ѝ. А тя бе не по-малко ужасена от мен, че е допуснала да ги видя. Накара ме да обещавам, че никога няма да говоря за тях. Ако разбере, че сега нарушавам клетвата си пред вас — край на приятелството ни.

— Това няма да се случи, имате думата ми.

Корделия се усмихна.

— Смятам, че мога да ви се доверя, а аз имам добър усет за хората... Както вероятно разбирате, външното безразличие е единственото ѝ средство за самозащита. Тя заключва страданията си и другите страховити неща от живота някъде дълбоко в себе си. Потръпвам от ужас, когато се запитам какво ли още се крие там — вероятно ужаси, които не знам и дори не мога да си представя. Възприемат я като надменна, студена жена, защото тя се представя за такава. Сигурно сте чули прякора ѝ в двореца.

— Лейди Зима.

Корделия се намръщи.

— Отвратително име, което не заслужава. Причината е в начина, по който е била отгледана, в зловещата ѝ съдба. Повече от ясно беше, че един ден Касия ще стане много богата, независимо от молбата на лорд Сийгрейв до краля. Известно беше, че майка ѝ бе отказала да му роди наследник, наказвайки го по този начин за провала на шансовете ѝ за лично щастие. Ясно беше, че един ден богатството му

— или поне голяма част от него — ще премине на дъщеря му. И всеки алчен негодник в двореца го знаеше. Имате ли представа какво чувства една жена, когато в очите на другите е само добре натъпкана торба с пари? А сега към парите се прибавя и титлата!

Ролф се намръщи. Мислите му неволно се отплеснаха към друга жена: някога бе смятал, че слънцето изгрява само заради нея... Тя се бе отнесла със същата студена пресметливост към него и се бе присмяла на чувствата му.

— Да, имам.

Корделия вероятно бе забелязала тъмната сянка в очите му.

— Извинявайте. Забравила бях, че не много отдавна и вие преживяхте нещо подобно.

— Бързо събирате информация.

— Е, не всеки ден човек се сблъсква със скандалния Граф в изгнание! Извинявайте, понякога говоря прекалено много. Не съм искала да ви обидя.

Ролф се усмихна.

— Спокойно, не успяхте да го сторите. Но да оставим моето минало настрана. Дойдох тук, за да разбера защо приятелката ви е толкова недоверчива към всичко и всеки в този свят.

— След смъртта на майка ѝ лорд Сийгрейв обяви готовността си да я даде за съпруга на този, който предложи най-много в замяна. Вероятно това обяснява вътрешната връзка между Касия и кралицата — още една жертва на уредена по сметка женитба. Лорд Сийгрейв почти успя да я продаде на Малкълм Мантън, син на херцог Мантън. Всичко бе вързано в кърпа, но тя успя да се измъкне от клопката по единствения възможен начин... Отчаяна е била, за да го стори, сигурна съм — толкова е необичайно за нея...

— Кое? Какво направи?

— Отказа публично на предложението за женитба, унижавайки по този начин и баща си, и херцога. Лорд Сийгрейв бе опознал добре дъщеря си и знаеше колко държи на благоприличието. Смяташе, че ако я изненада с публична обява на годеж, Касия няма да посмее да откаже. Мили боже, Малкълм ѝ направи предложение пред половината Лондон онази вечер! Отказът ѝ шокира дори мен! Говоря за вечерта, когато лорд Сийгрейв бе убит. Като всеки интелигентен човек, вие вероятно не сте лишен от въображение и лесно можете да си

представите какво ѝ е сторил веднага щом я е вкарал зад вратите на дома си! Дори и наистина да го е убила, не бих могла да я съдя.

Ролф се бе втренчил в примигващите светлини на Банкетната къща, опитвайки се да осмисли току-що наученото. Ако тази млада жена е откровена, странното поведение на Касия получаваше логично обяснение. А тя нямаше причина да го лъже.

— Смуцава ме само едно: ако баща ѝ действително се е държал така зверски с нея, защо Касия не е потърсила спасение в женитбата? Всяка друга на нейното място би сторила точно това.

Корделия кимна:

— Да, логично е да се погледне на проблема по този начин... За Касия обаче женитбата не беше изход. Опитайте се да я разберете: съдбата ѝ е отредила незавидната роля да бъде свидетел на сцени, каквито връстничките ѝ дори не биха могли да си представят. Нищо чудно, че в нейните очи всички мъже са се превърнали в грубияни, от които може да очаква само болка — физическа и душевна. Задкулисният живот в Уайтхол само затвърдява мнението ѝ за другия пол. — Погледна го с усмивка. — Засега вие сте единственото изключение, лорд Рейвънскрофт. — Замълча за миг и добави: — Дори щастливата ми женитба за Пърси не промени отношението ѝ към мъжете. Тя се страхуваше, че ако се омъжи, ще се осъди на доживотни страдания и болка, причинявана ден след ден от мъж, много по-силен и по-млад от лорд Сийгрейв. И предпочиташе да изчака: един възрастен баща не би могъл да живее толкова дълго, колкото евентуален съпруг.

Ролф се вгледа в очите ѝ:

— Разбирате ли какво казахте току-що, лейди Хаслит?

Тя кимна:

— Да, знам. От разказа ми става ясно, че Касия има защо да желае смъртта на баща си, независимо от молбата му до краля и наследството. И все пак истината е, че Касия няма пръст в убийството на лорд Сийгрейв, сигурна съм. — Пое дъх и добави: — Готова съм да заложа живота си, че...

Ролф стана, поклони се и целуна учтиво ръката ѝ.

— Благодаря за откровеността ви, лейди Хаслит. Щастие за Касия е, че има приятелка като вас.

— Същото важи и за мен. — Корделия се изправи и стисна ръката му. — Касия ми е повече от сестра. За пръв път предавам

доверието ѝ в мен... Моля се преценката ми за вас да е вярна. Не ме карайте да съжалявам за този разговор.

Безброй полилеи сипеха искряща светлина върху препълнената бална зала, копринените поли на дамите се въртяха над лъснатите до блясък италиански плочки на пода. Почти всички благородници в града бяха тук.

Баща ѝ изглеждаше съвсем не на място сред веселото пъстроцветие на бала. Не разбираше защо бе дошъл — обикновено избягваше да посещава светски сбирки като този бал в дома на Мантънови, за да си спести шушуканията зад гърба си по адрес на жена му.

Дори смъртта ѝ не бе затворила устата на сплетниците...

Ето, води я сега през гъмжилото, представя я на домакина и наследника му Малкълм, маркиз Нюбъри. После внезапно изчезва, заявявайки, че трябва да говори с херцога в кабинета му.

Току-що бе танцувала с някого, чието име и лице се губеха в мъгла, когато баща ѝ се приближи до нея и я поведе към дансинга. Говореше ѝ между стъпките на танца за успеха на съвещанието с херцога, за уредени условия... оставало само тя да се съгласи. Да се съгласи на какво?

Запита го, но музиката свърши и тя изведнъж установи, че до тях се бяха изправили херцогът и синът му Малкълм, маркизът. И тримата се усмихваха доволно и гордо и около тях почти веднага се скупчиха любопитни гости, очакващи изявлението на херцога, както бе оповестено.

— Синът ми Малкълм желае да направи предложение на една млада дама тук — обяви той.

Възбуден шепот разлюля множеството. Малкълм пристъпи напред, но Касия не виждаше ясно лицето, а гласът му едва се чуваше.

— И ако тя приеме предложението ми, ще бъда щастлив да я направя маркиза Нюбъри и бъдеща херцогиня Мантън!

Касия се обърна към тълпата, питайки се на коя млада дама бе направил предложение маркизът, очаквайки да види заруменялата бъдеща невеста да пристъпва напред с радостни пламъчета в очите.

Но кой знае защо, всички я гледаха втренчено и мълчаха. И внезапно тя разбра, че очакват отговор от нея.

Мили боже, той бе предложил женитба на нея!

— Касия, няма ли да кажеш нещо? — обади се тихо баща ѝ.

Младата жена се чувстваше като заек, вцепенен при вида на ловеца и плътно обграден от кучетата му, готови да го разкъсат веднага, изкуши ли се да побегне...

— Аз... — Огледа безпомощно лицата наоколо. Защо ли всички ѝ заприличаха на кръвожадни псета? — Вашето предложение е чест за мене, но се страхувам, че трябва да откажа. Не мога да се омъжа за вас, лорд Нюбъри.

Множеството ахна. Херцогът изглеждаше способен на убийство, а изразът на баща ѝ бе дори по-страшен от неговия. Нямах ли някой да наруши настъпилата зловеца тишина?

— Пак го направи, нали? — изсъска баща ѝ през зъби, стисна ръката ѝ и я измъкна бързо от балната зала.

В каретата лорд Сийгрейв не промълви нито дума. В проблясъците от неясната лунна светлина Касия виждаше пръстите му, стиснали с все сила дръжката от слонова кост на бастуна. Изтича в спалнята си веднага щом кочияшът отвори вратата на каретата и пое дъх едва зад вратата на стаята си. После го чу да стъпва тежко по стъпалата и почукването на бастуна му, който вледени сърцето ѝ.

— Още не сме свършили — изрева той, отваряйки рязко вратата на спалнята ѝ. — Нима смяташ, че ще се измъкнеш, след като ме направи за посмешище за пореден път?

Касия се дръпна назад, но той се спусна към нея, внезапно превърнат в ужасно създание с дълги жълти нокти и кървясали очи. Искеше да бяга, но краката ѝ като че ли бяха залепени към пода, отвори уста да извика за помощ, но бе изгубила гласа си... а ето, той идва, ръцете му се впиват в нея, разтърсват я яростно... свива юмрук, отдръпва ръка назад... О, не, не! Мили боже, ще я убие... убива я... няма спасение!

— Касия, събуди се! Сънуваш кошмар, само сън, Касия, това е само сън!

Обгърнаха я две силни ръце.

— Не! Пусни ме! Моля те! Не ме наранявай! Моля те...

Ролф я притисна към себе си, Касия усети меката тъкан на ризата и неволно отпусна лице на гърдите му.

— Всичко е наред. В безопасност си. Беше само сън. — Ласкавият му глас отпъди черните сенки на кошмара и бесният ритъм на сърцето ѝ се уталожиха. Той я залюля леко в ръцете си, заравяйки лице в косата ѝ. Успокояваше я като разплакано дете и не се отдръпна, докато не се увери, че е заспала отново.

Къде, по дяволите, беше Уинифред? Току-що се бе върнал от Уайтхол и точно освобождаваше Куигмън от поста му пред вратата, когато я чу да крещи, като че ли всички адски изчадия се бяха спуснали по петите ѝ!

Изтича нагоре по стълбата, блъсна вратата на спалнята и веднага разбра, че сънува кошмар. Седнала беше на леглото, вдигнала ръце пред себе си, сякаш за да отблъсне демоните от съня си. Ужасените ѝ очи бяха широко отворени, но празни като две черни дупки. Тази вечер бе научил много за личния ад на младата жена и не му беше трудно да си представи в общи линии какво сънува. Когато се увери, че наистина е заспала, отпусна я нежно върху леглото и тя веднага се сви на топка, като че ли подсъзнателно се страхуваше да не би ужасният сън да се повтори. Стаята бе толкова студена, че виждаше ясно бялото облаче на дъха си. Озърна се и видя отворения прозорец. Посегна да го затвори, когато някой влезе в стаята.

— Защо сте тук? — засъска Уинифред зад гърба му. — Как смеете да...

В едната си ръка държеше чаша чай, а в другата — шишенце лауданум. Светлината от антрето очертаваше ясно набитата ѝ фигура, изправена на прага. Очите ѝ гневно проблясваха в тъмнината.

— По дяволите! Къде беше? — заръмжа на свой ред Ролф. — Тук човек може да замръзне!

— Милейди настоява прозорецът да бъде отворен нощно време. Ще запалят огън и ще се стопли. — Тя тръгна към камината.

— Трябва да изгориш цяла каруца дърва, за да затоплиш тази стая! Къде беше? — повтори той въпроса си.

— Отидох да донеса чай за лейди Касия. Тя сънуваше лош сън, а чаят понякога я успокоява и приспива.

— Знам, че е сънувала лош сън — писъците ѝ се чуваха чак на улицата! Не смей да я оставяш повече сама! — Грабна шишенцето с приспивателното от ръката ѝ и го запокити към камината. То се разби в почернелите камъни и се пръсна над купчината дърва там. — И престани да я упойваш!

— Лекарят каза, че...

— Касия трябва да се справи сама с кошмарите си, а не да притъпява мозъка си, опитвайки се да им избяга. Да не те виждам да ѝ даваш повече приспивателно! И затваряй този прозорец — не искам да съм на твое място, ако се разболее. Ако разбере, че не следваш нарежданията ми, ще съжаляваш!

Ролф се обърна и излезе гневно от стаята. Бедната Уинифред го изпрати с поглед, отворила глуповато уста.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Касия движеше бавно въглена по белия лист, отслабвайки натиска на ръката си, докато оформяше сенките. Присви очи и огледа критично рисунката, която се очертаваше постепенно на листа. Затвори очи, за да си представи по-добре онова, което искаше да нарисува. За пръв път се опитваше да рисува по памет и се затрудняваше, но знаеше, че ще се справи.

Ръката ѝ очертаваше с точни линии рисунката, която бавно придобиваше форма, но мисълта ѝ прескачаше тук и там, както често се случваше с нея напоследък. Писмото на баща ѝ не ѝ даваше мира. Почти непрекъснато мислеше върху последното му послание, опитвайки се отчаяно да разкрие загадката, която бе прикрил така добре зад толкова много неясни думи:

... документ... само ти можеш да се сетиш къде е...

Какъв ли ще е този документ, който трябваше да намери? И къде да го търси? Баща ѝ бе писал, че ако се съсредоточи, ще се сети къде е скрит. Претърсила беше всички шкафове и чекмеджета. Проверила бе дори под всяко чердже, но досега не бе открила нищо. Опита се да си припомни малкото приятни разговори, които бе имала с него след смъртта на майка ѝ, когато още не се бе пристрастил до такава степен към бутилката, но не се сети за нито дума от тях. Като че ли съзнанието ѝ бе блокирало напълно тази част от живота ѝ...

Остави въглена настрани и погледна стреснато завършената рисунка. Докато мислите ѝ бяха заети с тайнственото писмо на баща ѝ, ръката ѝ бе сякаш заживяла свой собствен живот и сега от листа не я гледаха онова дете и кученцето, които бяха играли под прозореца ѝ сутринта. Звънливият му смях бе привлякъл вниманието ѝ и я бе изпълнил с тиха радост. Бе седнала пред писалището, решила да задържи радостния миг върху листа. Но сега на него бе оживяло великолепно голо тяло на лорд Рейвънскрофт: чистите линии на гърба и бедрата му, широките му рамене — така както го бе видяла и запаметила.

Запита се как ли ще реагира Уинифред, ако случайно попадне на тази рисунка. Сигурно ще я погледне много неодобрително — трудно ще ѝ е да възприеме, че господарката ѝ би могла да прояви дързостта да рисува голи мъжки тела, колкото и великолепни да са те. „По-добре би било никога да не я вижда“ — помисли Касия и понечи да смачка рисунката и да я хвърли в огъня, но нещо задържа ръката ѝ. Вгледа се отново в нея и реши, че бе създала нещо, с което имаше право да се гордее. Защо да не я запази? Само тя ще знае, че я има. Издърпа горното чекмедже и я постави в дъното под куп чисти листи за рисуване и кутия резервни моливи.

Беше още рано, но мъглата от тесните алеи се бе разсеяла, прогонена от необичайно топлото есенно слънце. Отворила беше прозореца, докато рисуваше, и сега с наслада подложи лице на ободрителния хладен повей, който дръпна немирно пердето и зарови пръсти в косата ѝ.

Пак мислеше за документа. Трябва да е някъде в къщата, на някое място, което бе пропуснала. Проверила беше най-прилежно спалнята на баща си, но бе изляза и от нея с празни ръце. Още не бе проверявала повторно кабинета му, а трябваше да го направи — нещо ѝ подсказваше, че документът е там. Просто нямаше къде другаде да е. Но въпреки това не ѝ се влизаше пак в тази стая: знаеше, че щом влезе, ще оживеят спомените за случилото се там — ужасяващи спомени, които упорито се връщаха неканени в сънищата ѝ...

Но как ще докаже невинността си без този документ? Касия пое дъх и обърна гръб на прозореца. Нямаше кой друг да го направи.

Спря пред вратата на кабинета, за да събере сили. Знаеше, че се държи детински, но една малка част от нея се страхуваше, че отвори ли вратата, ще зърне баща си зад писалището, стиснал бастуна, готов да замахне срещу нея. Опита се да разсъждава, да прогони този неразумен страх със силата на логиката. Глупаво е да се страхува от някаква стая. При това най-малката стая в къщата, свита в края на тесен коридор зад стълбата, където имаше само още някакъв килер. Колко глупаво беше да тръгне така пред затворената врата, като че ли се намира пред портите на ада!

„Няма никакви причини за страх“ — повтори си тя, стисна дръжката, пое дълбоко дъх и отвори вратата.

— Здравсти, Касия.

Сърцето ѝ като че ли скочи в гърлото: не бе очаквала да чуе глас от стая, в която не би трябвало да има някой. Трябваше ѝ цяла минута, за да дойде на себе си и да осъзнае, че не баща ѝ, а братовчедът Джефри седи зад масивното писалище на лорд Сийгрейв. Костюмът му от яркосин атлаз го открояваше ясно в полуздрача на мрачния претрупан кабинет.

Джефри се бе разположил тук като у дома си. Вдигнал бе крака върху писалището и отпиваше от голяма чаша, в която червенееше виното на баща ѝ. Необяснимият ѝ страх от стаята като че ли се стопяваше: разбрала бе, че я плашеше не стаята, а случилото се в нея.

— Джефри, какво правиш тук? Клайдсуърт не ме е уведомил, че си дошъл да говориш с мен.

Джефри допи виното си и шумно тропна чашата върху писалището. Не беше трудно да се усети, че бе започнал да пие много преди да се появи в дома ѝ.

— Как да те уведоми, като не знае, че съм тук. Когато дойдох, не се виждаше никъде, така че се въведох сам... Хей, да не би да си забравила, че съм все още член на семейството? Единственият Монтифорт, с изключение на теб. Нямам нужда от специална покана, за да посетя семейството си. Между другото защо не изриташ оня нещастен стар глупак Клайдсуърт, Касия? Знам, че бих го сторил, без да ми мигне окото, ако бях... — Думите му заглъхнаха — той сякаш внезапно се потопи в мислите си, вторачил поглед в килима. Мина време, преди да проговори отново. — Клайдсуърт... Гледа ме, сякаш... сякаш езикът го сърби да заяви каква безполезна гнида съм според него. Последния път, когато дойдох да те видя, ме изхвърли като мръсно коте! Държи се така, като че ли тази къща е негова, когато трябваше да бъде моя!

Касия се намръщи. Джефри говореше все по-завалено, а тонът му с всяка дума ставаше все по-агресивен.

— Извинявай, Джефри, този ден не се чувствах добре и...

— Да, бедничката, наистина. Главата ти сигурно се е цепела на две, докато си решавала как ще изхарчиш парите на баща си. Пари, които трябваше сега да са мои!

— Джефри, не знаех какво е направил баща ми, преди да дойдете с господин Финчли онзи ден. Тази молба бе шок не само за теб, а и за

мен. Знаеш, че никога не съм искала нещата да се решат така. Ако зависеше от мен, ти щеше да си наследникът на титлата и имението.

— Е, аз не съм наследникът... заради проклетия ти баща и вонящите му принципи. — Джефри стана и заобиколи писалището, усуквайки края на тънкия си мустак. — Никога не съм бил достатъчно добър за наследник на баща ти, въпреки че по право аз трябваше да наследя всичко! „Вероятният наследник“ — така ме наричаше пред всичките си приятели! Сякаш винаги е знаел, че ще ми отнеме титлата и наследството изпод носа! Може би е трябвало да ме нарича „предполагаемият наследник“... Сигурно отдавна е обмислял как да ми нанесе това последно унижение.

— Джефри, аз...

— Аз бях онзи, който остана тук, в тази забравена от бога страна, през дългите военни години, чупех кръст пред него, изпълнявах всяка негова заповед и го търпях, докато ти и онази блудница, майка ти, танцувахте по континента след краля и свитата му. Но никога, никога не съм бил достатъчно добър за баща ти, почтения маркиз Сийгрейв! Накрая избра теб за своя наследница — дъщеря си, дъщерята, която не познаваше и никога не е искал! Дори не ми остави джобния си часовник като подаяние за тези години, през които му танцувах по свирката! А знаеше колко много го харесвах...

— Часовника ли? Харесвал си часовника му? Да, сигурно си прав... Трябвало е нещо такова да...

— А той ми остави едно голямо нищо! Направи ме за посмешище, докато ти, дъщерята, която повече от вероятно го е убила, присвояваш всичко от полагащото ми се по право наследство!

Джефри започваше да я уморява.

— Разбираш, че не мога да направя нищо във връзка с тази молба до краля сега. Дори и да реша да не се омъжвам, както смятам да сторя, парите никога няма да станат твои. Така че ако си дошъл тук с желанието да откриеш някакъв начин да...

— Тук съм, скъпа братовчедке, защото се нуждая от пари. — Джефри се втренчи предизвикателно в нея и зачака отговора ѝ.

— Да, онези петдесет фунта... — Касия се приближи до писалището. — Веднага ще напиша писмо на господин Финчли да...

— Я не ставай смешна! Петдесет фунта! Какво са петдесет фунта?! Та те не биха покрили дори сметката ми при ръкавичаря! —

Касия неволно погледна с копнеж към вратата: повече от ясно беше, че Джефри излиза от контрол, а по всичко изглеждаше, че тя бе съвсем сама с него. — Какво, търсиш ангела-пазител, страхотния лорд Рейвънскрофт? Я ми кажи, скъпа братовчедке, как така успя да убедиш Графа в изгнание да ти стане лична стража? — Джефри тръгна към нея с разлюляна походка. — Какъв глупав въпрос — изсмя се той. — Бас държа, че сигурно си наследила някои от уменията на майка си в леглото... Тези неща се предават по наследство. Всеки знае колко си щедра към краля — единствения мъж, когото смяташ достоен за насладите на леглото ти. Може би сега е моментът да разрешиш и на братовчедка Джефри да опита прелестите ти...

Той протегна ръка към нея.

— Още една стъпка, Монтифорт, и ще опиташ острието на сабята ми!

Джефри застина и изведнъж изтрезня, като че ли някой го поля с кофа леденостудена вода. Ролф влезе в стаята с извадена сабя. По насоченото към гърба на Джефри острие играеха слънчеви зайчета.

В първия момент никой не помръдна.

Накрая Ролф пристъпи до Джефри, връщайки сабята в ножницата ѝ.

— Само мръдни и ще те нанижа като прасе на шиш, преди да мигнеш! — Джефри го изгледа злобно, но дори не посмя да трепне. — Постарай се отсега нататък да се обръщаш към лейди Касия по обичайния начин. И ако тя благоволи да ти отдели от времето си, не забравяй да се държиш към нея с дължимото ѝ уважение! — Ролф се вторачи за миг заплашително в Джефри, после се обърна към кочияша, който се бе появил на прага: — Изпрати господин Монтифорт до външната врата, Куигмън.

Кочияшът пристъпи напред и протегна ръка да сграбчи Джефри, но той се дръпна рязко.

— Прибери мръсната си лапа, Куигмън, ще си тръгна и без теб. — После се обърна към Касия с подигравателна усмивка: — Не забравяй думите ми, мила братовчедке. Може би някой друг път, а?

Обърна се и излезе демонстративно бавно от стаята. Касия се бе вкаменила на мястото си от уплаха: виждаше само тъмните, студени очи на Джефри и ръцете му, протегнати към нея, а в главата ѝ кънтяха грозните думи, които бе хвърлил в лицето ѝ... ужасните сравнения с

майка й... Също като лорд Сийгрейв, който... Не, не! Нямахте да мисли за това!

Какво ли щеше да стане, ако лорд Рейвънскрофт не се бе появил на прага в критичния момент? Дали Джефри щеше наистина да я нападне? А ако го беше сторил, дали тя щеше да намери сили в себе си да го отблъсне?

Младата жена успя най-сетне да разхлаби пръстите си, впити в облегалката на креслото зад писалището. Тръгна мълчаливо към вратата и почти бе стигнала до нея, когато чу гласа на Ролф зад гърба си:

— Извинявайте...

Спря се, но не се обърна.

— За какво, лорд Рейвънскрофт? Не сте отговорен за Джефри.

— Но съм отговорен за вас, а се провалих. Подмамен бях да изляза от къщата под фалшив претекст. А винаги съм смятал, че трудно се поддавам на измами и дори съм се гордял с това! Срамувам се от себе си! Очевидно Джефри нарочно ме е измъкнал навън, за да се промъкне незабелязано тук. Важното е, че бях подмамен и това ми тежи. Обещавам ви да не допускам повече такава грешка.

— Благодаря ви, милорд. — Касия направи още няколко стъпки към вратата.

— Какво се случи онази нощ?

Тя пак се спря и пак не се обърна.

— Не разбирам за какво говорите.

— Стана в тази стая, нали? Тук ли бе убит баща ви?

Касия застина на мястото си. Запита се дали да продължи към вратата и да излезе от стаята, преструвайки се, че не го бе чула. Не, нямаше да стане — той щеше да настоява за отговор... щеше да я преследва, докато му отговори. В този момент внезапно изпита желание да разкаже за случилото се на някого, който ще я изслуша.

— Беше късно и току-що се бяхме върнали от бал...

— Балът в дома на херцог Мантън?

Касия го погледна, изненадана от точната му информация. Запита се дали знае и другите клюки за нея. Защо бе повярвала, че е различен? Защо сметна, че ще разграничи истината от измислиците на безделници, които подхранваха пустия си дребен животец с нещастията на другите? Каква глупачка беше само!

— Да. Отидох веднага в спалнята си. Бях много уморена. Баща ми бе убит по-късно същата вечер.

— Струва ми се, че изпуснахте някоя и друга подробност, лейди Касия. Не сте ли били в стаята с него, когато са открили тялото му?

Касия го изгледа.

— Да, бях. Баща ми ме доведе тук, за да поговори с мен.

— За отказа ви да приемете предложението на сина на херцога — допълни Ролф.

— Да. Беше сърдит. Искаше много тази женитба и... Гласът ѝ заглъхна и тя се вторачи безпомощно в шарките на килима. Как бе посмяла да помисли, че би могла да му разкаже... всичко... цялата истина?

Ролф пристъпи към нея, хвана я леко за брадичката и наклони главата ѝ назад, докато очите им се срещнаха.

— Говорете, лейди Касия, кажете го. Той ви е бил. И това не му е било за пръв път. Не отбягвайте истината. Вие нямате вина и няма защо да се срамувате.

Касия навлажни пресъхнали устни. Не можеше да си наложи да признае истината, да я оформи с думи, да я чуе, произнесена от самата нея... Какво от това, че Рейвънскрофт се бе добрал до истината? Не желаше да говори... не искаше да събужда спомена за болката и унижението...

— Изглежда, била съм в безсъзнание около половин час. Когато дойдох на себе си, баща ми беше вече мъртъв. Досега не мога да разбера как е възможно някой друг да влезе в стая, заключена отвътре... — Гласът ѝ пак заглъхна. Тя пое дъх и добави: — Той винаги заключваше вратата отвътре...

— Заради това ли държите прозорците отворени през нощта? За да имате винаги път за бягство? — Касия не му отговори — нямаше нужда. В очите ѝ бавно се събираха сълзи, сълзите, които бе потискала с толкова усилия... които трябваше да бъдат пролетели много, много отдавна... Затвори очи и те бавно се затъркаляха в неспирен поток по бузите ѝ. — Съжалявам за ада, в който сте живели — прошепна Ролф, опитвайки се да ги избърше нежно с пръсти.

Моментът на размекване изчезна така внезапно, както се бе и появил.

— Ад ли? — извика Касия. — За какъв ад говорим, лорд Рейвънскрофт? Та аз съм от хората с привилегии, щастливка, която няма защо да се безпокои за покрив или хляб. Всяка моя физическа нужда е задоволена — още повече сега, когато наследих от баща си осемдесет хиляди фунта!

— А какво ще кажете за емоционалните си нужди, лейди Касия? Кой се грижи за тях? Какво значение имат осемдесетте хиляди фунта, когато у вас цари пустота?

Касия понечи да се обърне към вратата:

— Не разбирам за какво говорите.

Ролф я хвана за ръката.

— Разбирате и още как! Имате всичко в материално отношение, но душата ви е ранена. Прекарали сте по-голяма част от живота си с майка, която е презирала баща ви и се е изкачвала по светската стълбица през спалните на куп мъже...

— Достатъчно, лорд Рейвънскрофт.

— А като капак на всичко, когато сте се върнали в Лондон, за да се срещнете най-сетне с мъжа, когото светът нарича ваш баща, вие сте се изправили лице в лице с пиян звяр, който предпочита грубиянства с вас, вместо да се държи цивилизовано, както подобава на общественото му положение! Един мъж, чиято житейска цел е успешната продажба на дъщеря му на най-високопоставения и най-богат играч на женитбения търг! Нищо чудно, че не можете да понесете присъствието на който и да било мъж повече от няколко минути!

— Престанете!

— Докога ще ви стигнат силите да потискате тези останки от емоционалната ви покруска, които държите затворени вътре в себе си?

Касия го изгледа гневно.

— Всеки от нас има свой личен кръст и собствена Голгота, лорд Рейвънскрофт. За някои от нас кръстът е по-тежък и склонът, който трябва да изкачат — по-стръмен.

— Цинизмът, който непрекъснато развявате като знаме, съвсем не ви прилича.

— Както и траурът, лорд Рейвънскрофт, но също като цинизма ми, той е само още едно от правилата на обществото, което трябва да

спазвам, независимо от това дали смъртта на баща ми ме изпълва със скръб или с радост.

Ролф стисна здраво раменете ѝ.

— По дяволите правилата на обществото! Защо трябва да ви пука от преценките му за вас? Ако нямате желание да носите траур за баща си, захвърлете го и прибавете към него и проклетия си цинизъм!

Касия се вторачи в Ролф със смразяващ израз в очите:

— Както вече казах, лорд Рейвънскрофт, не разбирам за какво говорите.

Дяволите да я вземат! Защо се прави, че не разбира за какво става дума, няма ли най-сетне да престане да се измъква като вода от шепата му? Защо не се отпусне, защо си забранява да чувства — докога ще продължава така? Ролф дръпна внезапно Касия към себе си и впи устни в нейните. Защо го направи? За да я принуди да усети нещо различно от гняв и болка? За да я накара да признае, че отношенията между хората не са винаги грозни и нараняващи? За да я накара да повярва в топлото сияние на любовта? В този момент едва ли би могъл да намери подходящо обяснение.

Усети я да се вцепенява в ръцете му, но стегна прегръдката си, не ѝ разреши да се дръпне и да избяга. Едва ли това бе първата ѝ целувка: чул беше обвиненията на Джефри за отношенията между нея и краля, които тя не отрече. Защо тогава усеща странна смес от неопитност и съпротива?

Ролф вдигна ръка и притисна с пръсти стегнатата ѝ челюст. Усети леко отпускане и задълбочи целувката, опипвайки с език устата ѝ. Това като че ли я изненада — сякаш беше напълно ново и чуждо за нея преживяване, което още повече го озадачи. Тя започна да се отпуска, тялото ѝ неволно се нагоди към неговото и Ролф разбра, че тя най-сетне действително бе почувствала нещо, макар и само за миг.

Когато обаче се отдръпна от нея, веднага усети, че пак се вцепени, а очите ѝ отново се превърнаха в два празни тъмни кладенеца.

Стоеше, вторачена в него, и по устните ѝ блестеше влага от целувката му.

Гледаше го и мълчеше.

— Сега ясно ли е за какво говоря? — запита Ролф.

В този момент някой се изкашля откъм прага.

— Извинявайте, милорд, милейди... Лорд Рейвънскрофт, имате посетител.

На прага стоеше Клайдсуърт и от израза на лицето му Ролф разбра, че бе стоял там няколко минути, преди да оповести присъствието си.

Касия дойде на себе си, изправи рамене и заяви студено:

— Оставям ви на вашия гост, милорд.

Излезе от стаята, преди Клайдсуърт да се върне с Данте Тримейн.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Данте го завари, вторачен във вратата.

— Хей! Какво става?

— Нищо... Бързо дойде, благодаря ти. Извинявай, че се наложи да те разкарвам, но нямах друг избор.

Данте се засмя.

— Тук ли се крие Лейди Зима напоследък?

Ролф се намръщи:

— Касия, Данте, лейди Касия.

— Ясно. — Данте се отпусна в старото кожено кресло срещу писалището на лорд Сийгрейв, решил мъдро да не споменава повече дворцовия прякор на Касия. — Май търсехте някаква информация, милорд? — подхвърли той на уличен жаргон.

Но шегата му не успя да прогони тъмния облак от лицето на Ролф.

— Какво откри досега?

Ролф подаде на Данте чаша червено вино и едва тогава се отпусна в тежкото кресло зад писалището. Подпря лакти на него, наклони се напред и зачака разказа на приятеля си.

— За съжаление не успях да открия много. Не знам защо, но поради някаква неясна за мен причина всички дворцови бърборковци сякаш изведнъж онемяха. Не е ли странно? И всички я смятат за виновна. — Извади от джоба си гъсто изписан лист хартия. — Установих, че братовчедът Джефри е просрочил заемите си с няколко месеца вече. Прави странно впечатление фактът, че допреди няколко месеца е живял доста разумно, внимавал е да не харчи повече, отколкото може да плати, не е участвал в игри с високи залагания и винаги е плащал на кредиторите си навреме. Но когато е умряла майката на Касия, той внезапно е започнал да харчи, сякаш е попаднал на гърне с жълтици. По това време са започнали да нарастват и дълговете му.

— Колко зле е? — запита Ролф.

— Според мен, ако нашият Джефри не побърза да си осигури някоя глупава и късогледа наследница или не намери някой неизвестен досега роднина, който да му заеме, да речем, трийсетина хиляди фунта, той много скоро ще напусне разкошния си апартамент край парка „Сейнт Джеймс“ и ще се пресели в някоя уютна килийка на „Флийт“.

Ролф обмисли чутото, съпоставяйки го с личната си информация за Джефри. Уловил бе отчаяна нотка в гласа на Джефри малко преди да влезе в стаята: излиза, че този негодник наистина има крещяща нужда от средства, а годишната му издръжка от петдесет фунта е повече от смешна, съпоставена с колосалните му дългове. Сигурно се е чувствал едновременно бесен и безсилен — нищо чудно, че бе изпитал нужда да накаже някого за собствената си глупост. Получената информация даваше логично обяснение на поведението към Касия. Освен това тя превръщаше подозренията му в реалност.

— А успя ли да уточниш какво е правил през нощта на убийството?

— Да, при това със сигурност. Бил на бала в дома на херцог Мантън, където са били почти всички от благородническо потекло в този град. И аз дори бях там, макар и не за дълго: същата вечер имах среща със страхотна блондинка — гърдите ѝ бяха като зрели пъпеши, уверявам те... — Данте забеляза нетърпението на Ролф. — Но това е история, за която можем да говорим и друг път. Колкото до Джефри, никой не го е виждал, след като лейди Касия е отказала публично на маркиз Нюбъри и баща ѝ я е измъкнал светкавично от дома им. По същото време е изчезнал и Джефри.

— В такъв случай той би могъл да последва Касия и баща ѝ дотук и да извърши убийството.

— Една възможност. Трябва ли да разбирам, че не смяташ повече дамата за виновна?

Ролф го изглежда с пронизващ поглед:

— Внимавай в това, което ще кажа, защото няма да го повтарям. Касия не е убила баща си. Правя всичко възможно да открия истинския убиец. Надявам се, че бях достатъчно точен и ясен. А сега да се върнем на Джефри.

— Предполагам, че би могъл да убие Сийгрейв, но честно казано, смяташ ли го способен на подобно деяние? Не мисля, че

притежава нужния умствен багаж, за да планира това убийство и на всичкото отгоре да насочи подозрението изцяло към лейди Касия. Не ми прави впечатление на чак толкова хитър.

— Данте, само няколко минути преди да пристигнеш, той заплаши в същата тази стая Касия с изнасилване!

Приятелят му го изгледа слисано.

— Не мога да повярвам! Да разбирам ли, че се е измъкнал отук жив? Хей, какво ти става? В миналото никога не би оставил подобно поведение ненаказано! Да не би да е от възрастта?

— Трийсет години още не е възраст в този смисъл, за който загатваш. И не забравяй, че между нас има само няколко месеца, приятелю. Вярвай ми, тази свиня едва не опита острието на сабята ми. За щастие здравият разум победи.

— Как така?

— Ако го бях затрил, трудно бих могъл да докажа, че той е убил Сийгрейв, нали?

Данте кимна:

— Правилно.

— Стига отклонения. Какво ще кажеш за навиците му?

— Напоследък се носи там, където го духне вятърът на интереса. Обича да играе със синовете на висшата аристокрация, знаеш ги. От известно време се върти около лейди Касълмейн. Не ме питай за причината, защото и аз не я знам. Любопитно, нали? Смятах, че дамата има много по-добър вкус, но човек никога не знае кое кара една жена да върши това, а не онова. Една от причините, които ги правят толкова очарователни и неустойими...

— Данте...

— А, да... Ще се опитам да открия още нещо в това отношение.

— Освен това поразрови се и из финансовите операции на Сийгрейв, особено по време на войната. Натрупал е доста голямо имане за кратко време. Много съм любопитен как.

— Считай го за сторено.

Часовникът върху полицата над камината внезапно отброи два удара и Данте скочи.

— Ролф, това е всичко. Ще се опитам да задълбоча и доразширя разследванията си до следващата ни среща. Ще ме извикаш по същия начин, така ли? — Ролф кимна. — Потеглям, драги, нямам време за

губене. Имам среща с прекрасно младо създание в Уайтхол и не искам да я карам да чака прекалено дълго. Дамите не обичат да чакат, запомни го. Смятат, че само те са достойни за тази привилегия.

Ролф се засмя. Животът на приятеля му бе весел низ от бягане след женски фусты.

— Може ли да запитам за името на дамата?

— Разбира се — защо не? Самата красавица Стюарт!

— Не говориш за Франсис Стюарт, новото завоевание на краля, нали?

— А защо не, ако смея да запитам? Между другото, когато за последен път проверих как стоят нещата, тя още не бе станала част от стадото му. Дочух, че я обикаля доста упорито. Злите езици твърдят, че е празноглавка, но според мен тя е много по-умна, отколкото я смятат. И точно защото е умна, държи съперниците ѝ да смятат, че главата ѝ е празна като тиквен фенер, в който кръстосват ветрове. Така избягва хитро промъквачи се обвинения, че е зла интригантка като лейди Касълмейн.

— Чух да се говори, че отхвърля краля през последните няколко месеца, за да изкопчи по-голяма награда, когато накрая все пак му легне.

— От достоверен източник знам, че дамата е насочила вниманието си другаде...

Ролф поклати глава:

— Какво става с личното ти правило да се любиш само със семейни дами?

— Тази малка сладурана сама дойде при мен, драги приятелю. Какъв джентълмен ще бъда, ако откажа на молба на дама?

— Започваш опасна игра, Данте. Внимавай.

Данте се разсмя и се отказа от удоволствието на шегата.

— Спокойно, приятелю. Този път спалнята на дамата не е моята цел. Аз съм само вестносец, драги, нищо повече от примамка в интерес на човека, спечелил сърцето на младата нимфа.

— Примамка ли?

— Точно така. Слушай сега. Нашият общ приятел крал Чарлс, подведен от злонамерената си любима — Касълмейн, се появява една сутрин внезапно в апартаментите на госпожица Стюарт точно когато тя оповестява, че ще остане до късно в леглото, защото не е добре.

Представяш си шока на краля, когато намира младата дама напълно добре, но negliже в компанията на херцог Ричмънд, седнал на леглото ѝ!

Ролф завъртя очи към тавана.

— Мили боже! Изненадан съм, че яростният вик на краля не е разтърсил целия град. Как така Ричмънд ще спечели преди него благоволенieto на дамата?! Страхотен удар по репутацията и самочувствието на Чарлс. Той се гордее със способността си да печели сърцата на жените.

— Достатъчно е да ти кажа, че Ричмънд няма да обитава известно време апартаментите си в Уайтхол. Прогонен е от двореца и от града, докато младата дама остава, макар и много нещастна. И точно тук, в тази малка драма, се намества скромната ми персона. Аз, Данте Тримейн, който обича любовта, вярва в любовта — особено в истинската, приех задължението всеки ден да доставям писмата на безнадеждно влюбения Ричмънд в нежните ръце на дамата на сърцето му.

И като доказателство на тържествената си тирада измъкна от джоба си плик, запечатан с червен восък.

Ролф поклати глава и тръгна да изпрати приятеля си до външната врата.

— А се чудиш защо предпочитам самотата на Съсекс пред тези дворцови интриги! Тук ще получа световъртеж дори само от броя на твоите партньорки! Радвам се, че нямаш намерение да се пробваш точно с тази дама. И все пак ще повтора предупреждението си: внимавай.

Данте се засмя.

— Спомням си, макар и неясно, че преди време се осмелих да ти дам същия съвет по адрес на друга млада дама. Собственицата на тази къща.

— При мен нещата са съвсем различни. Внимавай къде стъпваш, Данте.

— Обещавам. О, щях да забравя. Красавица с огненочервена коса и съответстващ на нея буен нрав ме помоли да ти предам съобщение.

Ролф се усмихна.

— И какво е то?

— Мара те предупреждава да не смееш да напуснеш града, без да се разпишеш в гостната ѝ. Щяла да те предаде в ръцете на онази вещица, прислужницата ѝ, да те прокълне да ти опада косата. Считай се за надлежно предупреден, милорд. Ако стане някоя беля, не съм виновен аз.

Ролф се разсмя от сърце:

— Разбрано.

Данте потегли към двореца, а Ролф се залови да обмисли получената информация от всички страни. Стигна до извода, че Джефри е най-вероятният убиец на лорд Сийгрейв и реши, че е време да поговори сериозно с Касия — първо, за да се извини за дръзкото си поведение, и второ, да чуе мнението ѝ за отхвърления наследник.

Намери я, седнала пред масичка в гостната, на вид изцяло отдадена на рисунката, върху която работеше.

— Моля за извинение за поведението си преди половин час — заяви той направо още с влизането си в гостната.

Ръката ѝ веднага замря, тя обърна рисунката си, за да я прикрие от него, и едва тогава отговори:

— Поведение ли? За какво става въпрос, лорд Рейвънскрофт?

Очевидно бе решила да се преструва, че нищо не се е случило, като че ли по този начин можеше да изтрие от паметта му реакцията на тялото ѝ.

— Изглежда, налага се да опресня паметта ви, лейди Касия. Имам предвид целувката в кабинета на баща ви преди половин час.

— О? — Тя сви рамене. — Защо да поставяме излишно ударение върху незначителни неща?

Ролф не беше наясно дали трябва да се обиди, или да реагира с облекчение. Приблужи се до нея.

— Лейди Касия, мислих за възможните начини за доказване на невинността ви.

Касия го погледна.

— И аз мислих по този въпрос, лорд Рейвънскрофт, и стигнах до извода, че не трябва да се занимавате повече с убийството на баща ми. Разбирам, че звучи грубо, но този случай с мой проблем и аз ще намеря начин да се справя сама с него.

„Ето ти един учтив ритник отзад“ — помисли си той.

— Моля ви само да ме изслушате за момент. Баща ви е живял с чувството, че някой може да се опита да съкрати житейския му път. Поне така се разбира от писмото му.

Касия сви рамене:

— Би могло да се изтълкува и така, но какво от това? Без документа нямаме доказателство.

— Изслушайте ме за момент, моля ви. — Ролф седна срещу нея. — Имате ли някаква представа дали баща ви е имал врагове?

Касия остави молива настрана и го погледна със събуден интерес.

— Поради естеството на работата му в канцеларията на председателя на Камарата на лордовете и като най-близък помощник на министъра на правосъдието Едуард Хайд, лорд Кларъндън, баща ми не беше в добри отношения с много хора в двореца. Предполагам, знаете, че лорд Кларъндън не е много обичан.

— Но какво общо има баща ви с това?

— Голяма част от задълженията на баща ми включваше вземане на решение дали дадена молба до Короната трябва да бъде представена или не на краля.

Ролф неволно се наведе напред.

— Тези молби не отиват ли направо при краля?

— Невинаги. До краля стига много малка част от молбите, адресирани до него.

— Излиза, че лорд Кларъндън и съответно баща ви са решавали дали дадена молба да стигне до краля или не, така ли е?

— Да. Извършвали са просто отсяване на плявата от зърното: решавали са кои от молбите са достойни за кралското внимание. В противен случай Негово величество щеше да прекарва по цели дни над купищата молби и нямаше да има време за други неща.

Искаш да кажеш, за леглата на многобройните си любовници, сред които си и ти — помисли Ролф, но бързо изтика тази мисъл настрана.

— Баща ви говорил ли е за работата си с вас?

— Не. — После добави твърдо: — Никога.

— В такъв случай не знаете какви молби е отхвърлил и съответно кого е превърнал в свой враг.

Касия наклони глава, опитвайки се да се съсредоточи.

— Не е толкова просто. Освен тези задължения, лорд Кларъндън имаше и последната дума по молбите, които Негово величество решаваше да удовлетвори. Стига да поискаше, лорд Кларъндън можеше да остави пергамента на някои молби да пожълтее от старост, преди да ги подпечатат с печата на Англия, узаконяващ кралското решение. Без този печат, макар и с кралско одобрение, молбите нямат никаква стойност. В двореца чувам всякакви клюки и слухове. Знам например, че молбите на някои хора никога няма да бъдат подпечатани с печата на Англия. Между тях изпъква най-вече едно лице.

— Кое е то?

— Лейди Касълмейн. Лорд Кларъндън не я понася. Двамата се презират. Той даде ясно да се разбере, че всяка молба, подписана от нея, ще се размине с печата на Англия. Лейди Касълмейн полага огромни усилия да убеди краля да удовлетвори молбите ѝ, но те никога не стигат до печата на Англия, тъй като потъват някъде в канцелариите на лорд Кларъндън.

— Много неприятно за нея.

— Меко казано. Тя съумя някак да заобиколи лорд Кларъндън, когато кралят удовлетвори претенциите ѝ за името Касълмейн, но оттогава всяка една от молбите ѝ се спира, преди да стигне до възделения печат. Лейди Касълмейн знае, че титлата няма да плати на кредиторите ѝ: само собственост или пари могат да се справят с тях, но докато лорд Кларъндън има това отношение към нея, тя никога няма да си осигури нито едното, нито другото.

— А защо просто не изчака момента, когато Кларъндън няма да е повече председател на Камарата на лордовете?

— Лейди Касълмейн трябва да е глупачка, ако не разбира колко ограничено е времето ѝ в Уайтхол като некоронована кралица на Англия. В двореца се появи Франсис Стюарт, кралят проявява подчертано силен интерес към нея — повече от ясно е, че звездата на Барбара започва да избледнява. Тя не може да спре времето, а красотата е като росата, лорд Рейвънскрофт. Лейди Касълмейн определено не е глупачка. От известно време иска от краля дарение на доходен имот, който ще я издържа дълго след като някоя по-млада хубавица я измести от кралското легло.

Ролф не можеше да повярва, че Касия разисква така открито с него любовните похождения на краля.

— Но дори и лейди Касълмейн да успее да измъкне такъв имот от краля, дарението няма да влезе в сила, докато Кларъндън не му даде ход и то не се подпечата с печата на Англия. Или дарението всъщност няма да бъде дарено...

Касия кимна:

— Точно така. Лейди Касълмейн напоследък отчаяно се опитва да натрупа имот и други материални придобивки. Въпреки изтъняването на държавната хазна, броят на скъпоценностите ѝ се увеличава, превишавайки многократно тези на истинската кралица. Крал Чарлс се поддава на молбите ѝ за собственост, но те не стигат до печата. Лейди Касълмейн непрекъснато се опитва да маскира молбите си, надявайки се да заблуди лорд Кларъндън, че не са нейни. Лорд Кларъндън е много зает човек, прекалено много зает, за да губи време да се вира във всяка молба. Той натоварваше баща ми със специалното задължение да открива молбите ѝ и да ги отделя настрана, независимо под какво име са написани, а после да му ги представя, за да ги заравя при другите.

Ролф кимна.

— Само лорд Кларъндън може да си разреши подобно поведение. Всеки друг на негово място щеше да бъде веднага изгонен от двореца за обида на лейди Касълмейн. Но лорд Кларъндън има много по-силно влияние над краля, отколкото тя. Бил е възпитател на малкия Чарлс. Помогнал му да избяга във Франция, когато Кромвел е искал главата му. Придружил го е и е живял с него в изгнание, където е управлявал личния му и светски живот, дори е негов съветник в периода на възстановяването на монархията. И през ум няма да му мине да накаже лорд Кларъндън заради лейди Касълмейн: все едно да накаже собствения си баща! Дори вярвам, че Чарлс мисли за него като за баща — особено след като истинският му баща е бил екзекутиран, когато той е бил в онази крехка, чувствителна възраст... Кларъндън е заел мястото на баща му, разбирате ли?

Касия се замисли.

— Кралят наистина често търси съветите му и се вслушва в тях. Тази е една от основните причини, поради която никой в двореца не го обича. Това обяснява и омразата на лейди Касълмейн. Неговата дума тежи повече пред краля, отколкото нейната.

— Тя обаче никога не би посмяла да отнеме живота на толкова важна обществена фигура като лорд Кларъндън. Но баща ви е по-малко известен обществено, а е не по-малък трън в петата ѝ — всъщност той е човекът, задължен да отделя молбите ѝ, той блокира пътя им към печата на Англия. Ако го няма, шансовете поне някоя от молбите ѝ да бъде подпечатана нарастват.

— Правилно.

Ролф се отпусна назад.

— Всичко е много заплетено, но когато човек схване същността, всяко нещо си ляга на мястото. Струва ми се, че с чиста съвест можем да поставим лейди Касълмейн на първо място сред заподозрените в убийството. Но едва ли ще успеем да намерим някаква следа от доказателство, което поне да намеква за нея...

Касия кимна.

— А е възможно и да не е тя. Не трябва да се допуска необосновано обвинение.

— Права сте. Възможно е и да е Джефри. Като се изключат лейди Касълмейн и вие, той се превръща в очевидна възможност.

Касия се намръщи.

— След случая в кабинета днес следобед тази мисъл няколко пъти премина през главата ми. Поведението му е много подозрително — особено след като стана известна молбата на баща ми до краля. Той, разбира се, не би могъл да знае за нея преди срещата ни с господин Финчли.

— Което още повече засилва съмнението в него. Смятал е, че ще наследи всичко при смъртта на баща ви, с изключение на она част от наследството, завещана на вас. Рискувам казаното да прозвучи самонадеяно, но аз вече направих няколко справки след посещението на господин Финчли. Знаем, че братовчед ви Джефри има сериозни материални затруднения: дължи почти трийсет хиляди фунта. Ако не можете да се сетите за някой друг със същия сериозен мотив за убийството на баща ви, смятам, че Джефри би трябвало да оглави списъка на заподозрените. — Касия мълча известно време: обмисляше новата информация. — Взех предвид и напълно различен списък на възможности — продължи Ролф. — Нещо, за което дори вие не бихте се сетили. — Замълча за миг. — Имате ли врагове, лейди Касия?

Тя очевидно не бе мислила по този въпрос.

— Защо? Има ли някакво значение? Аз съм жива. Убит бе баща ми.

— Така е, но нека не забравяме, че в очите на всички в този град вие сте заподозрян номер едно. Ако някой поиска да подкопае позицията ви в двореца — ако някой търси мъст за нещо, — какъв подобър начин от този да го постигне? Нека не забравяме и случая е каретата пред Уайтхол. Не съм напълно сигурен дали целта на тази карета не бе да мине през вас.

Внезапен страх се спусна като граблива птица над Касия и заби нокти в сърцето ѝ.

— Какво да правя? Да избягам в провинцията, да се крия там цял живот и всички тук да останат с убеждението, че аз съм го убила?

— Не, лейди Касия. Заедно ще разрешим тази загадка. Както виждате, по този въпрос сега разсъждавам като вас. Съгласен съм, че ако искате да докажете невинността си, трябва да останете в града. Възможно е някой да държи да се махнете оттук поради някаква причина — например, за да потърси спокойно оня документ. Ако сте в провинцията, никога няма да разберете кой е този някой.

— Но какво трябва да правя?

— Необходимо е да останете в Лондон, за да откриете истинския виновник и всички трябва да знаят, че сте тук. Но тъй като нашият списък със заподозрени непрекъснато расте, а аз отдавна не съм бил в двореца, ще имам нужда от помощта ви. Ще очаквам от вас да ми помогнете да възстановя познанствата си с някои по-изтъкнати обитатели в Уайтхол, за да посъкратя списъка.

— Какво очаквате от мен?

— Утре вечер в двореца ще има бал с маски, на който ще бъдат почти всички заподозрени. Предлагам да отидем на този бал и да се опитаме да измъкнем на бял свят нашия човек, бил той мъж или жена.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ролф се бе запътил към кухнята да си поръча чаша силно горещо кафе, което да изпие, докато преглежда връзката документи, току-що донесени от икономата му Пенуиди, когато забеляза, че вратата на утринния салон е леко открената.

От дивана се бе провесила деликатна пантофка, а по-нагоре се откриваше обут в чорап крак. Изкушението беше прекалено голямо, за да му устои.

Утринен салон беше напълно подходящо име за стаята, тъй като тя гледаше на изток с високите си прозорци, през които слънчевата светлина осветяваше интериора и правеше бледожълтите тапети да изглеждат още по-светли. Мебелите бяха изработени от фино плодно дърво, подбрани по типично женски вкус и напълно подхождаха на Касия да посреща гостите си там.

Когато влезе в стаята, Ролф завари младата жена да спи, изтегната на канапето, провесила крак през ръба му, очарователно отпуснала глава на една страна. Той се учудваше на усилията ѝ да остава будна през деня, тъй като знаеше, че тя изобщо не спи през нощта. От първата вечер, когато се бе върнал от посещението си при Корделия в Уайтхол и бе заварил Касия да крещи от страх в кошмарния си сън, той всяка нощ я бе чувал или да кръстосва стаята, докато Уинифред хъркаше, или да рисува ожесточено в късните часове на нощта, а моливът ѝ скърцаше върху тънкия лист, докато мъждукащата светлина на свещта хвърляше светли отблясъци под вратата, която ги разделяше.

Касия никога не бе задавала въпроси относно изчезналото шише с лауданум, а последвалото безсъние доказваше, че Уинифред се придържа към заповедта му в къщата да не се внася друго. Въпреки това Ролф знаеше, че прислужницата би продължила да дава приспивателно на Касия, независимо от нареждането му, стига господарката ѝ да поиска. Слава богу, изглежда, досега не беше.

Като предпочиташе да посреща кошмарите си с бистър ум, вместо да замъглява съзнанието си с опиум, Касия прекарваше тъмните тихи часове на нощта, като се разхождаше или рисуваше, докато на източния хоризонт се появяха първите проблясъци на зората. По някакъв начин безопасността на дневната светлина ѝ даваше няколко спокойни часа за отмора, което — заедно със следобедната дрямка — ѝ осигуряваше, изглежда, необходимата почивка.

Като се приближи до канапето, Ролф забеляза на пода книга, която очевидно Касия бе чела, преди сънят да разхлаби пръстите ѝ. Той се наведе да я вдигне и видя до нея рисунка. Тя изобразяваше жена, върху чисто тяло се дуплеше широка дреха, а на главата ѝ имаше странна корона. Ролф веднага забеляза, че както във всички останали рисунки на лейди Сийгрейв, жената нямаше лице.

Щом усети, че младата жена се раздвижи, той бързо мушна рисунката между страниците на книгата.

— Извинете ме, лейди Касия. Нямах намерение да ви будя. Само исках да вдигна книгата, която бе паднала на пода.

Той погледна червената подвързия на томчето, наскоро почистено като всички останали книги, които тя бе решила да запази от библиотеката на баща си. Беше сборник с антични митове и легенди.

— Благодаря, лорд Рейвънскрофт. — Касия седна, като търкаше очите и пригладяше косата си. — Преглеждах някои неща. Но, изглежда, съм задрямала.

Ролф ѝ даде една минута да се разбуди съвсем, след това я запита нещо, което го занимаваше непрекъснато:

— Защо никога не рисувате лица?

Касия мигновено застина. Не бе очаквала подобен въпрос.

— Съжалявам, не разбирам какво имате предвид.

— Говоря за рисунките ви. Вие създавате толкова жизнени, провокиращи мислите образи, но никога не рисувате лицата им. Просто съм любопитен защо.

Касия прокара ръце по черната си траурна рокля, опитвайки се да приглади гънките ѝ.

— Струва ми се, че Гийом дьо Салюст дьо Бартас бе казал, че очите на човека са прозорец към душата му. Трябва да се съглася с мосю Дьо Бартас, но бих отишла още по-далеч, допълвайки, че цялото

лице е прозорец към душата, не само очите. Поради това повечето хора носят голямо разнообразие от маски в усилието си да прикрият истинската си същност — онова единствено лице, което би разкрило вътрешните им мисли и мечти. А аз смятам, че ако нарисувам лицето, което човекът си е избрал, за да се прикрие, изображението няма да бъде вярно.

Мнението ѝ, макар и изпълнено с привичния ѝ цинизъм, много се приближаваше до истината.

— А вие имате ли мечти, които прикривате зад фалшива маска, лейди Касия?

Тя го погледна.

— Разбира се, че имам мечти. Нима всеки човек не мечтае?

— Надявам се да е така. Без мечтите ние не сме нищо друго, освен плът и кости. Просто се чудех, тъй като вие никога не говорите за своите.

— Да, защото някои мечти са такива, че... мечти, които трябва да си останат в съзнанието и човек никога да не се опитвала ги реализира. Открих, че да се опитваш да осъществиш мечтите си неизменно води до разочарование. А какво ще кажете за себе си, милорд? Вие сте толкова зает да разкриете моите тайни, че никога не говорите за своите. Вие не мечтаете ли?

— Както току-що казахте, нима има човек, който да не мечтае? Но когато разговарям с вас, започвам да се питам защо човек трябва да си прави труда да мечтае изобщо.

— Защото винаги трябва да има надежда — каза Касия и вдигна книгата с митовете. — Дори бедната Пандора е знаела това. Надеждата е тази, която помага на хората да оцелеят по време на изпитание и често е единственото, което им е останало, и те понякога се учудват, когато в крайна сметка мечтите им се сбъднат. Но аз не смятам, че някой е в състояние да осъществи мечтите си. Това е във властта на друга, по-висша сила. Ако човек е практичен и откровен, той би се примирил е това и би си спестил глупостта да прекара живота си в преследване на мечта, която никога няма да се сбъдне, и просто ще чака това, което съдбата е решила да се случи.

Защо ли бе казала това, питаше се Касия. Защо изобщо си бе направила труда да отговори на въпроса му? Какво в този мъж я караше да изпитва внезапно желание да му разкрие най-интимните си

мисли, да му изповяда неща, които никога не би се осмелила да каже на друг?

— Струва ми се, че ако всички споделят това песимистично мнение — каза Ролф, — светът щеше да бъде доста мрачно място за живот. Сигурен съм, че хора като Христофор Колумб и Франсис Дрейк са имали мечти и ако не се бяха опитали да ги осъществят, каквото точно са направили, ние нямаше да знаем нищо за света, който съществува извън Англия и Континента.

— Какви са вашите мечти? — запита Касия, опитвайки се да отклони вниманието му от себе си. — Забелязах, че никога не говорите за тях.

Ролф сведе поглед към пода.

— Моите мечти винаги са били свързани с дълга и поправянето на злото към добро. Но независимо от това, има злини, които не могат да бъдат поправени.

— Чувала съм, че сте взели участие във възстановяването на крал Чарлс на трона. Сигурно това е била една несправедливост, за която сте допринесли да бъде поправена.

— Аз, подобно на много други, бях свидетел на злото, в което се бе превърнал Кромуел.

— Чух, че на няколко пъти смело сте рискували живота си.

— И бих го направил отново, за да помогна да се възстанови мирът в Англия. Не бих желал да я видя тъй близо до разрухата.

Касия разглеждаше внимателно младия мъж, докато той отново вдигна поглед към нея.

— Лорд Рейвънскрофт, много съм любопитна относно едно нещо. Щом толкова усърдно сте работили за възстановяването на краля на трона, защо напуснахте Лондон и двореца?

Ролф си помисли за Дафни, за унижението, което бе изпитал, когато тя бе отказала предложението му за женитба, за пропастта, в която го бе запратила, и реши да не споделя тези свои мисли. Имаше неща, които бе най-добре да бъдат оставени просто така — като спомени, които трябва да се отбягват, които трябва да бъдат забравени.

— Когато бях произведен в граф заради усилията ми да възвърна крал Чарлс на трона, заедно с титлата ми бе дадено и едно имение в Съсекс. Рейвънуд бе много пострадал по време на войните. През последната година бях зает с възстановяването му.

— Това ли е всичко?

— Това е всичко.

— И заради това сте известен като Графа в изгнание? Подобна причина ми изглежда доста глупава.

— Обществото си има свой начин да преувеличава нещата. — Той вдигна поглед към нея. — Сигурен съм, че това ви е добре известно.

— Понякога ми се иска да направя същото, което сте направили вие — просто да изчезна и да не се появя никога. — Тя взе книгата и рисунката си. — Предполагам, че това е една мечта, която нямам намерение да осъществя.

С тези думи Касия се изправи и излезе от стаята.

Толкова цинизъм у това младо създание, мислеше лорд Рейвънскрофт, докато я наблюдаваше да излиза. И колко тъжно за нея, че никога не бе имала намерение да преследва мечтите си. Изглеждаше така, сякаш тя се страхува дори да опита. Но докато размишляваше над това, Ролф знаеше, че разочарованието на Касия се дължеше на дома, където бе прекарала двадесет и две години от живота си и в който бе опознала тъмната страна на живота.

Загледан към празния вход, той внезапно пожела, изпита нужда да открие какви са тези мечти, които Касия таеше в себе си, но в които изобщо не вярваше, и как би могъл да ги превърне в реалност.

Въпреки че Ролф не видя Касия през останалата част на деня, мисълта му бе заета с нея дълго след техния разговор. Вперил поглед в бюрото в библиотеката на баща ѝ, той прекара часове наред в размисъл над мечтите ѝ — над това какви биха могли да бъдат и как той би могъл да ги осъществи. Купчината вестници, донесени от Пенуиди, останаха недокоснати.

Не след дълго часовникът удари единадесет, сигнализирайки, че съществува реална опасност да закъснеят за бала с маски в двореца. Всъщност, ако отлагаха още дълго, щеше да им бъде невъзможно да се смесят с останалите пристигащи гости и щеше да се наложи да бъдат представени индивидуално. Присъствието им щеше да бъде забелязано, което щеше да възпрепятства възможността им да проучат останалите гости. След като измина още четвърт час, Ролф реши да провери какво бе задържало Касия.

Едва бе започнал да изкачва стълбите, когато погледът му долови някакво движение горе.

Лейди Сийгрейв стоеше на горната площадка в рокля, ушита от блестяща бяла коприна, скроена в стила на антична Гърция и Рим. В косата ѝ, напудрена и сплетена на върха на главата ѝ, бяха вплетени млечнобели перли. Маската, направена от бяла коприна, закриваше цялата горна част от лицето ѝ и тъмните ѝ очи едва се виждаха под нея. Шията ѝ бе разголена, а кожата бе напудрена с лъскава пудра, която блестеше на светлината на свещите и ѝ придаваше вид на неземно същество.

Тя представляваше гледка на недокосната, поразяваща красота.

— Боя се, че паметта ми по отношение на митологията не е така свежа, както преди, милейди, защото нямам представа коя героиня от нея представлявате.

— Не е ли очевидно, милорд? Аз съм Дайс, една от Хорите, дъщеря на Зевс и Темида и една от трите богини на сезоните, чиято задача е да пазят вратите на Небето и която, заедно със сестрите си Евномия и Ейрене, се грижи за мира и реда. Името ми означава „справедливост“, но съм известна и като богинята на Зимата. Много подходящо, не мислите ли?

Ролф можеше само да се усмихне на това простодушно обяснение.

— Виждам, решили сте, че е дошло време да промените положението си в обществото. — Той се поклони. — Добре намислено, милейди.

Касия слезе по стълбите и пое протегнатата ръка на лорда.

— Отначало си бях наумила да се облека като девица, която ще бъде пренесена в жертва, но след това премислих. Толкова много от младите дами, които ще присъстват там, са такива в действителност, че би било неуместно да ги подигравам чрез костюма си. След това имах намерение да се появя като лейди Макбет или дори Клеопатра, но техният начин да убиват, е бил отровата, а пък аз не успях да откривам нито една знаменита жена в историята, която да е владеела изкуството на кинжала. Отне ми известно време и ми бе необходимо доста да се поровя, но в крайна сметка се спрях на това, което ми се стори по-подходящо. — Тя се поклони елегантно. — Лейди Зима.

— Браво, милейди!

Касия се изправи и го погледна.

— А кого изобразявате вие, милорд, облечен целият в черно, в което изглеждате така зловещо?

— Сигурно ще си помислите, че предпочитам слуховете пред легендите. Говори се, че по време на гражданските войни е съществувал таен съюз на онези, които са работили най-близко до врага в усилията си да възвърнат крал Чарлс на трона. Струва ми се, че са били известни като Мъжете на нощта — заради тъмните си дрехи и способността си да се движат незабелязано през нощта.

— Сигурен ли сте, че Мъжете на нощта са били само слух, лорд Рейвънскрофт? Това ми звучи така, сякаш говорите, по-учен от собствения си опит.

Ролф едва забележимо се усмихна и нито потвърди, нито отрече.

— Няма доказателства за съществуването им и след като никой не знае самоличността на Мъжете на нощта, човек може само да гадае дали са съществували в действителност.

Щом се озоваха на входа на Кинг Стрийт, едно от най-популярните места, каретата, която отведе Ролф и Касия на маскения бал, бе принудена да изчака сред другите карети, които пристигаха пред осветените с факли врати на Уайтхол. Те слязоха сред тълпата от костюмирани гости и започнаха да си пробиват път към ярко осветената Банкетна къща. Вътре блъсканицата бе още по-влудяваща и стана непоносима, когато музикантите удариха първия акорд, за да известят началото на танците. Изведнъж пъстроцветно облечените бърборещи хора, които изпълваха дансинга, се отдръпнаха към външната страна на залата като мишки, разпръснати от котка.

Ролф улови ръката на Касия и я поведе през тълпата.

— Добре, милейди — спокойно каза той, когато успя да намери безопасно място до оркестъра, от което можеха да наблюдават цялата зала, — бихте могли да започнете, като ме запознаете с някои от най-забележителните посетители на двореца.

Касия присви очи изпод маската, опитвайки се да разпознае костюмираните гости.

— Там, под балкона на музикантите, облечена като римската богиня на войната Белона, е Барбара Палмър, лейди Касълмейн. Но аз забравих, че вие вече я познавате.

— Ако си спомняте, не сме се запознавали официално, тъй като вие не спазихте етикета по представянето. Но така или иначе познавам тази жена.

Касия продължи да се оглежда.

— Огромният мъж до нея, облечен, струва ми се, като грамаден Шекспиров крал Лир, е лорд Талбот, един от нейните най-известни подчинени.

— Възможно ли е той да е нашият човек?

Касия се замисли за момент, след това поклати глава:

— Всеизвестно е, че лорд Талбот не би могъл да произнесе две свързани думи, освен ако не е изпил три чаши. Тръпки ме побиват, като си помисля колко ли бутилки трябва да е обърнал, за да извърши нещо толкова сериозно като убийство.

Ролф, на свой ред, започна да оглежда тълпата.

— Струва ми се, че облеченият в златисто Адонис, който стои до вратата и точно започва да си пробива път към нас, е вашият братовчед Джефри.

Касия го разпозна без затруднение. Не би било възможно да не го забележи. Дори сред пъстроцветната тълпа, която ги заобикаляше, неговото безспорно скъпо, блестящо облекло биеше на очи.

— Да, мисля, че сте прав.

— А кой е високият рус мъж, който върви до него?

Касия се поколеба.

— Това трябва да е маркиз Нюбъри.

— Имате предвид Малкълм, най-големия син и наследник на херцог Мантън, същия, за когото баща ви искаше да ви омъжи?

Преди Касия да успее да потвърди очевидното, двамата се приближиха до тях.

— Възможно ли е? Нима нашата скъпа Касия е решила тъкмо навреме — имам предвид, след като е разбрала за огромното състояние, което ѝ е оставил баща ѝ — да изостави траура си?

Касия се намръщи на Джефри.

— Добър вечер, Джефри. — Тя остави маркиз Малкълм да хване ръката ѝ и да я целуне галантно. — Добър вечер, лорд Нюбъри.

За пръв път виждаше Малкълм, след като ѝ бе предложил да се омъжи за него в нощта на смъртта на баща ѝ. Той бе почел с присъствието си погребението, но тогава бе предпочел да остане в

другия край на тълпата. Касия внезапно осъзна, че той не бе дошъл да поднесе съболезнованията си през онзи ден. Вероятно това се дължеше на разговора, който бе провела с Ролф относно вероятния враг, но докато гледаше Малкълм, Касия се питаше дали той не би могъл да бъде убиецът на баща ѝ.

Малкълм се усмихна широко.

— Трябва ли да спазваме подобна официалност, Касия? Имам предвид, че щом веднъж сме били почти сгодени, мисля, че би било по-приемливо да ме наричате с малкото ми име.

Касия кимна.

— Както искате, Малкълм. А сега, джентълмени, ако ни извините...

— Малкълм! — дочу се глас зад тях. — Моля те, бих желал да ти кажа една дума.

Касия кимна към Ролф, почувствала някак си, че в повдигнатите му вежди се чете ням въпрос — дали новодошлият бе бащата на Малкълм, херцог Мантън.

— О, извинете ме, лейди Касия — каза херцогът, изведнъж разпознал тези, които стояха до сина му. — Не исках да ви прекъсвам.

Той погледна към Ролф с такова открито подозрение, че приличието изискваше Касия да го представи.

— Ваше благородие, Малкълм, моля, позволете ми да ви представя Ролф Бродригън, граф Рейвънскрофт.

Ролф стисна първо ръката на Малкълм, след това и на херцога.

— Джентълмени, за мен е удоволствие.

— Наистина — отвърна Малкълм.

— Голямо — измърмори херцогът, все още гледайки Ролф с неприкрито неодобрение.

— А сега, джентълмени, ако ни извините, струва ми се, че лейди Касия ми обеща следващия танц.

Ролф хвана ръката на Касия и още преди да получи отговор, започна да си пробива път през тълпата. Спряха се в края на редицата от танцуващи, които заемаха местата си. Поклони се галантно пред нея точно когато оркестърът започна да свири.

— А сега е мой ред да насоча вниманието ви към някои хора от Двора, които познавам добре.

Ролф хвана ръката ѝ, повдигна я в една от фигурите на танца и възползвайки се от движението, посочи през залата.

— Виждате ли двойката, застанала в далечния край на танцуващите?

Касия се завъртя около него в кръг и забеляза мъж с внушително телосложение, който държеше ръката на красива червеночоса жена.

— Имате предвид двойката, облечена като Самсон и Далила?

— Трябва да са те. Ако двамата с вас бъдем разделени поради някаква причина и вие не успеете да ме намерите, обърнете се към тях. Това са лорд и лейди Кулхейвън от Ирландия и са мои близки приятели. Вярвам им безрезервно. С тях ще бъдете в безопасност.

Той се обърна, хвана ръката на Касия и се поклони, следвайки фигурите на танца. Посочи към друга фигура, този път висок мъж, облечен като Ролф изцяло в черно, застанал в самия край на дансинга. Беше ѝ много трудно да го види, защото той бе обграден от тълпа дами.

— Същото се отнася и за Данте, стига да успеете да се доберете до него през навалищата от обожателки. Каквото и да правите, стойте близо до някого от нас през цялото време.

Касия следваше Ролф в останалите фигури на танца и използва възможността да открие други, по-забележителни членове на Двора и някои свои настоящи обожатели.

Когато танцът свърши, Ролф отведе Касия към най-далечната страна на балната зала.

— Трябва да отбележа — долетя отзад познат глас, — че одобрявам избора на костюма ви, Богиньо на Студа.

— Корделия! — възкликна Касия и прегърна приятелката си. Тя отстъпи крачка назад, за да разгледа нейния костюм. — А ти какво изобразяваш тази вечер?

Костюмът на Корделия представляваше сбор от всички цветове под слънцето, допълнен с разноцветни пера, които украсяваха прическата ѝ.

— О, аз съм дъгата, глупаче, какво друго бих могла да бъда? И вече успях да се натъкна на трима развратни мъже, единият от които обърна стола ми, за да се увери дали златистото наистина съществува под полата ми.

— И намери ли отговора на въпроса си? — усмихнато попита Ролф.

Корделия се засмя и го плесна с ветрилото си.

— Ах, вие, лошо момче! Отвърнах им, че това е тайна и ще си остане такава, докато са живи. — Тя въздъхна. — Или поне докато се върне моят Пърси, ако изобщо се върне.

Забелязвайки меланхоличната насока, която бяха поели мислите на приятелката ѝ, Касия веднага отклони вниманието ѝ:

— Все още не съм забелязала краля и кралицата. Не са ли тук тази вечер?

— Кралят трябва да е някъде наоколо. Знаеш, че не би пропуснал бал с маски. Той обича да се маскира и да тича след всяка фуста, докато лейди Касълмейн го забележи и изпадне в истерия.

Корделия заоглежда тълпата.

— Не го виждам, но чух, че бил маскиран като вълк. Много подходящо, не мислиш ли? Боя се, че кралица Катерина не може да присъства, тъй като продължителното ѝ боледуване я е принудило да остане в спалнята си.

— Състоянието ѝ влошава ли се? Какво става с бебето?

— Бебето е все още там, и при това незасегнато, поне доколкото биха могли да кажат лекарите. Но наистина, Касия, тя става все по-уязвима е всеки изминал ден. Страхувам се, че не хранят особено големи надежди за успешно раждане.

Касия се обърна към Ролф:

— Трябва да отида при нея веднага.

Той кимна и я последва към вратата. Секунда по-късно я изгуби сред навалищата.

Сърцето на Ролф заблъска в гърдите му, когато започна да търси Касия сред множеството маскирани лица, които го заобикаляха. Някъде там беше истинският убиец, който може би също я наблюдаваше. Как бе успяла да изчезне толкова бързо? Защо не я бе следил по-отблизо? Бяха прекарвали тук едва половин час, а той вече бе успял да я изгуби.

Точно бе решил да се обърне за помощ към приятелите си, когато я забеляза. Тя беше на дансинга, придружена от висока тъмна фигура, която, както веднага забеляза, бе маскирана като вълк.

Кралят.

Ролф се приближи до самия край на тълпата и се спря да изчака Касия, наблюдавайки ги как се движат под такта на музиката. Те представляваха поразяваща двойка: кралят — висок и величествен, и Касия — красива и елегантна, и скоро привлякоха вниманието на останалите, тъй като костюмът на краля очевидно не беше загадка за никого. Останалите танцуващи започнаха да се отдръпват и да наблюдават как двамата се въртят и се покланят във фигурите на танца.

Някои от стоящите до Ролф бързо се досетиха за самоличността на партньорката на краля. Шепотът за Лейди Зима и „убийцата Монтифорт“ се разнесе из залата като полъх на леден вятър. Трябваше да я отведе оттук колкото може по-скоро.

Когато танцът най-после свърши, Ролф погледна нататък. Спря се, когато видя, че крал Чарлс отвежда Касия от дансинга към една малка странична врата навън в нощта под самия нос на слисаните царедворци.

У него се надигна толкова дълбок гняв, че го прониза до дъното на душата му. Всеки в тази зала знаеше къде отиват. С една кралица, която възстановява здравето си в своята спалня, кралят имаше пълната свобода да се възползва от услугите на любовницата си. Той не признаваше, но открито афишираше своята изневяра, канейки Касия на танц пред целия Двор, преди да я отведе като вълк, примамващ невинно агне.

А Касия беше само една от многото.

Притиснат между порива да ги проследи и желанието си да забие юмрук в нещо твърдо, Ролф се обърна и тръгна през внезапно застиналата зала. Какъв глупак е бил! Какво невероятно магаре! Можеше ясно да си ги представи — Чарлс, разголващ бялата й кожа, смъквайки роклята й, докато я полага по гръб и навежда над нея черната си вълча глава. Устните му ще смучат гърдите й, ще се придвижват по-надолу, заменяйки ледената й резервираност със страст, която тя пазеше само за него. А Касия ще обвива дългите си бели крака около него, докато Чарлс влиза в нея с продължителни, мощни тласъци. Тя ще вика името му — името на единствения мъж, когото не би могла да порицае, единствения, когото бе допуснала зад ледените, непроницаеми стени — името на Чарлс, краля на Англия.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Ролф прекара цял час сам сред веселата, лъскава тълпа в Банкетната къща в Уайтхол. Той не поглеждаше към високите часовници, поставени на еднакво разстояние един от друг из целия пъстър, осветен салон, които отброяваха минутите. Беше прекалено зает да поглъща чашите с бренди, които вземаше от сребърните подноси, носени от облечените в ливреи лакеи, сновящи насам-натам, за да обръща внимание на времето.

Когато изпи последното си, четвърто — или може би пето бренди, разбра, че му е достатъчно. Предостатъчно. Достатъчно бе мислил за това, което Касия правеше, достатъчно си я бе представял в леглото на краля. Достатъчно беше пил, за да се опита да прогони видението от главата си. Достатъчно се бе размотавал наоколо, изглеждайки като пълен глупак, докато бе чакал Касия да се върне от срещата си със своя любовник — краля, неговия приятел, човека, за когото той бе дал обет да жертва живота си.

През целия си съзнателен живот — от деня, в който бе получил съобщението за смъртта на семейството си от ръцете на парламентаристите, Ролф бе обвързан с дълга — дълга към родината и към краля. И с дълга към собственото си име. Баща му го бе възпитал да поставя правилното над злото, бе го научил, че дългът и честта стоят над всичко друго — над личните желания и материалните облаги. Нямаше нищо по-свято от това, нищо по-справедливо и по-достойно.

И Ролф бе мислил, че бе постъпил справедливо и достойно, като се бе опитвал да помогне на Касия да докаже невинността си за убийството на баща ѝ.

Но все пак съществуваше граница, до която се простираше дългът, а да стои там, докато Касия лежеше в леглото на краля, беше извън тази граница. Много, много извън нея.

Ролф постави чашата си обратно с такава ярост, че насядалите наоколо изглеждаха учудени, че тя не се разби в ръцете му. Той се

извърна, готов да напусне блестящата зала, готов да напусне Лондон и да се върне в Рейвънуд — по дяволите дългът! — мислейки в себе си, докато си пробиваше път сред множеството, че вечерта не би могла да бъде по-лоша.

Но скоро се увери, че е сгрешил.

— Добър вечер, Ролф.

Тя стоеше между него и вратата, препречвайки пътя му, и бе толкова близо, че той можеше да долови уханието на лавандуловия ѝ парфюм.

Смътно си припомни, че тя винаги употребяваше лавандулов парфюм.

Не би могъл да се престори, че не е чул сладникавия ѝ поздрав, тъй като в момента, в който думите се изплъзнаха от червените ѝ испански устни, той се бе заковал на пода. Ролф изпита ненавист към себе си, че след толкова месеци инстинктивно бе реагирал така.

Нейният глас бе последното нещо, което бе очаквал да чуе тази вечер. Това не беше гласът, който би го зарадвал. Всъщност би предпочел да не го чуе никога повече.

Ролф я огледа, придаде си безобидно безразличен вид и каза:

— Добър вечер, лейди Уесткот.

Беше облечена като средновековна девойка, а островърхата ѝ шапка бе драпирана с бледосин воал. Верижката, украсена с малки камбанки, която обвиваше тънката ѝ талия, заблестя, когато тя се приближи. Маската ѝ беше свалена, но дори да покриваше цялото ѝ лице, Ролф би я познал.

Тя бе това, което повечето хора наричаха типична английска красота — дребничка, крехка, русокоса, с котешки очи с цвета на зимзелен, който изпълваше поляните на цял Съсекс.

През месеците след бързото му заминаване от Лондон преди година Ролф бе започнал да мрази този проклет зимзелен.

А сега тя отново стоеше пред него — жената, която Ролф някога бе мислил, че обича същата, която го бе превърнала в посмешище пред целия дворец, която го бе накарала да падне на колене и да моли за ръката ѝ.

Дафни Хъдсън, родена Смитфийлд, съпруга на богатия граф Уесткот, се приближаваше към него — сама.

— Ти със сигурност си последният човек, когото очаквах да видя тази вечер — каза тя, опитвайки се да разчупи неловкото мълчание, надвиснало между тях. — Не знаех, че си се върнал в Лондон.

— Ами реших, че съм прекарал в изгнание достатъчно време — саркастично отговори Ролф. Огледа я бързо. — Изглеждаш добре.

Това беше лъжа. Женитбата изобщо не се бе отразила добре на Дафни, помисли си Ролф, забелязал празния поглед в очите ѝ и тъмните кръгове, които ги обграждаха върху призрачнобялата кожа. Дори тези очи с проклетия цвят на зимзелен, които го бяха омагьосали преди толкова време, сега изглеждаха помътнели и мрачни.

От тишината, последвала думите му, Ролф разбра, че Дафни не е поласкана от комплимента му. И това му достави удоволствие.

— Благодаря, Ролф — каза тя най-после. — Ти също изглеждаш много добре. Месеците, прекарани далеч от двореца, са ти се отразили добре. Изглежда, селският въздух ти понася.

— Казвали са ми, че упоритата работа и простият начин на живот оказват благотворно влияние върху всеки. Може би и ти трябва да опиташ същото, въпреки че, доколкото си спомням, простотата не е нещо, което особено добре ти приляга.

Ролф се изненада, че не изпита съжаление от оскърблението, което прочете в очите ѝ. Ако преди няколко месеца се бе осмелил да ѝ каже подобни думи, би паднал на колене пред нея и би молил за прошка, обвинявайки се в моментно умопомрачение. Но вместо това, сега продължи:

— Надявах се да имам възможността да поздравя съпруга ти за женитбата му. Поднасям извиненията си за това, че не изпратих благопожеланията си по-рано, но току-що научих. Тази вечер все още не съм виждал добрия Едвин. Той тук ли е?

В този момент, сякаш в отговор на намека на Ролф, Едвин Хъдсън се приближи, леко олюлявайки се, и едва не разплиска чашата си с червено бургундско вино върху бледосинята пола на Дафни. Той обви ръка около кръста на жена си, сграбчвайки верижката със сребърни звънчета, за да се задържи прав. Съвсем очебиен отпечатък от устните на друга жена се виждаше на врата му точно над широката вратовръзка.

— Е, Рейвънскрофт, нали не сте забравили, че Дафни е моя съпруга? Надявам се, че не сте много наранен от това, че ви я отнех.

Пудрата върху лицето на Дафни не можеше да прикрие червенината от неудобство, която заля страните ѝ при неуместната забележка на съпруга ѝ. Ако Едвин не се бе уловил за полата ѝ, за да не падне, тя без съмнение незабавно би се оттеглила.

— Не съм огорчен ни най-малко, Едвин. Нещата при мен потръгнаха доста добре, а сега виждам, че Дафни най-после е намерила това, което търсеше. Желая и на двама ви всичко най-хубаво и много години безоблачно брачно щастие.

С тези думи Ролф взе чашата шампанско от един поднос, вдигна я в подигравателен тост и я поднесе към устните си.

В този миг над ръба на чашата забеляза Касия, която се връщаше в балната зала.

Може би се дължеше на брендите, което бе изпил, но би могъл да се закълне, че роклята ѝ е измачкана.

Без да откъсва очи от нея, той подаде чашата на Дафни и измърмори:

— А сега ме извинете, но вниманието ми е необходимо другаде.

Ролф не дочака отговор, а се втурна през тълпата направо към Касия. Когато се приближи към нея, тя го забеляза и му се усмихна.

— Лорд Рейвънскрофт, аз точно...

Ролф сграбчи Касия за рамото и я поведе към вратата:

— Навън, мадам...

Касия бе толкова слисана от суровостта в гласа на Ролф, че не каза нито дума. Тя вървеше до него, като се опитваше да не мисли за болката, която предизвикваше върху рамото ѝ жестоката му хватка.

Когато се озоваха навън, далеч от балната зала и навалищата, и се усамотиха в затъмнената беседка в градината на двореца, Касия очакваше, че Ролф ще я пусне. Тя бе зашеметена, когато ръката му се плъзна по тила ѝ и не много нежно я придърпа към него. Устните му покриха нейните, но това бе по-скоро наказание, отколкото целувка.

Касия се отдръпна и го удари силно по бузата.

Очите му блеснаха към нея.

— Наслаждавахте ли се на посещението си при кралицата, милейди?

Ролф направи крачка към нея. Нещо в гневния му поглед накара Касия да отстъпи назад. Гърбът ѝ се притисна към покритата с бръшлян стена сред тъмнината на сенките.

— Да. — Касия го наблюдаваше внимателно. — Бих ви помолила да отстъпите назад, лорд Рейвънскрофт.

— Защо, милейди? Нима разстоянието между нас е прекалено малко, за да бъде прилично? Може би трябва да помолим Унифред да се присъедини към нас? Ние със сигурност не бихме искали да развържем езиците, нали?

Вместо да отстъпи назад, Ролф направи още една крачка към нея. Касия нямаше накъде да отстъпва. Той сложи двете си ръце върху раменете ѝ и силно я натисна. Касия си помисли, че със следващия натиск той би могъл да строши костите ѝ. Започна да изпитва страх, но се опита да запази самообладание.

— Държете се странно. Да не би да се е случило нещо нередно?

Ролф се усмихна.

— Нередно? Какво нередно би могло да се случи? Аз само съм любопитен дали посещението в спалнята на краля ви е дало същото удоволствие, каквото ви е доставило посещението при кралицата.

Касия вдигна ръце, сложи ги върху гърдите на Ролф и се опита с всичка сила да го отблъсне. Учуди се, че успя да го отмести леко назад.

— Отново ви моля да отстъпите назад, милорд.

— О, разбирам. Стоите пред мен и ми заповядвате да отстъпя назад, след като току-що сте позволили това на краля, а дори много повече. Кажете ми, лейди Касия, какво миналия ден ви накара да се превърнете в лед, когато се опитах да си открадна една целувка от вас? Нима не съм достатъчно благороден, за да имам честта да ми бъде позволена подобна волност? Нима социалното ми положение е неприемливо за вас?

— За какво говорите?

Навярно брендито бе започнало да оказва своето влияние, тъй като внезапно пред него престана да стои Касия, объркана и неразбираща какво ѝ говори. Вместо нея там бе застанала Дафни, вирнала към него нахалния си нос, сякаш той бе някакъв презрян плъх. Без да се замисли, Ролф продължи:

— Не, аз не съм роден благородник. Аз завоювах титлата си на полето на честта, защитавайки правото на справедливостта. Нима това не означава нищо? Може би все пак би могло да ми осигури поне една нощ в леглото ви — в случай, разбира се, че успея да го намеря свободно.

Касия се задъха от грубата обида на Ролф, въпреки че знаеше за слуховете, които я поставяха измежду любовниците на крал Чарлс. Всъщност тя бе правила всичко възможно, за да извлече изгода от тях. Да, бе прекарвала много време насаме с краля, но не в леглото му, както си мислеха Ролф и всички останали, а играейки шах с него часове наред. Чарлс бе открил в нейно лице достоен съперник — обикновено тя побеждаваше — и те играеха игра след игра, често до късните часове на нощта.

Касия изобщо не се бе притеснявала за слуховете и шепота, които се носеха в резултат на прекараното с краля време. Нито тя се бе опитвала да ги опровергае, нито Чарлс, за което лично тя го бе помолила.

Бе открила, че да бъде смятана за една от любовниците на краля ѝ осигурява голяма свобода — свободата да прави каквото си иска в двореца и възможността да избягва нежелани обожатели. Не бяха много мъжете в Двора, които биха дръзнали да се изправят срещу краля.

Но защо тогава изведнъж изпита безпокойство от това, че Ролф бе повярвал, че е любовница на краля?

— Ще го кажа само веднъж, лорд Рейвънскрофт, затова ме слушайте внимателно. Аз никога...

Но не успя да се доизкаже. Тялото ѝ несигурно се олюля, очите ѝ се обърнаха и тя се свлече в ръцете на Ролф.

— Проклятие! — Ролф удари юмрук върху бюрото и запрати кристалната мастилница на пода. Мастилото се разля върху килима в черна, бързо разрастваща се локва. Но Ролф не забеляза. — Но как е могло да се случи, Данте? Как са могли, които и да са били, да се доберат до Касия толкова бързо?

— Не зная със сигурност, но би било най-добре да седнеш и да се успокоиш, преди да се пръснеш. Унищожаването на мебелите няма да подобри състоянието на Касия и със сигурност ще накара прекрасната съпруга на Адриан, Мара, да дотича тук и да те хване за врата. Случайно съм чувал, че тя много държала на килима, който ти вече похаби. Не бих желал да съм на твое място, когато тя забележи какво е станало с него в резултат от твоя темперамент.

Адриан Рос, маркиз Кулхейвън, приятел и партньор на Ролф заедно с Данте, който бе минал с него през почти всички беди в живота му, се приближи.

— Данте е напълно прав относно Касия и ти добре го знаеш. Лекарите ни увериха, че не бихме могли да узнаем нищо със сигурност поне до утре сутринта. Няма начин да разберем нито как, нито какво количество отрова е било дадено на Касия, нито пък дали това наистина е било отрова, или е някаква треска. Всичко, което можем да направим, е да чакаме и да се молим.

Ролф се отпусна в креслото срещу пламтящата камина, наведе глава към ръцете си и зарови пръсти в косата си, изливайки цялото си отчаяние в следващите думи:

— Ами ако Касия умре?

— Ти направи всичко по силите си, за да я предпазиш, Ролф, като я държеше близо до себе си — каза Данте. — Независимо от това, което си мислиш, приятелю, ти не си всемоушник. Никой не е. Както каза Адриан, всичко е в ръцете на Бога.

На двамата му приятели нямаше нужда да им се обяснява какво си мислеше Ролф в момента. Докато го гледаха седнал, с ясно изписан страх от най-лошото, те знаеха, че той се моли историята да не се повтори.

— Това е същото, каквото се случи с моето семейство. Предполагаше се, че трябва да бъда там, за да ги защитавам, а аз не бях. Те всички умряха заради мен, тъй като бях прекалено зает да обикалям света с мисълта за собствената си важност. А сега същото се случи и с Касия.

— Трябва да престанеш да се самообвиняваш за миналото, Ролф — каза Адриан. — Ако беше там, когато хората на Кромвел са отишли при семейството ти, сега не би седял тук с нас. Колко живота си спасил по време на войната? Ти рискува своя живот много пъти, когато никой друг не се осмеляваше. И това продължи почти десет години. Ти си платил дълговете си многократно, ако действително е имало какво да плащаш. Колко дълго ще продължаваш да се самонаказваш заради това, което се случи със семейството ти?

Ролф погледна приятелите си. На лицето му бе изписано странно, почти ужасяващо изражение.

— Бях започнал да мисля, че съм изплатил дълговете си. Смятах, че съм обърнал нова страница в живота си. Имах титла, имение, с което да се гордея, всичко, което баща ми бе искал от мен. Дори се опитах да си намеря съпруга, за да изпълня дълга си към името си, но ужасно се провалих в това. През всичките тези месеци, които прекарах далеч в Рейвънуд, се опитвах се възстановя, да възвърна достойнството си. Докато не се появи Касия. Всичко, което се искаше от мен, бе да я предпазя, да защитя тази жена. Но сега се провалих и в това.

Ролф се наведе напред, подпря лакти върху коленете си и се загледа в игривите пламъци в камината. Адриан сложи ръка на рамото му.

— При нея е Мара, Ролф. До съпругата ми и нейната ексцентрична прислужница Сайма и с всичките им познания за билките и там подобни неща, аз съм готов да заложа главата си, че Касия е във възможно най-добрите ръце.

— Надявам се да си прав.

Тогава се обади Данте:

— Не зная дали сега е най-подходящият момент, но моите шпиони ми донесоха малко информация тази вечер.

Това мигновено привлече вниманието на Ролф:

— Какво си открил?

— Беше ме помолил да направя някои проучвания относно финансовото състояние на Сийгрейв. И това, което открих, е доста интересно. Изглежда, Сийгрейв е изхарчил почти цялото си състояние по време на войната, подпомагайки и двете страни, за да остане неутрален. Скоро след възстановяването той е започнал да трупа състоянието си от осемдесет хиляди лири, което е оставил на Касия. Сдобил се е с имение в Ланкашир, което преди това е било собственост на граф Суиндейл, както и с някои други недвижими имоти. Но това, което ми се струва най-странно, е, че никъде не успях да намеря документи за парите, които е платил за тях.

— Може да са били дългове от комар — предположи Адриан.

— Малко вероятно — каза Ролф, — като се има предвид, че Сийгрейв упрекуваше братовчедата на Касия заради загубите му.

— Но има и други финансови сделки — продължи Данте. — Голямо количество средства, които са били привездани от време на време от неизвестен източник.

Ролф помълча за момент.

— Изнудване?

— Звучи много вероятно и сигурно е било достатъчна причина за някого да го убие.

— Което веднага ни отдалечава от Джефри като заподозрян и ни отвежда в задънена улица. — Ролф безпомощно стисна юмрук. — Понякога ми се струва, че се въртя в кръг. Предполагаше се, че трябва да съм голям специалист в разследванията, а аз дори не мога да започна да разрешавам този случай.

— Някой безупречно е прикрил следите си — каза Данте.

— Необходимо е време, Ролф — каза Адриан. — В края на краищата всичко ще се разкрие.

— Да, но ще бъде ли достатъчно навреме, за да бъде спасена Касия, ако, разбира се, успее да оживее след отровата?

Никой от двамата не можа да отговори на този въпрос.

— Не — отговори си Ролф сам. — Това трябва да е Джефри. Той е виновен като самия грях. Зная, че по някакъв начин е забъркан в тази история. Може би е открил, че Сийгрейв е използвал изнудване, за да натрупа състояние и е решил, че е дошло време да разкрие картите си и да сложи ръка на парите му.

— Или е това — отбеляза Данте, — или някой иска Джефри да поеме всичката вина.

— Бих желал да бъда сигурен. — Ролф се отпусна назад в креслото. — Тогава поне ще зная какво да правя.

— Ще се опитам да разбера с какво Сийгрейв би могъл да изнудва Суиндейл — каза Данте и сложи нова чаша бренди на масата. — А междувременно изпий това. Ще ти помогне.

Ролф отблъсна чашата и брендито се разплиска.

— Това е последното нещо, от което имам нужда сега. Точно от него започнаха неприятностите ми тази вечер.

— Какво, по дяволите, се е случило?

Ролф се понадигна, изпълнен е омраза към себе си и с желание някак си да може да върне времето назад.

— Касия ми каза, че иска да посети кралицата. Тревожеше се за влошеното здраве на Катерина. Когато тръгнахме да излизаме от Банкетната къща, за да отидем при кралицата, аз изгубих Касия от погледа си. Отчаяно се опитвах да я намеря. След малко я забелязах

отново да танцува с краля. Преди да успея да стигна до тях, те излязоха през страничната врата и не се върнаха известно време. Тогава аз изпих няколко чаши бренди и което беше още по-лошо — налетях на Дафни. Пред очите ми всичко беше червено и аз се нахвърлих върху Касия заради това, че е спала с краля... И...

— Искаш да кажеш, че си обвинил Касия, че е любовница на краля? — Данте поклати глава. — Ролф, ти си магаре. Аз казах, че това е слух, а не факт. Истина е, че Касия тръгна с Чарлс, но не към неговата спалня, а към тази на кралицата, точно както ти е казала. Това е единственото място, което посетиха.

— Откъде знаеш?

— Аз също видях Касия да танцува с краля и щом тръгнаха, накарах хората си да ги проследят. Чарлс отведе Касия при Катерина, остана там с нея и след това я върна обратно в балната зала и веднага се втурна, струва ми се, към личния апартамент на лейди Касълмейн.

Ролф тръсна глава.

— Единственото нещо, в което съм сигурен напълно, е това, че съм магаре.

— Влюбено магаре, но все пак магаре.

Думите на Данте накараха Ролф да се стегне:

— Не знаеш какво говориш. Как бих могъл да изпитвам нещо към жена, която не е способна да чувства нищо?

Адриан се приближи до Данте.

— Страхувам се, че Данте много добре знае какво говори, приятелю. И аз го забелязах. Зная, че е трудно да се признае. Поне аз отказвах да го възприема по отношение на Мара в началото. Говорехме за това кой е магаре. Тя ме направи за смях. Мен, изпечения разузнавач, известен военен стратег, сочен като един от най-близките съветници на Кромвел. Бях измамен от една жена, която се бе преоблякла като другата, за която се предполагаше, че трябва да се ожени, за да може да ми отмъсти за престъпленията, за които вярваше, че съм отговорен. Ако си спомняте, тя дори ме накара да повярвам, че съм отнел девствеността ѝ против волята ѝ. И всичко, което ѝ бе необходимо за това, бе малко боя за коса и онези смешни очила и ето че ме направи да изглеждам пълен глупак.

— Не забравяй и смешната малка шапчица. Без нея маскировката ѝ не би била пълна.

— Не се опитвай да смениш темата, Ролф. Зная как се чувстваш в този момент и как отказваш да повярваш, че това би могло да бъде истина. Струва ти се, че ако признаеш чувствата си, че проявиш някаква слабост, ще допуснеш грешка. Зная, че след Дафни се бе заклеймил никога повече да не попадаш под обаянието на друга жена, но сега няма никакво съмнение. Ти си безвъзвратно запленил.

— А пък ти не си с всички си, Адриан. Аз бях избран да охранявам Касия и да открива дали тя е убила баща си. Това е всичко. — И добави: — Няма нищо друго.

— Както кажеш — засмя се Адриан. — Въпросът е какво ще правиш сега?

Ролф се изправи, обърна се с гръб към приятелите си и се загледа през прозореца към тъмното нощно небе.

Какво би могъл да направи? При всички други поставяни му задачи, дори когато нещата не вървяха според определения план, Ролф винаги бе успявал да остане с трезв разум и да постигне целта си, независимо от пречките, по свой собствен начин. Когато го застигнаше несполука, той просто избираше друг път, често много по-опасен. Нямаше никакво значение, че бе излагал живота си на опасност, защото за Ролф нямаше никакво значение дали ще живее, или ще умре.

Но този път всичко беше различно. Този път задачата беше друга. Нещата бяха различни, защото сега го беше грижа. Какво щеше да стане, след като изпълни поръчението? Кой би могъл да го увери, че никой повече няма да се опита да причини зло на Касия? Тя нямаше семейство, което да я защити. Ами ако никога не открият кой бе убил баща ѝ? Целият си останал живот Касия щеше да изживее в постоянен страх от всяка сянка и всеки тъмен ъгъл. Кой щеше да ѝ помогне да прогони демоните, които я преследваха в сънищата ѝ? Но дори докато Ролф си задаваше тези въпроси, той вече знаеше какво трябва да направи. Обърна се отново към приятелите си:

— В отговор на въпроса ти, Адриан, аз ще направя единственото нещо, което бих могъл, за да съм сигурен, че ако по Божия милост Касия оживее, нейният живот никога повече няма да бъде излаган на опасност. Ще се ожения за Касия тази вечер, а вие с Данте ще ми бъдете свидетели.

Гласове.

Касия ги чуваше да ѝ шепнат съвсем близо. Бяха няколко — някои дълбоки, други съвсем тихи, но тя не можеше да разбере какво ѝ казваха. Чувстваше съзнанието си замъглено, сякаш изпълнено с гъши пух, и само от време на време успяваше да улови някоя трезва мисъл. Изглеждаше така, сякаш по някаква причина бе забравила да говори.

Още един глас, този път познат, се извиси над останалите и ги накара да замлъкнат. Дълбок глас, който ѝ донесе успокоение и сигурност на чуждото място, където се бе събудила.

— Касия, чувате ли ме?

Кой беше това? Защо не можеше да види никого?

Другите гласове се върнаха, но тя все още не можеше да разбере какво ѝ говорят. Защо не можеше да долови нито дума?

Дълбокият глас, познатият глас, се извиси над нея отново:

— Касия, чуйте ме. Не се предавайте. Трябва да се борите. Не можете да се предадете сега. Дайте ми знак, ако ме чувате. Стиснете ръката ми, ако можете. Извикайте. Покажете ми, че искате да живеете.

Да. Да. Искам да живея.

Касия се бореше да изрече думите, но тялото ѝ, устните ѝ отказваха да се подчинят. Направи усилие да отвори клепачите си, да види лицето зад този глас, който я зовеше, който я молеше да се бори и я изпълваше с желание да живее, но дори това беше над възможностите ѝ.

— Можете ли да ме чуете, Касия?

Да! Мога! Чувам ви!

Някъде отдалеч се чува други гласове. Тя се опита да се вслуша в това, което те казваха, но до нея достигаха само откъслечни думи.

— „... да съединим този мъж и тази жена...“

Усети, че някой хваща ръката ѝ. Голяма топла ръка покри нейната.

— „... да вземете тази жена за своя съпруга...“

Дълбокият глас изрече ясно:

— Да.

Далечните гласове се завърнаха.

— „... да вземете този мъж за свой съпруг...“

В стаята бе настъпила тишина.

Ролф погледна към лежащата в леглото Касия. Очите ѝ бяха все още затворени. Тя не помръдваше.

— Тя трябва да отговори, милорд — каза свещеникът, когото Ролф бе събудил и бе довел тук в полунощ. — Тази сватба е вече достатъчно странна. Не бих могъл да ви обявя за мъж и жена, докато тя не изрази съгласието си.

Ролф се отпусна на колене до леглото на Касия и долепи устни до ухото ѝ:

— Касия, чувате ли ме? Аз съм Ролф. Трябва да ме чуете. До мен стои един мъж. Той ще ни венчае. Вие трябва да му кажете, че ще станете моя жена. Аз искам да ви защитавам, Касия, а това е единственият начин, който виждам, за да мога да го направя. Никога няма да позволя някой отново да ви нарани. Вие искате това, нали, Касия? Кажете ми, че го желаете. Кажете ми, че ме чувате.

Стаята отново утихна. Ролф почувства как ръката на Касия леко помръдна. Той направи знак на свещеника да се приближи към нея.

— Кажете го, Касия. Моля ви, кажете го.

Той наведе ухо по-близо до устните ѝ. Свещеникът направи същото.

— Да.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Аз не го обичам и няма да се омъжа за него!

Ролф скоочи от креслото, в което бе заспал, и за миг се озова до леглото ѝ.

Касия се бе изправила вдървено на леглото и го гледаше с широко отворени очи.

— Не можете да ме принудите да се омъжа за него, татко!

Гласът ѝ изведнъж стана спокоен, думите се изливаха бавно и Ролф разбра, че тя е в плен на някакъв сън и че вижда не него, а своя баща. В следващия миг трепна, сякаш някой я беше ударил.

— Моля ви, недейте...

Тогава Касия започна да плаче, вдигна ръце, сякаш да се предпази от невидимите удари на онзи негодник. Уплашените ѝ викове при всеки предполагаем удар разкъсваха Ролф. Той се протегна към нея в желанието си да я вземе в прегръдките си и да я предпази от кошмарните видения, да я защити от адската сцена, която се разиграваше в съзнанието ѝ.

— Всичко е наред, Касия — прошепна ѝ Ролф и я притисна до гърдите си.

Когато тя се успокои, той положи главата ѝ под брадата си. Тя се сгуши в него, сграбчвайки ризата му, сякаш искаше да се вмъкне под кожата му. Започна да трепери неистово.

— Той ми е много сърдит. Толкова съм уплашена. Никога не съм го виждала толкова разгневен.

Ролф погали косите ѝ.

— Шшт. Всичко е наред. Той не може повече да ви нарани.

— Не. Грешите. Той се връща и носи бастуна си. Сега го вдига...

— Шшт — прошепна Ролф в косите ѝ. Прегърна я по-плътно. — Няма да му позволя да ви нарани отново.

Касия внезапно притихна в прегръдката му. Цялото ѝ тяло се отпусна.

— Касия?

Тишина.

— Касия, чувате ли ме?

Ролф почувства как тя се отпуска, а гласът ѝ стана съвсем тих и звучеше съвсем по детски, когато тя започна да мърмори до гърдите му. Той едва я чуваше.

— Главата ми... толкова ме боли. Тъмно е. Толкова е тъмно. Моля, моля ви, донесете някаква светлина. Мразя тъмнината...

Ролф приближи запалената свещ.

— Къде е баща ви, Касия? Отиде ли си?

— Не. Чувам го. Той ми е толкова ядосан.

— Какво прави?

— Просто стои. Не казва нищо. Чакайте. В стаята има още някой. Те се карат. Нещо за някаква бележка, за някакво писмо, струва ми се. Той го иска от баща ми.

— Кой е той, Касия? Кой е там с баща ви? Можете ли да го видите?

— Не, прекалено тъмно е. Не виждам нищо. Но това е познат глас. Звучи като...

Гласът ѝ замря и тялото ѝ се отпусна в ръцете му. Ролф повдигна главата ѝ, за да погледне лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени.

— Касия?

Тя не му отговори, но той виждаше, че тя диша, че гърдите ѝ бавно се повдигат и отпускат. Положи я обратно в леглото, леко придържайки главата ѝ, докато я доближи до възглавницата. В мига, в който ръцете му се отделиха от нея, Касия се сви на кълбо. Тя изглеждаше така дяволски уязвима, толкова беззащитна и така ужасно уплашена!

Ролф не си тръгна. Плъзна се в леглото и придърпа Касия към себе си. Като затвори очи, той се опита да пропъди това, което току-що бе видял. Опита се да не обръща внимание на гнева, който се надигаше у него, когато си представи ужаса, през който трябва да бе минала Касия. След малко цялото му тяло се разтрепери.

По дяволите! Що за негодник трябва да е бил човекът, причинил ѝ това, което ѝ бе направил баща ѝ! Защо Сийгрейв би желал да я нарани така? Нямаше причина, нито извинение да биеш една жена. Бе научил това от баща си още когато беше малко момче. И това беше мъдрост, която Ролф никога не забрави.

За бога, Касия беше негова дъщеря — плът от плътта му, кръв от неговата кръв. Ролф не можеше да намери никакво разумно обяснение за лудостта, която Сийгрейв бе проявил, наранявайки Касия по този начин. Единственото, което знаеше бе, че Сийгрейв е вече мъртъв, защото ако беше жив, след информацията, която Ролф бе получил за него, животът му със сигурност би бил застрашен.

Припомни си думите на Касия. Очевидно в съня си тя бе описвала онази нощ, в която е бил убит баща ѝ. Бе казала, че чува друг глас в стаята. Мъжки глас. Чий е бил този глас? Ролф си припомни, че Касия му бе казала, че е била в безсъзнание и след като се е свестила, е намерила баща си мъртъв. Бе казала, че в стаята е нямало никой друг. Вратата все още била заключена. Бе му казала още, че няма представа кой би могъл да влезе в стаята. Все пак точно сега тя бе сигурна, че в стаята се е чувал мъжки глас.

Възможно ли беше, докато е лежала в безсъзнание след побоя, нанесен ѝ от баща ѝ, съзнанието ѝ да е било свидетел на това, което очите ѝ не са могли да видят? Чула ли е Касия, че баща ѝ е бил убит?

През цялата нощ Ролф се чудеше как да изтръгне тази информация от нея. Колкото повече се връщаше към казаното, толкова увереността му, че самата Касия е ключът към загадката, нарастваше. Тя знаеше самоличността на истинския убиец, независимо дали го осъзнаваше или не. Това бе заключено дълбоко в подсъзнанието ѝ. Той само трябваше да намери начин да го отключи.

Ролф остана с Касия, докато тя спеше — дълбок, спокоен сън, очевидно необезпокояван от демони. Малко преди да се пукне зората, когато първите слънчеви лъчи си пробиваха път през прозорците към стаята, започна да я обзема треска.

— Толкова е горещо...

Касия се изтърколи далеч от него и започна да отмята чаршафите, които покриваха краката ѝ.

— Моля ви... жадна съм...

Ролф се изправи и дръпна завивката. Сложи ръка върху бузата на Касия. Тя бе топла, макар и не много. Помисли си, че в стаята навярно е доста задушно и отвори леко прозорците. Отиде да налее чаша вода от каната, която бе оставена до вратата. Когато се върна, Касия стенеше и се мяташе върху възглавницата. Косата ѝ бе влажна и бе

полепнала по челото ѝ. Ролф отново докосна бузата ѝ. Този път кожата ѝ гореше.

Той повдигна главата ѝ от възглавницата и долепи чашата до устните ѝ. Успя да излее малко вода в устата ѝ, преди тя да започне да се мята в ръцете му.

— Не...

В стаята влезе прислужницата, за да донесе чисти чаршафи. Щом забеляза Ролф, наведен над леглото, тя се спря.

— Милорд?

— Имам нужда от студена вода и гъба. Лейди Касия изгаря от температура. Бързайте!

Стори му се, че измина цяла вечност, преди прислужницата да се върне, въпреки че тя се бе забавила само няколко минути. С нея по нощница дойде Мара, съпругата на Адриан. Очевидно прислужницата току-що я бе събудила, тъй като косата ѝ висеше върху раменете ѝ на разрошени червени къдрици.

— Какво става, Ролф?

Той вече изтриваше лицето на Касия с влажната гъба.

— Тя има треска, а аз не мога да я накарам да пие малко вода.

Мара положи длан върху челото на Касия. В очите ѝ веднага се появи безпокойство.

— Продължавай да навлажняваш кожата ѝ. Аз ще се върна веднага.

Ролф почти не я чу. Вниманието му отново бе приковано към Касия в отчаяно усилие да свали температурата ѝ. И преди бе виждал какво може да направи треската. Толкова много мъже бе виждал да умират пред очите му от треска по бойните полета!

Мара се появи от другата страна на леглото и свали корковата тапа от малка стъклена бутилка.

— Повдигни главата ѝ. Трябва да я накарам да погълне малко от това.

Ролф не зададе никакви въпроси на Мара. При нейните познания за билките и способността ѝ да лекува той бе сигурен, че тя знае какво прави. Мушна се в леглото зад Касия и подпря главата ѝ на краката си.

— Касия, ако ме чувате, опитайте се да преглътнете част от това.

Ролф разтвори устните на Касия с пръсти, за да може Мара да ѝ даде нужната доза. В момента, в който течността се изля в устата ѝ,

Касия се опита да се извърне, но Ролф я притисна здраво:

— Само малко, Касия. Това е.

Мара остави бутилката на масичката.

— Мисля, че успяхме да излеем достатъчно в устата ѝ, но сега всичко зависи от това доколко се е развила треската. Единствено времето би могло да ни покаже. — Тя погледна към Ролф. — Обзалагам се, че не си спал достатъчно тази нощ. Изглеждаш изтощен. Искаш ли да изпратя Сайма да постои при Касия, за да можеш да си отпочинеш?

Ролф не вдигна поглед от лицето на Касия.

— Не. Ще те повикам, ако имам нужда от нещо. Не си спомняше да е видял Мара да си отива.

Час по-късно Касия все още изгаряше от температура и кожата ѝ бе влажна и червена. Като се убеди, че овлажняването на челото ѝ със студена вода няма да помогне, Ролф отиде до вратата, отвори я и извика на прислужницата:

— Ведро с вода! Веднага!

Ведрото, пълно с прясна студена вода, бе донесено начаса. Ролф избута всички навън и се върна при леглото. Вдигна отпуснатото тяло на Касия и бързо свали нощницата ѝ. След това внимателно, сякаш беше новородено, я положи във ведрото и сложи долните ѝ дрехи като възглавница на ръба му. Взе гъбата и леко започна да обтрива горещата кожа на Касия със студена вода. Докато прокарваше гъбата по раменете ѝ, той се опитваше да не гледа втвърдените зърна и да не мисли за това какво би било да я вземе в прегръдките си и да усети как тя се обвива около него, докато прониква в нея. Тя лежеше тук, опасно болна, а единственото нещо, за което той бе в състояние да мисли, бе да я обладае. Ако не бе настоявал да присъстват на онзи проклет бал с маски, сега Касия не би лежала тук на прага на смъртта.

Най-сетне, след като бе навлажнявал кожата ѝ известно време, Ролф вдигна Касия и я извади от водата. Обви я в дебела хавлия. Докосна челото ѝ. Кожата ѝ бе много по-хладна. Надеждата му се възвърна.

Ролф положи младата жена отново в леглото и дръпна завивките до раменете ѝ. След това се отпусна до нея.

Касия спа няколко часа. Ролф лежеше до нея, прокарвайки пръстите си по залепналата върху челото ѝ къдрица. Той запълваше

времето си, като ѝ говореше, въпреки че знаеше, че тя не би могла да го чуе. Разказваше ѝ за детството си, за семейството си, за приключенията в своята младост. Уверяваше я, обещаваеше ѝ, че никога няма да позволи някой да я нарани отново, заклеваше се, че ще ѝ помогне да докаже невинността си.

И когато нямаше какво повече да ѝ разказва, отново я помоли да остане жива, докосна челото ѝ с устни и я отпусна на възглавницата, без да я освободи от прегръдката си. Едва тогава остави изтощението му да го надвие.

Ролф не знаеше колко дълго бе спал, притиснал Касия в обятията си. Небето навън бе започнало да потъмнява и денят се сменяше с нощта. Когато най-сетне се събуди, не стана от леглото. Не искаше да става още, не искаше да освободи Касия от прегръдката си. Лежеше, загледан в тавана, и слушаше лекото ѝ дишане, което нарушаваше тишината в стаята. Като затвори очи, той изпрати мълчалива молитва към Бога да пощади живота ѝ.

Касия отвори леко очи, защото светлината от другата страна ѝ се стори толкова силна, сякаш гледаше направо към слънцето. Опита се да преглътне, но гърлото ѝ гореше, а устата ѝ сякаш бе пълна с пясък.

През замъгления си поглед успя да различи синьо-жълтия балдахин на леглото. Това не беше нейното легло. Когато очите ѝ привикнаха към светлината и бе в състояние да вижда по-ясно, забеляза, че се намира в някаква спалня, но чия — не знаеше. Облиза напуканите си устни и се огледа. Там, на масата до леглото, имаше кана с вода и наполовина пълна чаша. Касия се опита да достигне чашата, желаейки я отчаяно, но тялото ѝ отказваше да се подчинява. Всеки един от мускулите ѝ като че ли отказваше да се движи. По страните ѝ се затъркаляха сълзи на отчаяние, докато гледаше чашата и я желаше по-силно, отколкото бе желала нещо в живота си, но знаеше, че не може да я достигне.

— Моля...

Някак си успя да произнесе думата. Дори не знаеше дали до нея има някой.

— Касия?

Изведнъж той се озова до нея, онзи дълбок глас — гласът, който бе чувала толкова често в сънищата си. Това бе същият глас, който я бе

умолявал да намери пътя си обратно. Той взе ръката ѝ и застана пред нея. Но тя не можеше да види ясно лицето му.

— Моля ви — успя да каже отново, — вода.

Тогава като по чудо чашата се допря до устните ѝ и тя почувства чудесната хладна течност да изпълва устата ѝ и започна да пие, наслаждавайки се на всяка капка, която се стичаше по брадата и шията ѝ. Но не я беше грижа. Затвори очи и се отпусна обратно в леглото, изтощена дори от това малко усилие.

И тогава го видя, наистина го видя. Преди това погледът ѝ бе фиксиран върху водата и не я бе интересувало дори ако самият Луцифер ѝ бе подал чашата. Но това не беше Луцифер. Беше Ролф, който я гледаше с кафявите си, пълни със състрадание очи.

Касия се чудеше как се бе озовала тук, къде се намираще, на чие легло лежеше. Чудеше се защо Ролф изглежда толкова уморен. Опита се да си припомни какво се бе случило, за да я доведат тук. Спомни си бала с маски в двореца. Бе танцувала с краля под светлината на полилеите в Банкетната къща. Бе отишла да посети Катерина, която изглеждаше толкова бледа и слаба в леглото си, обградена отвсякъде с възглавници. А когато се бе върнала в балната зала, бе открила, че Ролф я очаква. Но той ѝ бе сърдит. Защо?

Наслаждавахте ли се на посещенията си в спалнята на краля?

Касия затвори очи, припомнила си сега всичко — как Ролф бе стоял там, обвинявайки я, че е любовница на краля, и как тя бе желала да му каже истината. Спомняше си, че бе започнала да му говори и бе искала той да ѝ повярва. Но беше ли успяла да му каже? Беше ли я чул той?

— Касия, как се чувствате?

Отвори очи и се загледа в него. Спомняше си всичко от онази вечер — ужасните думи, обвиненията и веднага след това си спомни останалото. Спомни си другите думи — тези, които чу по-късно, които я караха да се бори, умоляваха я да живее. Спомни си пръстите на Ролф, които галеха косите ѝ, веждите, носа. Беше ѝ харесало усещането, което те бяха породили у нея. Спомняше си силните му ръце, които я прегръщаха. Спомни си, че се бе почувствала в безопасност, наистина в безопасност за първи път в живота си.

— Уморена съм — каза тя и затвори очи. — И съм гладна.

— Ще ви донеса нещо.

Докато Ролф се върне от кухнята е купа бульон и две дебели филии хляб, Касия отново бе потънала в сън.

— Как е тя?

Мара излезе от стаята и остави подноса, който носеше, върху масичката в салона. Стояха до спалнята на Касия, където Ролф бе изчакал през последния час, докато Мара и прислужницата ѝ Сайма сменяха чаршафите на леглото и нощницата на Касия.

— Все още спи, Ролф. Много е слаба, но цветът най-после започна да се връща върху страните ѝ. Необходимо е време, преди лекарството да започне да действа и свърши работата си. Тялото ѝ трябва да се освободи от отровата, преди да започне да се възстановява. Но в сърцето си съм уверена, че ще се оправи.

Ролф се помоли тя да е права.

— Каза ли нещо? — Той се поколеба. — За онази нощ?

— Събуди се само за момент, което ми беше достатъчно да ѝ дам още една доза от лекарството. Изглежда подозрителна и малко уплашена. Но ти не би ли се чувствал така на нейно място? Тя се събуди след тежка борба, за да открие, че е на чуждо място, в чуждо легло и в чужда къща, обградена от непознати хора. И все още не осъзнава, че някой се е опитал да я отрови. След всичко, което преживя през последните няколко дни, благодарна съм, че не е направила опит да побегне оттук, крещейки. При това все още не е станала обект на вниманието на децата.

Ролф се усмихна, разбрал, че Мара иска да успокои изтерзаното му съзнание.

— Струва ми се, че двете малки дяволчета биха направили чудеса за възстановяването на Касия. — Той я погледна в очите. — Не зная как да ти благодаря за всичко, което направи. Ако не беше ти, Касия щеше...

Мара хвана ръката му.

— Направих само това, което бих сторила за всеки непознат на улицата. Не лекарството спаси живота ѝ. Ти беше този, който даде на Касия желание да живее, Ролф. Ти прекара до нея часове наред, упорито отказвайки да я напуснеш дори за миг, за да си отпочинеш. Трябва да помниш това.

Като стисна ръката му, Мара се обърна, взе подноса и тръгна надолу.

Ролф се загледа към стаята на Касия, припомняйки си думите, които Мара току-що бе казала. Искаше да ѝ вярва, искаше да мисли, че думите му някак си бяха успели да надвият отровата и треската и бяха дали на Касия желанието да живее. Но за какво ѝ бе върнал волята за живот? Какво би направила тя, след като научеше какво бе сторил той? Какво би казала, когато разбере, че сега е негова съпруга?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Добро утро — каза Мара, като влезе в стаята. — Или може би трябваше да кажа добър ден? Мили боже, нямах представа, че е толкова късно.

Касия се надигна със затруднение, защото мускулите ѝ все още бяха много слаби дори за най-малкото усилие. Към нея се приближаваше червенокосата жена, която бе видяла на маскения бал и за която тогава бе научила, че е Мара Рос, маркиза Кулхейвън. Тя носеше поднос, върху който имаше нещо. Касия не бе много сигурна, но някак си долавяше, че трябва да е нещо вкусно, защото ароматът, който се носеше от него, беше чудесен.

— Колко е часът? — запита Касия, докато поемаше чашата с билков чай, която Мара ѝ подаде. Тя постави чинийката в скута си и отпи от ароматната течност.

— Струва ми се, че точно минава обяд. Господи, колко е тъмно тук!

Мара прекоси стаята и отвори тежките драпирани завеси. Вътре нахлу брилянтна слънчева светлина, която прогони сенките и освети цялата уютна спалня.

— Трябваше да дойда при вас по-рано — продължи Мара, докато подпираше с възглавници гърба на Касия, — но си помислих, че е по-добре да ви оставя да си починете. Отдавна ли сте будна?

— Събудих се точно преди да влезете. Наистина ли е толкова късно? Не си спомням някога да съм спала толкова много през живота си.

Мара се усмихна. Тя подаде на Касия чиния от китайски порцелан, пълна е яйца, сирене и две големи парчета шунка. Последва я кошничка, пълна е бисквити. Храната беше достатъчна, за да нахрани цяло семейство. Касия усети стомаха си да се свива.

— Сънят е хубаво нещо — каза Мара, докато отмяташе завивката на леглото, за да може младата жена да седне. — Той помага на болното тяло да оздравее и прави чудеса със съзнанието, както знаете.

Не съществува по-добро лекарство. Но сега имате нужда от храна, за да поддържате тялото си. Обаче не си мислете, че и шестте бисквити са за вас. Имам намерение да изям най-малко две — една за мен и една — тя се потупа по корема — за бебето.

Касия бързо преглътна:

— Вие очаквате дете?

Мара се усмихна:

— Да. Изглежда, че е необходимо съпругът ми само да ме погледне и коремът ми започва да расте.

— Колко деца имате?

— Две. Робърт, който е на три години, и Дана, която е почти на година. Учудвам се, че още не сте ги чули да тичат насам-натам.

— Но вие сте толкова слаба. Спомням си, че майка ми казваше, че ако не ме била родила, кръстът ѝ все още щял да бъде достатъчно тънък, за да може да бъде обхванат от мъжка ръка.

Мара се засмя с приятен, весел смях.

— Каква абсолютна глупост. Талията ѝ е започнала да расте не защото ви е родила. По-вероятно е това да се е дължало на всички сладкиши, които е поглъщала по време на бременността си. Не се оставяйте да ви заблуждават. Изглеждах огромна като хамбар с Робърт и два пъти по-голяма с Дана. Казват, че момиченцата са по-малки бебета и се раждат по-лесно, но не вярвайте и на това. Тогава можех да се закълна, че са най-малко две бебета. А що се отнася до това, че сега съм слаба, вие прекарвали ли сте някога дните си, тичайки след едно преждевременно пораснало тригодишно момче, което, изглежда, е наследило упоритата решителност на баща си, и след едно малко момиченце, което мисли, че трябва да докосне всяко нещо, което съществува на света най-малко веднъж на ден, като през цялото време двамата тичат едновременно в различни посоки?

Касия бе озадачена. Навярно жената, която бе седнала до нея, беше от някой друг живот или от друга планета. Тя сигурно беше плод на въображението ѝ.

— Искате да кажете, че вие сама се грижите за децата си?

— Да. Е, не съм сама. Виждате ли, имам съпруга си, който обича да ги глези, и прислужницата си Сайма, но тя ми беше бавачка някога, когато бях дете, въпреки че не обича това да ѝ се напомня и макар че по-скоро би умряла, отколкото да го признае, тя остарява и не

може да се справя, както преди. Понастоящем Робърт много обича да играе на Робин Худ, а Сайма изобщо не си пада по лъкове, стрели и там подобни, дори когато са направени от дърво и парцали.

— Нямате ли бавачка, която да се грижи за тях? Не си спомням някога да съм виждала моята майка за повече от един час на ден, докато пораснах достатъчно, за да се появя в обществото, а дори и след това.

— Не бих могла да ги поверя на никой друг. Знаете ли, никога не съм могла да разбера защо толкова много хора си правят труда да раждат деца, за да се обърнат още в момента на раждането и да ги поверят на прислугата. Така децата усвояват чужд морал, чужди ценности и родителите после се чудят защо децата им се държат лошо. Обичам времето, което прекарвам с децата си, и за мен то тече много бързо. Прекалено бързо. Обичам да наблюдавам лицата им, когато се съсредоточат върху нещо съвсем просто, като например разтварянето и затварянето на собствените им ръчички. Никога не бихте могли да си купите подобна радост — тази да наблюдаваш учудването им, докато изучават света. И скоро цялото чудо свършва. Така че аз му се наслаждавам, докато мога. Виждали са ме да лазя след бебето, докато то, гукайки, ме насърчава да го хвана.

Касия се опита да си представи тази прекрасна жена, облечена в копринена рокля, да пълзи под мебелите след заливащо се от смях бебе. Тя просто не можеше да проумее подобно нещо.

— Не знаех, че родителите правят подобни неща с децата си.

— За нещастие, подобно на вашата майка, повечето родители не го правят от страх да не измачкат роклите си или да не загубят някой фуркет от прическата си. Роклята би могла да се изглади, а прическата да бъде направена отново. Но как бихте могли да наваксате изгубеното време, което не сте прекарвали с децата си?

Това беше въпрос, на който Касия не би могла да отговори. Никога не бе прекарвала времето си с деца и дори рядко бе виждала такива. Не би знаела какво да прави с тях.

Тя приключи закуската си и се зачуди, че почти бе изпразнила чинията си.

— Бих желала да ги видя някой ден.

— Искате да кажете, че искате да видите децата? Какво ще кажете за днес? Ако се чувствате достатъчно добре за това, разбира се.

Робърт просто умира да разбере какво крия зад вратата на тази стая. Изглежда, мисли, че съм вързала тук някакъв дракон, от ноздрите, на който излиза огън или нещо подобно.

Касия се усмихна.

— Това е много точно описание на начина, по който се чувствах.

— Радвам се, че вече се чувствате по-добре. — Мара се изправи. — Е, изглежда, пак изядох малко повече от определените ми две бисквити. Извинете ме. Като че ли когато съм бременна, забравям добрите маниери. Впрочем съпругът ми казва, че бих изяла всичко наоколо, ако ми се удаде такава възможност. Давам ви последната бисквита и ще ви оставя да си починете. Може би по-късно следобед ще ви доведе децата — ако, разбира се, сте готова за това.

Тя се отправи към вратата и се спря на половината път.

— О, едва не забравих. Ролф ме помоли да ви предам нещо. — Приблужи до голям гардероб до вратата и извади нещо оттам. След това се обърна: — Той каза, че сигурно бихте се зарадвали на това, когато се почувствате по-добре.

Касия вдигна очи към нея.

— Лорд Рейвънскрофт е донесъл това?

— Да. Изглежда, отишъл е до дома ви късно снощи, за да ги донесе, след като му казах, че състоянието ви се подобрява. Каза, че обичате да рисувате и това сигурно ще ви помогне да прекарате по-леко времето, докато се възстановявате.

Тя се обърна и тръгна към вратата. Касия почти не я забеляза. Бе прекалено потресена от това, което току-що ѝ бяха дали. Ролф ѝ бе донесъл листовите и моливите. Бе отишъл лично до Сийгрейв Хаус, за да ѝ ги донесе. Нещо толкова дребно, почти незначително, но за нея то бе най-хубавият подарък, който ѝ бяха правили. Никой никога не бе правил за нея нещо толкова смислено и тя не знаеше какво да мисли. Част от нея бе доволна от този жест, но другата част продължаваше да храни подозрения. Рисуването за нея винаги бе било нещо лично — убежище, в което би могла да се притаи, да се зарее и да забрави за външния свят. А за краткото време, откакто бе влязъл в живота ѝ, Ролф бе открил дори това.

Как ставаше така, че той изглеждаше способен да се ориентира правилно в най-скритите ѝ мисли и чувства? Бе рисувала, откакто се помнеше. Много хора бяха разглеждали работите ѝ: майка ѝ, която

само бе поклатила глава, баща ѝ, който ѝ бе заявил, че половината от времето, което отделя за драсканиците си, би трябвало да посвети на търсенето на съпруг Уинифред, която гледаше на всяка рисунка като на шедьовър, и дори Корделия, заета е ръкоделието си — едно далеч по-женствено занимание, докато Касия се концентрираше върху скиците си. Но никой досега не бе разбрал какво значение имаше рисуването за нея.

Но Ролф го бе доловил, след като беше видял едва няколко нейни рисунки.

— Може ли да ви задам един въпрос? — попита Касия точно когато Мара бе стигнала до вратата.

— Разбира се.

— Казахте, че трябва да се възстановявам тук. — Касия се поколеба, подбирайки внимателно думите си. — Случило ли се е нещо с мен?

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че съм спала в това легло, както изглежда, дни наред. Събудих се и открих, че се намирам на това, извинете ме, чуждо място и по никакъв начин не мога да си спомня как съм се озовала тук.

Мара се усмихна.

— Мисля, че на този въпрос най-добре би могъл да ви отговори лорд Рейвънскрофт. Ще видя дали бих могла да го намеря. Ще разпъна една кушетка на терасата, в случай че поискате да си отпочинете на чист въздух. Времето е необичайно топло за този сезон на годината. Струва ми се, че ви е омръзнало да гледате само тези четири стени.

Касия кимна, като не пропусна да забележи, че Мара майсторски се измъкна, без да отговори на въпроса ѝ.

— Благодаря ви, лейди Кулхейвън, това звучи чудесно.

— Няма за какво и, моля ви, името ми е Мара. Предпочитам приятелите ми да ме наричат с малкото ми име, а аз се надявам, че ще станем точно това — приятелки. Повечето време Адриан, децата и аз прекарваме в Ирландия, в замъка на семейството ми. Той е доста усамотен и наоколо няма много дами, с които бих могла да разговарям или да си ходим на гости. Имам си Сайма, но тя е с много закостенели възгледи и би предпочела да рови с нос в градинката си с билки, отколкото да размени е мен няколко празни клюки на чаша чай. А хората наоколо са толкова заети със собствената си работа, че не ми се

иска да ги безпокоя и много ми липсва женска компания. Когато бях малко момиче, майка ми седнаше с мен и с часове си говорехме за дребни работи. Сигурна съм, че знаете какво имам предвид.

Касия не каза на Мара, че изобщо не може да си представи сцената, която ѝ бе обрисувала с думи. Никак не можеше да си представи себе си, седнала до майка си, да разговарят лекомислено за живота.

— Толкова ми липсва майка ми — каза Мара. Очите ѝ блеснаха тъжно и тя се загледа към небето през прозореца. След малко, сякаш бе затворила някаква мислена врата към спомените, се обърна към Касия: — Много малко от приятелите на Адриан са женени, а тези, които са, имат за съпруги жени, с които не бих желала да пия чай, нито пък да споделям тайните си. Но вие сте различна. Зная, че току-що се запознахме, но чувствам, че бих могла да ви кажа всичко. Смятам, че бих могла да отида на пазар е вас на Оксфорд Стрийт и вие няма да ме убеждавате, че оранжевата коприна, която се опитва да ми пробута търговецът, подхожда чудесно на червената ми коса, след като аз прекрасно зная, че не е така. — Усмихна се. — Но аз доста се поувлякох. Това е другото нещо, е, което съпругът ми казва, че не мога да се преборя, когато съм бременна. Сега ще ви оставя. Позвънете ми, ако решите да се преместите на терасата, и аз ще дойда да ви помогна.

Касия кимна и докато я наблюдаваше да излиза, осъзна, че каквато и да беше мистерията, която ги бе събрала, двете ще бъдат приятелки дълго време.

Но какво беше това, което я бе довело в тази къща? И защо ѝ се струваше, че никой не иска да ѝ каже истината? Не бе очаквала Мара да отговори на въпроса ѝ, още повече, след като бе попитала прислужницата, която ѝ бе донесла проветрени възглавници предишната вечер. Момичето само бе погледнало Касия, сякаш тя ѝ говореше на чужд език, бе поклатило глава и бързо бе напуснало стаята. Какво беше това, което сякаш всички се страхуваха да ѝ кажат?

Вратата току-що се бе затворила след Мара, когато Касия чу звън от разбито стъкло някъде долу, последван веднага от звънък детски смях. След това чу Мара да вика:

— Робърт Чарлс Рос, ти, лошо момче, върни се незабавно!

Слънцето току-що бе залязло и последните му червени лъчи осветяваха хоризонта на запад, когато Ролф реши, че е време.

Беше отлагал посещениято си при Касия през целия ден, убеждавайки се сам, че трябва да ѝ даде време да се възстанови, но знаеше, че за нежеланието му съществува друга причина. Не искаше да види очите ѝ, болката в тях, чувството, че е предадена, които знаеше, че ще се появят веднага след като думите бъдат изречени.

Касия щеше да го намрази, той бе сигурен, и независимо от това колко разумно щеше да бъде обяснението му, тя никога вече нямаше да му се довери отново. А точно нейното доверие искаше повече от всичко друго. Въпреки това беше сигурен, че е постъпил правилно, като се с оженил за нея, и че това бе най-достойният начин да я закриля, но знаеше, че Касия няма да го разбере.

Ролф бе наясно също, че не би могъл да отлага това повече. Мара му бе казала, че Касия е започнала да задава въпроси на нея и на прислугата в желанието си да разбере защо е била доведена тук и какво я бе приковало към леглото толкова дълго. Тя трябваше да знае, че някой се бе опитал да я убие — бяха ѝ дали голяма доза отрова, която Мара и прислужницата ѝ Сайма бяха успели да победят. Касия трябваше да знае и какво бе направил той след това, както и че това бе единственият начин, който би му осигурил възможността да е винаги около нея, за да предотврати подобно нещо да се случи отново. Необходимо бе да знае истината — че са женени. И това бе истина, която трябваше да чуе от него.

По-рано тази вечер Мара му бе казала, че Касия се чувства по-добре. Почти целия следобед бе прекарала с децата в спалнята си. Бе изяла по-голямата част от печеното говеждо и доматиите на вечеря и дори бе попитала дали може да се изкъпе след това.

Така че, изглежда, времето бе дошло. Нямаше вече никакви извинения, за да го отложи за следващия ден. Но как, по дяволите, би могъл да ѝ каже?

Когато стигна до вратата на спалнята на Касия, видя, че тя е леко откrehната и чу, че някой вътре пее нежно. Без да почука, отвори вратата и влезе.

Нямаше свещи, които да осветяват стаята, но бледнеещите слънчеви лъчи хвърляха наоколо оранжево-червени отблясъци през отворената двойна врата към терасата, откъдето се чуваше песента.

Ролф бавно и безшумно прекоси стаята и се спря точно до вратата.

Касия бе седнала на кушетката, подпряна на няколко дебели възглавници. Наблюдаваше залеза и покривите на къщите. Седнала така, не би могла да го забележи, прикрит в сянката до самата врата. С нея, облегнала червенокосата си къдрава главица на рамото ѝ, беше Дана, малката дъщеря на Мара и Адриан, която спеше, засмукала малкия си палец. Касия галеше къдриците на Дана и нежно ѝ пееше някаква френска приспивна песен за принцеси, рицари и бели замъци, която Ролф никога преди не беше чувал.

Известно време той ги наблюдаваше, заслушан в песента, и едва тогава забеляза рисунката, оставена на масата. Беше рисунка на Дана, легнала точно както сега, свила малките си пръстчета в юмруче. Но не скицата привлече вниманието на Ролф, защото той беше виждал доста работи на Касия. В тази рисунка на това красиво дете тя най-последно бе нарисувала лицето с пълните му чисти черти, вместо тъмните силуети, които рисуваше преди.

Докато я гледаше как пее на Дана, как я притиска до гърдите си и гали нежно косите ѝ, Ролф откри у нея нещо, за което не бе предполагал, че съществува. Тя винаги е била толкова категорична в отказа си да се омъжи, че той мислеше, че е също толкова непреклонна и по отношение на децата.

Някъде дълбоко в него покълна нещо, което започна да расте и изпълни душата му с топлина. Може би това се дължеше на приспивната песен, която тя пееше. Може би защото изглеждаше толкова на мястото си там, седнала е детето на ръце. Ролф не знаеше какво го бе накарало да разбере, но вече го бе осъзнал. Вече знаеше, че това, което му бяха казали Данте и Адриан онази нощ и което той се бе опитал да отрече, е самата истина. Знаеше, че тази жена, която познаваше отскоро, бе започнала да означава за него повече, отколкото всеки друг. Въпреки миналото си, въпреки чувството си за вина, Ролф знаеше, че е влюбен в нея.

Докато продължаваше да я наблюдава, той си я представи с друго дете на ръце. Тяхното собствено дете. То щеше да бъде момиченце и щеше да има изразителните очи на майка си и нейната упорита извивка на брадичката. И той щеше да ги защитава и двете, независимо какво щеше да му струва това.

Тази мисъл разруши мигновено картината, която бе нарисувало въображението му.

Как бе могъл да бъде толкова глупав? След Дафни и унижението, на което го бе подложила, той се бе закълел никога да не се влюбва в друга жена и да не се излага на опасността отново да бъде направен за смях. Но бе обикнал друга, без дори да го осъзнае.

И кого бе избрал този път?

Като глупак се бе влюбил в жена, която никога нямаше да отвърне на любовта му. Ролф знаеше, че ако разкрие на Касия чувствата си към нея, тя ще го погледне насмешливо и ще се изсмее в лицето му. Нима Дафни не бе сторила същото? И ако по чудо Касия не го направи, то след като ѝ каже най-после това, за което бе дошъл — че за да ѝ осигури безопасност, се бе оженил за нея, докато тя беше в безсъзнание, знаейки много добре, че това е единственият начин да я накара да се съгласи, — той бе сигурен, че Касия щеше да го отхвърли завинаги.

А това бе нещо, за което не бе готов.

Ролф се отдалечи от терасата, като остави Касия, както си беше, нежно да пее френската приспивна песен.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Разбрах, че сте искали да говорите с мен.

Касия вдигна поглед от скицата, над която работеше, когато Ролф влезе в стаята. Хубаво беше да го види отново, мислеше си тя, осъзнала, че той ѝ бе липсвал. Бяха изминали няколко дни, откакто се бе събудила, за да открие, че се намира в чужда къща, обградена е непознати — приятелски настроени, но все пак непознати. Единствените хора, които виждаше, бяха Мара и децата — да, децата, усмихна се Касия — и няколкото слуги, които я обслужваха. Не беше виждала Ролф, откакто бе дошла в съзнание. Той ѝ липсваше. Да, чудесно беше да го види отново.

Беше облечен в добре скроени дрехи — палто от черен камлот, което обгръщаше широките му рамене, и светлокафяви бричове. Независимо дали бяха по модата или не, Касия ги харесваше — особено начина, по който подчертаваха мускулестите му крака, както си ги спомняше от деня, в който го бе видяла да се къпе.

Когато Ролф се приближи, Касия отмести рисунката си. Това бе същата скица, която бе нарисувала тази сутрин, докато бе наблюдавала Мара и сина ѝ Робърт, седнали на пода. Синята ѝ копринена рокля бе разперена около нея като кристално езеро, докато тя учеше детето как правилно да дърпа струните на мандолината. Сложила Робърт в скута си, Мара движеше ръцете си заедно с пълничките му пръстчета, за да му помогне да изсвири някаква простичка детска мелодия. Робърт бе положил глава на бузата на майка си и изразът на лицето му бе затрогващ.

Докато ги беше наблюдавала заедно, Касия бе забелязала онзи поглед, за който Мара ѝ бе говорила — учудения поглед, с който детето проучваше света. Точно това учудено изражение тя се бе опитала да предаде в рисунката си. Почти я бе завършила и точно нанасяше последните щрихи, когато Ролф бе влязъл в стаята.

— Добър вечер, лорд Рейвънскрофт — каза Касия. — Бях започнала да се чудя дали не сте изчезнали от лицето на тази планета,

за да се озовете на някоя друга — една от онези, които Галилей е наблюдавал през телескопа си.

Ролф се приближи.

— Приемете извиненията ми, че не дойдох да ви посетя по-рано. Бях много зает. — Той погледна рисунката. — Трябва да призная, лейди Касия, че имате невероятен усет да подбирате особено вълнуващи обекти.

Касия се усмихна на комплиментата:

— Благодаря ви, милорд.

— Но аз мислех, че предпочитате да не рисувате лица.

Касия го погледна.

— Е, да, но никога преди не бях рисувала деца. Децата са невинни създания. Те не знаят нищо за злото по света. Именно затова нямат причина да крият лицата си зад фалшиви маски.

Ролф вдигна рисунката и започна да я разглежда.

— Да, но в нея сте включили и лицето на Мара.

Касия взе листа от него и го постави в скута си, обърнат надолу.

— Междувременно научих, лорд Рейвънскрофт, че има и хора, които не се крият зад маски.

Ролф се усмихна.

— Мара е забележителна жена, нали? Но що се отнася до фалшивите маски, трябва да я попитате как бе изглеждала тя, когато се омъжи за Адриан. С боядисана в черно коса и очила, тя съвсем не приличаше на жената, която сте видели днес.

Касия го изгледа, без да разбира какво иска да й каже.

— Моля?

— Няма значение. Това с една история, която би трябвало да чуете от нея. Но аз съм много доволен да узная, че сте започнали да вярвате, че не всички хора лъжат, както мислехте преди. Има хора, милейди, които не се опитват единствено да извличат полза, въпреки че, след като живеете в Уайтхол, мога да разбера защо ви е било толкова трудно да го повярвате. Точно затова напуснах Лондон и се оттеглих в провинцията. Селяните не знаят нищо за задкулиските игри, които играят техните братовчеди в града. Те предпочитат попростичките и по-безобидни занимания. А сега, за какво искахте да разговаряте с мен?

— Искан да ви попитам нещо. Ролф мълчаливо я остави да продължи. Касия се поизправи, преди да зададе въпроса си:

— Какво се е случило с мен?

Още преди да я чуе, Ролф знаеше какво ще го попита. Знаеше и се бе опитвал да подготви разумно обяснение. Но в онова, което се бе случило онази нощ, нямаше нищо логично и докато се бе изкачвал по стълбите към стаята ѝ, все още не бе успял да подбере подходящите думи.

— Какво си спомняте от онази вечер? Имам предвид — преди да се събудите тук.

— Спомням си, че бяхме на бал с маски в Уайтхол. Опитвахме се да намерим заподозрени в убийството на баща ми. Точно се бях върнала от посещенията си при кралицата. Тя беше много болна. Страхувам се за нея, милорд. Имате ли някаква информация за състоянието ѝ?

— Боя се, че то не се е променило. Какво друго си спомняте от онази нощ?

— Спомням си, че ми бяхте много ядосан.

От всичко, което би могла да си спомни от онази вечер, глупавото му избухване бе единственото, което Ролф би предпочел тя да забрави.

— Съжалявам за поведението си тогава. Нямах никакво право да ви съдя.

Касия кимна и продължи:

— Последното нещо, което си спомням, бе, че ме отведохте в градината.

— Това беше малко преди да припаднете.

— Припаднала съм? Това означава ли, че внезапно съм се разболяла?

— Не точно. — Ролф погледна Касия право в очите. Не можеше да измисли никакъв по-деликатен начин да ѝ го съобщи, затова просто изрече думите: — Боя се, че бяхте отровена, лейди Касия.

Лицето на Касия побеля. Това беше вероятност, за която не бе помислила. Дори на Ролф все още му бе трудно да го повярва.

— Отровена? Да не искате да кажете, че някой се е опитал да ме убие?

— Така изглежда. Вие припаднахте, докато бяхме в градината. Веднага ви докарах тук. Мара установи, че някой по някакъв начин ви е дал голяма доза от някаква отрова. Така и не можа да разбере каква, но заедно с прислужницата си Сайма успяха да неутрализират действието ѝ с помощта на билкови отвари. Който и да ви е дал отровата, не би могъл да знае, че опитът му е бил неуспешен. Никой, освен мен, моите приятели и прислугата не знае, че сте се възстановили. Наредих на Клайдсуърт да съобщава на всички, че засега не приемате посетители.

Касия затвори очи:

— Мили боже...

Ролф се приближи и се отпусна на колене пред леглото. Взе ръката ѝ в своите.

— Бихте ли могли да си припомните още нещо от онази нощ? Можете ли да се сетите за някакъв момент, в който някой би могъл да ви даде отровата? Разговаряли ли сте с някого? Давал ли ви е някой нещо да пиете или ядете?

Касия поклати глава:

— Не, не, не съм разговаряла с никого, освен с вас, с краля и...

— Тя се втрени в него. — С кралицата. Когато бях при Катерина, пих някакъв чай, който беше донесен за нея.

— Кой поднесе чая?

— Не зная. Прислужницата, предполагам. Спомням си, че Катерина беше учудена, защото не си спомняше да е поръчвала чай.

Колкото и да бе размишлявал, подобна вероятност никога не бе хрумвала на Ролф. Бе смятал, че някой бе изсипал нещо във виното на Касия, когато тя не е могла да го забележи. Дори не бе слагал в сметките си времето, което тя бе прекарала с кралицата.

— И Катерина се чувства по-зле от известно време — каза Ролф. — Лекарите не могат да определят болестта ѝ. Те са съвсем объркани.

— Мили боже! — Касия затвори очи, проумяла значението на новината. — Ами ако отровата изобщо не е била предназначена за мен? Ако никой не е искал да убива мен, а е имал намерение да погуби кралицата?

Ролф трябваше да изложи всички аргументи, които успя да измисли, за да убеди Касия да остане с Адриан и Мара, докато той отиде в Уайтхол, за да разговаря с краля. Тя беше все още много слаба

след собствената си борба с отровата. Не можеше да слезе сама за закуска, без да се измори, за да бъде в състояние да понесе пътуването с каретата през целия град и дългото ходене през салоните на двореца.

Освен това, бе й казал Ролф, той все още не би могъл да изключи възможността отровата да е била предназначена за нея. Съществуваха и заплахата от страна на Джефри. Той бе длъжен да осигури безопасността на Касия, независимо че този път, изглежда, не тя е била обектът на престъплението. Ролф се бе научил да не приема нищо за абсолютно сигурно. Но трябваше да осведоми краля за новите подозрения.

Щом пристигна, Ролф съобщи на стражата, поставена пред входа на двореца, за спешната необходимост да разговаря с краля. Не, не би могъл да го отложи за сутринта, заяви той на часовия, който полагаше всички усилия да го отпрати. Трябваше да се срещне с краля веднага, още тази нощ.

Човекът изгледа Ролф подозрително, раздвоен между желанието си да му откаже и опасението, че лордът наистина може да има да съобщи нещо неотложно на краля. Рискът да загуби положението си се оказа решаващ. Това бе единственият разумен избор. Той упъти Ролф към една стая точно зад входа на двореца, в която единствената мебел беше един стол, на който Ролф беше прекалено нервен, за да седне. Там трябваше да изчака.

Мина цял час и Ролф точно бе решил да се втурне към двореца и да претърси сам стая по стая, когато внезапно на вратата се появи един лакей.

— Лорд Рейвънскрофт, Негово величество ще ви приеме сега. Бихте ли ме последвали?

Лакеят поведе Ролф през цял лабиринт от лъкатушещи коридори, отминаваше врата след врата, все по-навътре и по-навътре в двореца, докато накрая Ролф си помисли, че не би могъл да намери пътя обратно, без някой да го придружава. Забеляза, че с изключение на някой и друг прислужник, всички салони бяха празни, тъй като повечето от обитателите на Двора се бяха оттеглили в покоите си, отдадени на собствените си развлечения.

Най-после лакеят спря пред затворена врата. Една-единствена свещ, поставена върху стенния свещник, хвърляше слаба светлина.

— Негово величество ви очаква вътре — каза лакеят, след което се поклони и изчезна в сянката.

Ролф се обърка от факта, че прислужникът не го въведе вътре да съобщи за пристигането му. Почука леко на вратата.

— Влез!

Просторната стая бе осветена от множество свещи, поставени върху подредени на равни разстояния свещници. Тапицирани позлатени мебели изпълваха помещението до краен предел. Имаше множество столове, тапицирани с дебел кремав плюш, високи ракли и елегантни маси със седефени плотове, украсени със статуетки от бронз и слонова кост, майсторски копия на творби на Донатело и Рицио. Великолепни пъстроцветни гоблени, изобразяващи сцени от Стогодишната война, покриваха цяла една стена. Ролф се спря пред един, който отразяваше битката при Креси, и плъзна поглед към другата стена, покрита е картини в позлатени рамки.

Забеляза краля в другия край на стаята, до високите прозорци, чиито завеси бяха вдигнати, за да разкрият обсипаното със звезди нощно небе. Гледката беше поразяваща — на фона на реката лунната светлина се дуплеше върху повърхността на водата. Чарлс се бе изтегнал на пода сред купчина украсени с ресни възглавници. До него, свита като доволна котка, облечена доста оскъдно, седеше не друга, а самата Барбара Палмър.

— Ролф, мили човече, добре дошъл в покоите на нашата скъпа лейди Касълмейн. Можеш да се считаш за привилегирован. Малцина са тези, които са били допускани тук. Не смяташ ли, че това са най-разкошните стаи, които някога си виждал?

Кралят беше в добро настроение, веднага забеляза Ролф. Жалко, че това нямаше да продължи дълго.

— Те са достойни за кралица — каза Ролф.

Или за някоя, която си въобразява, че е кралица, помисли си той.

Раздразнението в погледа на лейди Касълмейн не остана незабелязано за него.

— Миличка — измърка към нея Чарлс, — лорд Рейвънскрофт е наш гост. Няма ли да му предложиш нещо?

— Бабет! — извърна се тя и плесна с ръце. — Бренди за лорд Рейвънскрофт.

— Не е необходимо...

Прислужницата му поднесе чашата още преди Ролф да бе успял да доизрече отказа си.

— Гладен ли си? — попита Чарлс. — Мисля, че имаме всичко, което би могъл да пожелаеш: три вида вино, няколко вида сирена и екзотични плодове, отглеждани в парниците на двореца. — Той посочи към множеството съдове, разположени на пода като за пикник.

— Не, благодаря, Ваше Величество. Вече вечерях.

— Е, в такъв случай ще трябва да изядем и вашата част — засмя се Чарлс към лейди Касълмейн и сложи в устата си зърно грозде.

Докато той дъвчеше бавно, Ролф се възползва от възможността да разгледа стаята. Скоро стигна до заключението, че всичко наоколо — декорът, мебелите, дори огромното количество храна, сервирано за интимната им вечеря — бе неприлично със своето изобилие.

— А сега, Ролф, кажи какво толкова важно те доведе в двореца в този късен час?

Ролф погледна към лейди Касълмейн. Вниманието ѝ, заето с избора на храна за краля, мигновено бе насочено към него.

— Това е нещо лично, Ваше Величество. Надявах се на поинтимна среща с вас.

Красивите сини очи на лейди Касълмейн се присвиха.

Може би се дължеше на сериозността на тона на Ролф или пък на късния час, което предполагаше, че причината, която го бе довела тук, е сериозна. Ролф не разбра кое точно накара Чарлс най-после да отклони вниманието си от разголената си любовница, но беше благодарен, че нещо бе успяло да го стори.

— Любов моя — нежно се обърна към нея Чарлс и прокара пръст по брадичката ѝ, — би ли отишла да намериш малко от чудесните черешки, които ми донесе снощи? Никога не съм вкусвал нещо по-сладко.

Това, че тя се колебаеше, готова да откаже, бе очевидно и за двамата. Отне ѝ известно време да реши. Когато най-после се изправи и тръгна към вратата, Ролф можеше да се закълне, че бе чул Чарлс да въздъхва с облекчение. Преди да излезе, лейди Касълмейн няколко пъти погледна назад.

Ролф внезапно си припомни, че Касия му бе казала, че издвореца се носи слух, че лейди Касълмейн се занимава с магии. Беше му споменала, че той бе плъзнал като плод на усилията да бъде

обяснено невероятното влияние, което тази жена имаше над краля. Кралица Катерина бе повярвала напълно в обвинението и наивно бе споделила подозренията си с краля, който незабавно ги бе отхвърлил, запознат със сериозността на подобно обвинение. Очевидното влияние, което имаше над краля лейди Касълмейн, само потвърди този слух за Ролф.

— А сега какво искаш от мен, Ролф?

Чарлс мигновено се промени след напускането на любовницата си. Обичайният му баритон измести мяукащите нотки, които бяха болезнено очевидни допреди малко. Той се изправи, протегна ръка и разтърси тази на Ролф. Това бе ръкостискане на крал.

— Как е кралицата? — попита Ролф.

Този въпрос стресна Чарлс.

— Сигурно не си изминал целия този път по това време на нощта само за да се информираш за здравето на жена ми.

— Моля ви, Ваше Величество.

Чарлс се загледа в него за момент.

— Добре. За да бъда съвсем откровен, трябва да призная, че тя не се чувства много добре. Всъщност с всеки изминал ден състоянието ѝ се влошава и аз съм много обезпокоен.

През съзнанието на Ролф премина мисълта да го попита защо е тук, в тази стая, с тази жена, вместо да стои до леглото на болната си съпруга. Но това беше мисъл, която никога не би се осмелил да изрече на глас. Вместо това реши да пристъпи направо към целта, която го бе довела тук.

— Мисля, че трябва да знаете, че преди няколко вечери, в нощта на маскарада, Касия беше отровена.

Безпокойството на Чарлс при тази новина беше неподправено.

— Какво? По дяволите, човече, тя добре ли е?

— Да, много добре. Сега вече е добре. Но за известно време не можеше да се каже дали ще оживее. Ако не беше Мара, съпругата на Адриан, и Божията милост, Касия щеше да умре.

Чарлс сведе поглед към килима:

— Страхувах се, че нещо подобно ще се случи.

Ролф погледна краля.

— Ваше Величество, има ли нещо друго, което би трябвало да зная? Нещо, свързано със смъртта на бащата на Касия, което все още

не сте ми казали?

— Какво? Не, нищо подобно. Просто никога не съм смятал, че убийството на Сийгрейв е случаен акт. Нито пък смятам Касия за виновна. Безпокоях се за нейната безопасност. — Чарлс замълча за момент. — Знаеш ли кой се с опитал да я отрови?

Ролф отпи бързо от брeндитo си, което му бяха натрапили, и изпита задоволство, че го бе приел.

— Не бих могъл да кажа със сигурност. Който и да е бил, е успял майсторски да заличи следите си. Дори не бях наясно как е била отровена Касия, преди да поговоря с нея тази вечер.

— И? — прекъсна го Чарлс. — Давай накратко, Ролф. Какво откри?

— Стигнахме до извода, че единствената възможност Касия да поеме отровата е била, след като е изпила чаша чай от донесения за кралицата същата вечер, когато отиде да я посети.

Лицето на Чарлс сякаш се превърна в камък. Не му беше необходимо много време, за да разтълкува истинското значение зад внимателно подбираните думи на Ролф.

— Наистина ли се опитваш да ми кажеш, че според теб някой се опитва да убие съпругата ми?

— Това би могло да бъде обяснението на мистериозната болест, която я покоси, обърка съвсем лекарите и се задълбочава с всеки изминал ден.

Чарлс се извърна и се загледа през прозореца, без да промълви нито дума.

— Не бих могъл да кажа категорично, че отровата е била предназначена точно за кралицата — продължи Ролф зад гърба на краля. — В момента това е само догадка. Но ако е истина, то тогава, изглежда, този, който ѝ дава отровата, ѝ я сипва на малки дози, за да не събуди подозрение.

— Но защо тогава Касия е била толкова зле?

— Единственото обяснение, до което стигнах, е, че престъпникът е решил онази вечер да увеличи дозата до смъртоносна.

— Защо?

— Ами тъй като всички щяха да бъдат заети с бала с маски и кралицата щеше да остане почти сама — или поне щеше да бъде така, ако вие с Касия не я бяхте посетили, — бих могъл да предположа, че

този, който ѝ е давал отровата, е решил, че е дошло време да свърши с нея.

Ролф забеляза как ръката на Чарлс сграбчи въжето на завесите.

— Съжалявам, че трябваше да ви кажа това, Ваше Величество. Просто сметнах, че е необходимо да знаете за тази вероятност. Така бихте могли да вземете предпазни мерки.

За един дълъг момент и двамата не проговориха. Ролф стоеше и чакаше кралят да каже нещо. Когато Чарлс най-после се обърна към него, очите му печално блеснаха на светлината на свещта.

— Мили боже, какво причиних на тази невинна жена? Тя никога никому не е сторила зло. Тя е най-добрата душа, която някога съм познавал. Търси само спокойствие, а постоянно е подложена на атаки. Нареккоха я еретичка, обявиха я за безплодна. И за какво? Защото е моя съпруга? С коментарите и приказките бих могъл да се примиря, но с това? Това е жестоко. Кой би направил подобно неопишуемо нещо? Кой би желал да убие кралицата?

Ролф би могъл да назове няколко заподозрени, най-вероятната, от които току-що бе напуснала стаята. Но реши да запази мисълта за евентуалната връзка на лейди Касълмейн със случая за себе си. Както Касия веднъж му бе казала, никой няма право да отправя непотвърдени обвинения. Поне не без доказателства.

— Може би още не е много късно, Ваше Величество. Кралицата е все още жива.

— Да, прав си. — Чарлс се върна към действителността. — Ще отида при Катерина веднага и ще отпратя всички, които се грижат за нея. Не бих могъл да се доверя на никого. Ще заповядам да ѝ приготвят храната специално и ще я опитвам лично, ако е необходимо. Ако някой е решил да убие съпругата ми, ще трябва да убие първо мен.

Чарлс тръгна към вратата, последван от Ролф.

— Мара приготвя една отвара, която доказва ефикасността си при излекуването на Касия. Веднага ще ви изпратя от нея.

— Добре — каза Чарлс. — Не бих допуснал Катерина да умре само защото е имала нещастieto да се омъжи за мен. И няма да го позволя. Ще направя всичко необходимо, за да спася живота ѝ.

Чарлс тръгна с Ролф, без да си направи труда да уведоми лейди Касълмейн, че си отива.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Мара постави чаената си чаша върху чинийката с преднамерено рязко движение, за да наруши тишината в стаята. Движението ѝ, въпреки че бе очевидно целенасочено, постигна желанния ефект, тъй като вниманието на Ролф веднага бе привлечено и той я погледна над вестника, който държеше.

— Искате ли нещо, лейди Кулхейвън, или просто пръстите ви внезапно станаха неспособни да задържат чашата?

Мара се намръщи.

— Знаеш какво искам, Ролф. Каза ли вече на Касия?

Ролф остави вестника настрана. Предчувстваше, че му предстои дълъг разговор.

— Не, още не съм ѝ казал.

— Ролф...

— Преди да се нахвърлиш върху мен, което, сигурен съм, имаш намерение да направиш, позволи ми да ти обясня, скъпа лейди. Просто имам нужда от още малко време.

— Още малко време? Колко дълго според теб би могъл да отлагаш да съобщиш на Касия, че сега тя е твоя съпруга? Вече помоли приятелката ѝ Корделия да съобщи за женитбата ви в двореца, а тя няма да губи време да го разгласи на всеки, който е готов да я чуе. Въпрос на време е всички в Уайтхол да го научат.

— Вярно е, но трябваше да разглася женитбата си с Касия. Как иначе бих могъл да информирам този, който е убил баща ѝ?

Мара сбърчи вежди.

— Все още не разбирам цялата тази работа. Как по-точно женитбата ти с нея би могла да ѝ спести нови опасности?

— Според желанието на Сийгрейв Касия е негова наследница, освен ако, разбира се, не умре. Ако междувременно тя не се е омъжила, братовчед ѝ Джефри става неин наследник. При тези обстоятелства титлата маркиз Сийгрейв ще премине към съпруга ѝ, в случая — към мен.

— Но не ми ли беше споменал за някакво условие, свързано с деца? Ако братовчедът Джефри е истинският виновник, то тогава, докато не ти роди син, Касия с все още в опасност. Без наследник от мъжки пол титлата ще премине към Джефри.

— Титлата — да, но не и осемдесетте хиляди паунда. Той няма да вземе нито пени от тях. Сийгрейв е бил категоричен, че дори Касия да не се омъжи, Джефри никога няма да наследи парите. Той няма да получи нищо, освен отредените му петдесет лири. Познавам достатъчно добре Джефри и зная, че титлата и това, което върви с нея — а именно фамилното имение в Кеймбриджшър, което той не би могъл да поддържа със своите петдесет лири, — не представляват никакъв интерес за него. Той иска осемдесетте хиляди или по-точно, нуждае се от тях, за да плати на преследващите го кредитори и да си осигури желан начин на живот.

— Консултирах се с мистър Финчли, адвоката на Сийгрейв, а сега и на Касия, и научих, че според условието на бащата на Касия парите никога няма да преминат в ръцете на Джефри, а ще бъдат унаследявани по законния ред. Осемдесетте хиляди лири ще останат на съпруга и на първородното й дете. — За момент Мара се изпъчи самодоволно. — Всичко е доста сложно, не мислиш ли? От това, което подразбрах за Джефри от разговора ви с Адриан останах с впечатлението, че Джефри не е достатъчно умен, за да се справи.

— И точно това е причината, поради която мистър Финчли пое нещата в качеството си на адвокат, за да обясни всички подробности на Джефри на срещата им, която е насрочена за утре следобед. До вечерта у Джефри няма да е останало ни най-малко съмнение кой ще управлява състоянието на Сийгрейв. И вместо към Касия, той ще трябва да насочи престъпните си намерения към мен.

Мара кимна.

— Все още не си ми казал какво смяташ да правиш с Касия. Да не би да имаш намерение да я държиш заключена тук с надеждата, че нашите слуги биха могли да премълчат истината, след като бяха свидетели на това как доведе свещеника посред нощ, за да извърши необичайната церемония? Дори самата аз ви бях свидетел, въпреки че когато Касия научи истината, както изглежда — не от теб, аз ще заявя, че вие с Адриан сте ме принудили.

Ролф се намръщи и се облегна на стола. Допря пръстите на ръцете си пред себе си.

— Зная, Мара. Права си. Не бих могъл да отлагам повече. Но наистина имам нужда от още малко време, за да докажа на Касия, че не съм такъв негодник, за какъвто тя без съмнение ще ме помисли, когато ѝ разкрия истината. Идеята да се омъжи никога не ѝ е била особено приятна. Всъщност тя се е порила срещу това през целия си живот. Смята, че то би ѝ отнело свободата, която за нея е най-ценното нещо. Трябва ми време, за да ѝ докажа, че женитбата ѝ с мен не е затвор, в който тя ще бъде заключена. Трябва ми време, за да я убедя, че не всички мъже са негодници като собствения ѝ баща. Точно затова я доведох тук от самото начало. Наред с необходимостта от вашите познания по отношение на билките, е, който успяхте да се справите с отровата, аз исках да ѝ покажа близките отношения между вас с Адриан и щастието, което сте намерили заедно. Щом вие двамата, като се имат предвид необичайните обстоятелства, при които се събрахте, сте успели да си изградите съвместен живот, то Касия сигурно би разбрала, че ние бихме могли да сторим същото.

— Необходимо ли е да ти напомня, че аз казах истината на Адриан?

— Разбира се, но колко дълго се преструваше, преоблечена и играеща ролята на Арабела, годеницата на Адриан, с онези смешни очила, с малката глуповата шапчица и боядисана в черно коса?

Мара се намръщи. Ако трябваше да бъде откровена, не би могла да отрече казаното от Ролф.

— Всичко, което искам, е още малко време — каза Ролф. Той се наведе и хвана ръката на Мара. — Ще кажа на Касия едва когато почувствам, че съм направил всичко възможно, за да ѝ докажа, че женитбата ѝ с мен не е нещо толкова лошо, колкото си мисли тя.

Мара се загледа в него.

— Това, което искаш, с да дадеш на това момиче време да се влюби в теб.

При тези думи Ролф вдигна поглед.

— Ако това е необходимо, нека стане така.

Мара се изправи, прекоси стаята, приближи се до масата и си наля още чай.

— Боя се, че се излагаш на опасност да преживееш същото разочарование, както с Дафни, Ролф. Независимо от това колко упорито се опитваше, така и не успя да я накараш да те обикне достатъчно, за да погледне по-далеч от титлата ти. Би ми било много неприятно да те видя отново така наранен. Единственото ми удоволствие, докато наблюдавах какво направи от теб онази жена, беше, че ти бе издигнат до граф само няколко дни след като тя прие предложението на Уесткот, и от факта, че както се говори из двореца, тази женитба се е оказала доста несполучлива. Дафни никога не те е обичала, Ролф. Какво ще стане, ако същото се повтори и с Касия? Ако независимо от всичките ти усилия и добри намерения, тя се окаже неспособна да те обикне?

Ролф не бе мислил за това. Спомените му го върнаха назад към целувката на Касия в деня, в който Джефри се бе върнал в дома на Сийгрейв, за да я заплашва. Въпреки че тя се бе опитала да го отрече, той знаеше, че бе откликнала. Беше сигурен, че тя бе изпитала нещо и точно на него той залагаше сега.

— Предполагам, че това е риск, който трябва да поема, Мара. Ще започна, като я отведа днес на езда. Зная, че бих могъл да накарам Касия да ме обикне, но се нуждая от малко повече време и от твоята помощ. — Той се извърна на стола си, за да я погледне. — Ще ми помогнеш ли?

Мара го погледна и поклати глава:

— Не зная защо, но винаги се чувствам неспособна да ти откажа каквото и да било.

— Защото съм неустоим и чаровен и ако вече не беше омъжена за Адриан, щеше да ме умоляваш да те направя своя съпруга. — Ролф се засмя. — Как Касия би могла да ми откаже?

— Да, как наистина! — отвърна Мара и отпи от чая си.

В този момент вратата на утринния салон се отвори и Касия се втурна вътре. Тя се отправи направо към Ролф.

— Не дойдохте в стаята ми, след като се върнахте от двореца снощи. — Едва сега забеляза, че Ролф не е сам. — О, извинете ме. Не исках да прекъсвам разговора ви.

— Не е необходимо да се извинявате — каза Мара и остави чашата си настрана. — Точно излизах. Обещах на Робърт и сестра му да ги заведа да видят дивите животни в Тауър и съм убедена, че вече е

нетърпение очакват да тръгнем. Почти бях сигурна, че той връхлита в стаята така, когато вие влязохте. Откакто Адриан му разказа за лъвовете, които ще види там, той не говори нищо друго по цял ден, освен: „Бобърт види лъвове! Бобърт види лъвове!“ Нали знаете, че той така произнася името си — „Бобърт“, и ако искам да го чуя да казва нещо друго, трябва непременно да ги заведа там. Не бихте ли искали да дойдете с нас. Касия?

Касия се усмихна, изгаряща от нетърпение Мара да излезе, за да може да разпита Ролф какво се бе случило в двореца снощи.

— Не, благодаря.

Мара повдигна рамене.

— Е, в такъв случай аз тръгвам. А вие двамата прекарайте деня приятно. — Тя хвърли поглед към Ролф. — Независимо какво сте решили да правите.

Когато Мара излезе, Касия се обърна и видя, че Ролф бе облечен за езда. Носеше тъмносин жакет и бежови бричове, а излъсканите му до блясък черни ботуши бяха протегнати до краката на ореховата маса.

— Ще ходите ли някъде, милорд?

— Добро утро, милейди.

— Извинете ме. — Касия се отпусна на едно кресло срещу него. — Добро утро, лорд Рейвънскрофт.

Лакеят на Кулхейвънови поднесе на Касия чаша билков чай, от който се вдигаше пара, и веднага след това беше отпратен от Ролф, който трябваше само да кимне по посока към вратата.

— Говорихте ли с краля? — запита Касия веднага щом останаха сами. — Разказахте ли му за подозренията ни по отношение на кралицата и това, че според нас животът ѝ е в опасност? Той каза ли ви какво смята да прави?

Ролф се засмя на нейния ентузиазъм. Беше толкова хубаво да види, че тя отново се чувства добре.

— Да, и отново — да. Разговарях с краля и споделих съмненията си с него. Той бе много благодарен за информацията и безкрайно обезпокоен за кралицата. Увери ме, че ще поеме нещата в ръцете си.

— Това ли с всичко? Ами ако някой се опита отново да отрови кралицата? Вероятно той не би могъл да бъде около нея през цялото време. Може би трябва да отида в Уайтхол и да видя дали нямат нужда от моята помощ.

Ролф забеляза, че вълнението връща здравия цвят върху страните й. Това беше добър знак.

— Не — каза Ролф, осъзнавайки, че ако Касия отиде в двореца, наред е опасностите, на които би могла да бъде изложена, беше много вероятно да попадне на някой, който вече беше чул новината за сватбата им. Корделия бе ненадмината в умението си да разпространява новините бързо по своите тайни канали. Можеше да си представи как би реагирала Касия, когато бъде поздравена за женитба, за която дори не знаеше. Във всеки случай не му се искаше да мисли за това, което щеше да последва. — Няма да отидете в двореца, още не. Това не е безопасно. Аз имам пълно доверие в способността на краля да поеме всичко в ръцете си. Ние дори не сме сигурни дали кралицата е била отровена, но в случай че е, тази сутрин изпратих малко от онази отвара, която Мара даваше на вас. Така че всичко е наред, а аз се надявах, че ще успея да ви убедя да пояздите с мен в парка тази сутрин.

Очите на Касия веднага блеснаха. Мисълта да отиде в Уайтхол моментално бе забравена.

— Вие искате да дойда с вас на езда?

— Да. Освен ако не се чувствате достатъчно добре за това все още.

— Не... Искях да кажа, да. Чувствам се достатъчно добре. Повече от добре. Започнах да се изморявам, затворена тук по цял ден. Ездата на чист въздух ще ми се отрази добре, струва ми се. Имам чувството, че не съм сядала на седло от цяла вечност. Ако сте така любезен да ми дадете малко време, за да се преоблека в нещо по-подходящо, ще бъда щастлива да се присъединя към вас.

Ролф наблюдаваше как Касия се обръща и излиза, доволен, че всичко се бе развило така добре. Тя му се бе доверила и бе приела уверенията му относно кралицата. Беше се съгласила да отиде на езда с него. Ако нещата продължаваха да вървят по този начин, би могъл да й разкрие истината след няколко дни.

Касия се върна след четвърт час, облечена напълно подходящо в костюм за езда от мъхесто зелено кадифе, завършен със снопче бели пера, които украсяваха шапката й. Кройката на костюма беше подчертано мъжка — клошираният жакет бе закопчан над бяла риза и завършваше с копринено шалче. Въпреки това, помисли си Ролф,

докато я наблюдаваше да се спуска по стълбите, той никога не бе виждал нещо по-женствено. Когато тя си слагаше ръкавиците, Ролф мислено отбеляза, че дори да беше облечена в конопен чувал, Касия пак би представлявала достойна за възхищение гледка.

— Казвали ли сте на Мара, че навярно ще яздя с вас днес? — попита тя, докато той ѝ помагаше да сложи наметалото си. Двата се отправиха към изхода.

— Не, не съм. Защо?

— Ами докато вървах към стаята си, си помислих, че едва ли измежду дрехите, които ми изпрати Уинифред, ще има нещо като костюм за езда. Но когато влязох в спалнята си, намерих това, простряно на леглото. — Тя протегна ръка и посочи към дрехите си.

Ролф мислено благодари на предвидливата съпруга на приятеля си.

— В такъв случай мисля, че нищо повече не би могло да попречи на разходката ни.

Конете бяха оседлани и ги очакваха пред къщата и дъхът им образуваше лека пара в студения въздух. Утрото беше влажно след ранния дъжд, но слънцето вече изпращаше ярката си светлина иззад облаците, обещавайки приятен ден.

След като помогна на Касия да се настани върху, както ги убеди лакеят на Кулхейвънови, кротката кобила с чувствителни устни, Ролф яхна своя петнистосив жребец, който бе нарекъл на името на приятеля си Данте, след като конят бе разкрил склонността си да тича след кобилите.

— Тръгваме ли? — обърна се той към Касия.

— Да, милорд.

Те препуснаха надолу по тесния калдъръмен път по посока на Хайд Парк.

Въпреки слънцето, студът хапеше, което — след дългия престой в стаята — подейства на Касия много ободрително. Тя затвори очи и вдъхна дълбоко ледения въздух, остави го да изпълни дробовете ѝ, наслаждавайки се на удоволствието да види света, отново разтворен пред очите ѝ.

След като поязди малко, усещайки равномерното движение на коня под себе си, тя изпита трепета от това да бъде пак свободна. Цъкна нежно е език на кобилата, наречена Клоувър заради, както ги бе

осведомил лакеят, страстта си към детелината, и пусна коня в лек галоп.

В парка не видяха никого, освен малка група ездачи, които им обърнаха внимание само колкото да вдигнат любезно шапки и да промълвят „добър ден“. Ролф насочи конете далеч от останалите, към северната част на парка, където теренът беше по-неравен и дърветата — по-гъсти. Мястото беше рядко посещавано от разхождащите се в парка.

— Кротко, момичето ми — каза Касия, когато Клоувър ненадейно се изправи на задните си крака. Тя притисна коленете си към гърба на коня.

— Наред ли е всичко? — попита Ролф, като се приближи отстрани, за да укроти подскачащата кобила. — Казаха ми, че е много кротък нрав. Може би трябва да се върнем да вземем друга.

— Не — отвърна Касия, поклащайки се леко върху седлото. — Струва ми се, че нещо я е изплашило. Сега всичко е наред.

Продължиха известно време да яздят един до друг покрай поляните, покрити доскоро със сочна зелена трева, които сега бяха изсъхнали и очакваха зимата да ги завие с бялото си покривало. Малко по-късно спряха конете до едно езерце, почти скрито от гъстите клони на дърветата. Водата нежно се диплеше от бриза, а по повърхността ѝ елегантно се плъзгаше двойка черни лебеди.

Ролф скочи на земята и помогна на Касия да слезе от коня.

— Може ли да поговорим малко? — каза той, след като ѝ предложи ръката си.

Тя кимна и двамата спряха до самия край на водата, заслушани в скритите по дърветата птици, забавлявайки се с няколкото червеникави катерички, които скачаха из клоните на близкия дъб, изпълнени е наслада от спокойната тишина на парка. Касия свали шапката и остави косата си, вързана свободно с панделка, да се спусне по гърба ѝ, а няколкото къдрици, разрошени от ездата, се развяха от лекия вятър.

Ролф погледна към нея. Докато я наблюдаваше, застанала до него, не можеше да не си помисли колко близка беше възможността да я загуби. Потрепери вътрешно, както ставаше всеки път, когато си припомняше онази нощ, когато я бе видял да лежи в безсъзнание в ръцете му. Никога вече нямаше да допусне смъртта толкова близо до нея.

— Днес изглеждате много добре, милейди.

Касия се усмихна.

— Благодаря ви. И наистина се чувствам добре. Днес е такъв чудесен ден. — Тя се спря и се обърна към него със сериозно изражение: — Знаете ли, не смятам, че съм ви благодарила както подобава за това, че спасихте живота ми онази нощ.

— Аз също мисля, че не съм ви благодарил за това, че я преживяхте.

— Не трябва да омаловажавате благодарността ми, като се опитвате да ме дразните.

Лицето на Ролф също стана сериозно.

— Не искам това. Ако не бяхте достатъчно силна, за да се преборите с отровата, светът щеше да изглежда жалко място за живеене без вас.

Касия не знаеше какво би могла да отвърне. Никой преди това не ѝ бе казвал, че тя има някакво значение, или поне не с думи, които биха я накарали да повярва. Но някак си, когато Ролф ѝ изрече, тя долови неговата искреност и усети истинска привързаност. Това за нея бе съвсем непознато чувство, но то ѝ харесваше.

Лорд Рейвънскрофт направи крачка към нея и тя бе уверена, че ще я целуне. И когато той се наведе и допря устните си към нейните, тя го приветстваше.

Касия се облегна на Ролф и вкопчи ръце в разкопчаното му палто. Почувства, че целувката му става по-дълбока и езикът му се плъзна в устата ѝ. Плахо го посрещна със своя. Споделената интимност я изпълваше с почуда, с любопитство и с жажда за още. Тази новооткрита смелост беше зашеметяващо чувство и тя положи ръце върху гърдите му и леко ги плъзна под жакета. Топлината на кожата му под тънката батиста беше великолепна. Можеше да усети тежките удари на сърцето му и твърдите мускули на гърдите му под ръцете си. Почувства се изцяло освободена, когато Ролф я притисна по-плътно към себе си, а устните му жадно се впираха в нейните.

Чувството беше омайващо — сякаш някакъв странен вятър се надигаше в тях, въртеше се в кръг наоколо и ги притискаше по-плътно един към друг. Времето сякаш бе спряло. Касия бе обзета от въодушевление, докато стоеше до него на края на езерото, огряна от слънчевата светлина, а птиците пееха, скрити сред дърветата.

Внезапно изпита желание за още. Искаше да усеща Ролф до себе си, искаше телата им да се докосват. Искаше това странно очакване в нея да става още по-силно. Искаше да бъде негова.

Когато усети ръката на Ролф върху гърдите си, през цялото ѝ тяло премина трепет, който изпълни душата ѝ и я накара да изгуби всичкия си здрав разум. Отметна глава и позволи на устните му да се придвижат по-надолу към врата ѝ, към шията и ушите ѝ. Не бе усетила, че той бе разкопчал яката и малките копчета на блузата ѝ, докато не почувства полъха на студения въздух върху голата си кожа. Това само още повече усили вълнението, което приближаваше своя връх, когато ръката на Ролф обви плътно гърдите ѝ.

Касия инстинктивно изви гръб под настойчивото докосване на Ролф, изпълнена е желание да го усеща по-близо. Задъха се, когато палецът му погали нежно зърното ѝ, дразнейки нежната кожа, докато се втвърди.

— О, Ролф...

Думите се изплъзнаха от устните ѝ, но тя не можа да проговори заради нежната чувственост, която бе заляла тялото ѝ. *Мили боже, мислеше си тя, треперейки, какво прави той с мен? Защо изпитвам това усилващо се желание, тази отчаяна нужда от нещо повече?* Притисна хълбока си към неговия, но това не я освободи от напрежението, което сякаш се усилваше в нея. Стонът, който се отрони от устните на Ролф, доказа, че той изпитва същото.

— Желая ви, Касия. Желая ви повече, отколкото съм желал нещо преди.

Сърцето на Касия препускаше лудо, бучеше в ушите ѝ. Светът около тях престана да съществува, докато шум от ботуши върху нападалите листа не разруши магическото очарование, което ги бе обзело.

— О, небеса! Хиляди извинения. Не знаех, че има някой в този далечен северен край на парка. Обикновено хората предпочитат за срещите си по-посещавани места, защото теренът тук е доста неравен. Просто дойдох да се полюбувам на дивата природа. — Пауза. И след това: — Попитах ви, добри човече, всичко наред ли е?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Ролф моментално се стегна. Иззад раменете му Касия успя да види как измежду дърветата се появи мъж с широкопола шапка и бастун. Той застана на около петдесет метра от тях. Тя си пое въздух и бе готова да се закълне, че бе чула Ролф тихо да ругае.

— Всичко наред ли е? — повтори мъжът. Той засенчи очите си от слънцето, за да вижда по-добре.

— Да, сър — каза в отговор Ролф. — Всичко е наред.

Мъжът ги изгледа още миг и след това отстъпи назад с широко отворени очи.

— Добре — каза той, като очевидно едва сега осъзна на какво беше попречил, и тръгна обратно между дърветата. Но вече беше късно. Магията бе развалена, чудото бе избледняло, оставяйки ги в плен на интимния момент сред надвисналата тишина.

— Касия, аз...

Касия стисна устни.

— Аз не зная какво да кажа. Никога не съм правила подобно нещо. Обикновено удрям през лицето мъжа, който се осмели да се опита да ме целуне. Това е нещо, което става инстинктивно. Рефлекс. Думите винаги са излишни. Но този път, с вас, всичко беше съвсем различно...

Едва тогава Касия осъзна, че стоеше там и разговаряше с него, докато батистената ѝ блуза на костюма за езда бе разкопчана и широко разтворена.

— Моля ви, не бихте ли се обърнали настрана за момент? — помоли се тя, като се опитваше да придаде спокойствие на гласа си.

Зад гърба на Ролф тя изпита облекчение, че той не би могъл да види гъстата руменина, която бе заляла страните ѝ. Докато треперещите ѝ пръсти се опитваха да се справят с копчетата на блузата, в съзнанието ѝ продължаваха да се въртят все същите мисли:

Какво се бе случило преди малко?

Имаше чувството, че е попаднала сред някакъв водовъртеж — толкова отнесени и неориентирани бяха мислите ѝ в момента. В един миг бе стояла до Ролф и спокойно бе коментирала гледката, която ги заобикаляше, а в следващия той я бе привлякъл в обятията си, бе потърсил устните ѝ със своите и бе събудил у нея чувства и емоции, каквито не бе изпитвала никога досега. Тя се бе изгубила сред това чудесно объркване и за първи път в живота си не бе мислила за това, което ставаше, не се бе притеснявала за последиците, а просто се бе оставила да почувства и да опита това, което Ролф ѝ даваше.

Сякаш бе преминала през врата, зад която бе открила някакъв нов свят, който наблюдаваше с широки, нови очи, и сега, след като бе видяла какво се крие от другата страна, не искаше да се върне обратно.

Когато се обърна към него с прилично прибрани дрехи, Ролф наблюдаваше лицето ѝ, опитвайки се да отгатне мислите ѝ. Дали не бе отишъл твърде далеч в желанието си да я накара да изпита нещо към него? Той не бе имал намерение да стига чак дотук, но когато Касия го бе погледнала със сиво-сините си очи и му бе благодарила за това, че бе спасил живота ѝ, единственото правилно нещо за него бе да я целуне. Но в мига, в който устните им се бяха срещнали и Ролф бе доловил мигновения отклик на Касия — отклик, който ни най-малко не бе случаен или нерешителен, а който искаше да вземе всичко, което бе предложено, за да го върне двойно, — той бе изгубил разсъдъка си. Нуждата му от нея бе заглушила здравия му разум и ако не беше внезапното появяване на дърваря, той сигурно щеше да я обладае направо тук, върху голата земя. Надяваше се само, че това нямаше да се окаже крачка назад.

Ролф се поколеба и зачака Касия да заговори, за да му подсказе посоката на чувствата си.

— Да се върнем ли при конете? — запита тя.

После се усмихна нерешително и Ролф усети как по тялото му се разлива вълна на облекчение. Нищо не беше загубено.

Той пое ръката ѝ и двамата тръгнаха покрай водата.

— Когато бях момче, в дома на баща ми в Шропшир имаше подобно езеро. Аз хвърлях камъни в него и броях колко пъти ще подскочат по повърхността на водата. До него баща ми беше направил малка каменна беседка. Спомням си как майка ми седеше на пейката и с часове четеше поезия.

— Името на майка ви е било Абигейл — внезапно се обади Касия. — Не зная откъде ми е известно.

— Много е вероятно да си го спомняте от това, което ви разказвах, докато бяхте болна. Просто се опитвах да убивам времето, докато вие спяхте. Нямах представа, че сте ме чували и със сигурност не съм очаквал, че ще си спомняте нещо от това, което съм ви говорил.

Касия се спря и се обърна към него, а очите ѝ бяха изпълнени е радостно вълнение.

— О, но аз си спомням. Името на баща ви е било Джордж. Джордж Бродригън, и е бил виконт.

— Виконт Бродригън, за да бъдем по-точни.

— И сте имали две сестри близначки, наречени Сара и Мери. Те са били руси. По това са приличали на майка ви, докато вие сте наследили тъмната си коса и кожа от страна на баща ви.

Ролф се усмихна.

— Отново сте права. Наистина се радвам, че не реших да ви кажа нещо, свързано със сигурността на страната. Имате тревожно добра памет.

— Спомням си всичко, което ми разказвахте за семейството си. Имам чувството, че ако ги срещна на улицата, ще ги позная веднага. Бих желала да се срещна с тях някой ден. Къде са те сега? Във фамилното ви имение в Шропшир?

Ролф поклати глава и гласът му натежа, както ставаше винаги когато говореше за миналото.

— Моето семейство вече го няма. Те бяха убити от войниците на Кромуел.

Касия сложи ръка на устата си, шокирана от думите му. Той не ѝ бе казал това, докато тя беше болна, иначе би си го спомняла.

— Всичките ли?

— Да. Имението Блакуд е било обсадено и изгорено от групите на Роудхед в края на войната.

— Мили боже, но защо?

Очите на Ролф потъмняха и той се загледа в далечината, докато говореше:

— Това е въпросът, който продължава да ме измъчва в мрачните часове на нощта. От малкото, което успях да науча, парламентаристите са разбрали, че по убеждения баща ми е закоравял роялист. Изглежда,

той е помогнал на един беглец да се прехвърли през границата във Франция. Бил е син на наш съсед по имение. Войниците, които отишли да арестуват баща ми, решили да раздадат правосъдие — или това, което те наричали правосъдие — направо, без да се придържат към закона.

— Но майка ви, сестрите ви...

— Нещастните случайности по време на война — горчиво каза той. Това бяха думите, които бяха използвали в писмото, с което го бяха известили за трагедията. Думи, които никога отново не би искал да чуе във връзка със своето семейство.

Касия съчувствено сложи ръка върху рамото му.

— Толкова съжалявам за вас. А вие как успяхте да избягате?

— Спасих се, защото не бях тук, когато това се е случило. Виждате ли, бях тръгнал към Американските колонии. Бях решил да се установя там, но малко след това семейството ми беше избито. Върнах се, след като получих писмото, с което ме известяваха за смъртта им. — Замисли се. — Баща ми не искаше да напускам Англия. Убеждаваше ме, че трябва да остана, че с мой дълг да продължа рода Блакуд. Неговата най-голяма гордост беше титлата му. Бих желал да открия същата тази гордост у себе си. Може би тогава щях да бъда тук, със семейството си, където трябваше да бъда, вместо на половината път през света, преследвайки някакъв свой каприз.

В тези горчиви думи Касия успя да долови скръбта на Ролф — скръб, която беше още жива и причиняваше болка. Искаше ѝ се да може да направи нещо, за да успокои огъня и празнината в погледа му, но не знаеше какво. Нищо не би могло да промени миналото и да върне семейството му. Нищо не би могло да възстанови ужасната му загуба.

— Англия тогава беше съвсем различно място — каза Ролф, щом продължиха пътя си. — Тя беше раздирана от противоречия, които скоро прераснаха във война. Видях цели семейства, разбити от нея — брат, изправен срещу брат си, баща срещу сина си. Бях уморен от това, напълно изтощен. Исках да намеря място в света, което да не е толкова ужасяващо, без тази постоянна борба за власт между парламентаристите и короната. Баща ми никога не успя да разбере това и все пак, въпреки че обичаше Англия от дъното на душата си, той не пестеше чувствата си към мен. Аз бях единственият му син, неговият

наследник. Продължаването на рода бе най-важното нещо за него. Той се страхуваше, че ако отида в Колониите, ще бъда убит от диваците. Бе слушал разкази за други англичани, изгубили живота си от туземците. Увещава ме да не тръгвам дори когато знаеше, че ще го направя. И по ирония на съдбата именно заминаването ми за Колониите спаси живота ми. И това е нещо, за което ще съжалявам до края на живота си.

— Навярно не мислите, че със заминаването си вие сте станали причина за това, което се е случило на семейството ви?

— Не, но може би щях да успея да го предотвратя или най-малкото можех да им помогна да избягат, ако бях там, където принадлежа.

Докато стигнат до конете, Касия наблюдаваше лицето на Ролф и се опитваше да измисли какво да му каже. Целият си живот бе прекарала в семейство, в което не се бяха грижили един за друг — в действителност бяха правили всичко възможно, за да се унищожат взаимно. А сега пред нея стоеше Ролф, единственият оцелял от едно семейство, в което се бяха обичали дълбоко, и се обвиняваше за трагичната им гибел. Това не беше нито честно, нито логично — беше несправедливо.

— Съжалявам — каза Ролф, като се обърна към нея. — Надявах се тази езда да повдигне духа ви, а не да го понижи съвсем.

Касия тръсна глава:

— И аз съжалявам, че ви накарах да си припомните толкова горчиви неща.

Лордът повдигна Касия и внимателно я качи на гърба на коня й. В мига, в който тя седна на седлото, Клоувър тръсна глава и се изправи на задните си крака, преди да препусне в галоп.

— Касия!

Те се бяха отдалечили, преди Ролф да успее да хване юздата.

Той скочи на гърба на Данте, сръга го с пети и се втурна след тях. Бяха му необходими няколко минути, за да настигне много по-бавната кобила. Забеляза свободно падащите краища на юздата и се приближи опасно до Клоувър. Касия се бе навела, обгърнала е ръце шията на коня, и правеше отчаяни усилия да не падне.

— Дръжте се! — извиси глас Ролф между тропота на конете. — Ще се опитам да хвана юздата.

Ролф пришпори Данте напред, яздейки успоредно с изпадналата в паника кобила. Бе разпенена, е широко отворени очи и тръпнещи ноздри. Той протегна едната си ръка. Ремъкът се мяташе бясно. Всеки път, когато си мислеше, че ще го улови, той се извиваше встрани. Лордът погледна пред тях. Леден ужас сви сърцето му, когато видя широк каменист ров на не повече от неколкостотин крачки.

Удари силно пети в хълбоците на Данте.

— Давай, момчето ми! — извика той, върза собствената си юзда, притисна с колене корема на коня и протегна двете си ръце. Ровът се приближаваше застрашително.

Ролф внимателно се протегна към кобилата. Юздата ѝ беше в обсега му. Отново направи отчаяно усилие и най-после, когато бяха стигнали до самия край на рова, успя да хване юздата. Дръпна я рязко, с което принуди кобилата да спре, и притегли Касия към себе си. Тя цялата трепереше в ръцете му. Краят на рова лежеше на около два метра пред тях.

Когато младата жена се успокои, Ролф се отдръпна от нея, за да може да я погледне, и прокара ръце по лицето ѝ, по раменете, по ръцете ѝ.

— Добре ли сте?

— Да, мисля, че съм добре. Малко уплашена, но иначе добре.

— Много сте смела.

Помогна на Касия да слезе от седлото, след това скочи до нея. Данте дишаше тежко и ноздрите му пръхтяха от препускането. Ролф последва Касия към рова. Никой от двамата не проговори, защото всичко беше ясно — малко по-нататък и последиците щяха да бъдат катастрофални.

— Увериха ме, че кобилата е с кротък нрав — каза Ролф и се приближи до нея. — Не виждам кракът ѝ да е пострадал. Сега изглежда добре...

Той потупа седлото. Клоувър поклати глава и отскочи встрани.

— Какво, по...

Ролф разгледа седлото по-внимателно. Започна да проверява закопчалките, да тегли стремената, за да види дали нещо не дразни коня. Повдигна седлото, за да провери отдолу. И тогава забеляза, че каишките на стремената бяха наскоро отрязани и висяха свободно.

Само малка част от ремъците крепяха седлото. Той ги дръпна рязко и те се скъсаха. Седлото се изкриви на една страна.

— Дявол да го вземе — измърмори той. — Тези ремъци са отрязани преднамерено. Само още няколко секунди и щяхте да бъдете изхвърлена.

Касия се приближи и огледа повредените ремъци.

— Но защо Клоувър препусна така?

Ролф смъкна седлото от гърба на кобилата. Малък остър трън бе сложен върху кожата под него. Лордът го взе, за да го разгледа поотблизо.

— Това е семе от татул — остро, твърдо и чупливо. Те бодат като игли.

— Нищо чудно, че побягна така — каза Касия и потупа с ръка изпотената шия на Клоувър. Кобилата нежно я побутна с нос, сякаш се опитваше да се извини, задето я бе уплашила. — Но как се е озовало тук?

— Очевидно някой го е сложил.

— Ами ако се е закачил някак си върху гърба ѝ, преди конярят да сложи седлото?

Ролф поклати глава:

— Дори да е било така, в което се съмнявам, ремъците не са се отрязали от само себе си. Някой, който е искал да се нараните, ги е прерязал наскоро. — Той погледна към рова. — Можехте да загинете, ако кобилата бе успяла да стигне до тази яма. Късите ѝ крака никога не биха могли да я прескочат и вие щяхте да разбиете главата си веднага щом седлото падне. — Челюстта му се стегна. — Някой е планирал всичко това. Някой е искал да паднете.

Ролф улови юздата на кобилата и тръгна към Данте.

— Какво ще правите? — попита зад него Касия.

Той завърза кобилата към седлото на Данте.

— Ще открия кой проклет негодник се опитва да ви нарани и след това ще го убия.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Касия седеше в библиотеката и нанасяше последните щрихи върху рисунката, над която бе прекарала последните два часа. Тя изобразяваше Мара и Адриан, които седяха точно както и сега и играеха шах пред камината. Беше почти полунощ. Децата бяха заспали, из цялата къща беше съвсем тихо и само пращането на огъня в камината създаваше спокойна, уютна атмосфера.

Мара, с разпуснатата коса, която падаше на червени къдри по раменете ѝ, проучваше разположението на пешките върху шахматната дъска. Брадичката ѝ бе подпряна върху ръката, а очите ѝ бяха присвити от усилието да се съсредоточи. Съпругът ѝ се бе облегал удобно в креслото срещу нея с чаша вино в ръка и очакваше жена си да направи следващия ход. Но той не следеше играта. Наблюдаваше нея. Тихо. Внимателно. Поглед, който би могъл да изпълни цели томовете за неговите чувства към нея. Точно този поглед подтикна Касия да нарисова тази интимна сцена.

Ролф бе излязъл от къщата малко след вечеря с единственото обяснение, че има работа. Не бяха разговаряли повече за онова, което се бе случило в Хайд Парк тази сутрин — за уплахата на коня и за прерязаните ремъци на стремената. Почти всички останали в къщата говореха само за това. Лорд Кулхейвън, след като беше чул за едва предотвратената трагедия, трета поред за Касия през последните две седмици, незабавно бе събрал цялата прислуга, в това число и коняря. Той бе изглеждал много застрашителен, застанал пред тях, докато ги умоляваше — не, заповядваше им да обяснят как би могло да се случи подобно нещо.

Никой не бе посмял да си признае, че е сложил под седлото семе от татул, нито пък, че е прерязал ремъците. Нито пък някой беше видял някого, който би могъл да го направи. Това бе поредната мистерия, която се прибавяше към озадачаващата смърт на баща ѝ.

Мара бе така впечатлена от чутото, че докара голямата си хрътка, наречена Тоърнийч, което бе келтското наименование на „светкавица“,

в къщата от обичайното ѝ топло местенце в конюшната. Това бе кучето на лейди Кулхейвън от детството ѝ, както бе обяснено на Касия, отгледано от малко паленце, и след като едва не го бе загубила през войната, Мара го водеше със себе си навсякъде, където отиваше, за голямо разочарование на съпруга си. Касия веднага откри, че Адриан и кучето хранеха взаимна неприязън един към друг, но се понасяха заради любовта си към господарката. Наистина беше много забавно да се наблюдава начинът, по който двамата се гледаха, когато мислеха, че Мара не ги гледа. Кафявият звяр сега лежеше в краката на Касия и приятно ги топлеше. Адриан бе останал в другия край на стаята.

Касия вдигна поглед, за да свери последните елементи на рисунката си и разположението на фигурите върху шахматната дъска. Забеляза малката вдлъбнатинка в ъгъла на устните на лорд Кулхейвън, която беше точно както при Ролф. Моливът ѝ застина. Мара вдигна поглед от дъската и веднага долови настойчивия поглед на съпруга си. Устните ѝ се разтеглиха в нежна, разбираща усмивка. Без той да бе изрекъл дори дума, тя знаеше, че е време двамата да се оттеглят. Адриан остави чашата си с вино, изправи се и протегна ръка към жена си.

— Касия, струва ми се, че съпругата ми има нужда от почивка. Денят бе изтощителен за нея след посещението на Тауър е децата и случката в Хайд Парк. Тя изглежда уморена. Бихме ли могли да направим за вас още нещо, преди да се качим горе?

Касия поклати глава.

— Самата аз ще остана тук само още няколко минути. Искам да довърша тази рисунка, преди да си легна.

Мара вдигна поглед към нея:

— Сигурна ли сте, че се чувствате добре?

— Да, съвсем сигурна. Имам си Тоърнийч, който да ме пази. Сега никой не би се осмелил да се приближи до мен. Вие си лягайте. След малко и аз ще се прибера в спалнята си.

Те се обърнаха.

— Тогава лека нощ — каза Мара и погледна назад за последен път. — Ако ви трябва нещо...

— Знам — завърши Касия вместо нея. — Трябва просто да позвъня. Благодаря ви, че ме карате да се чувствам толкова добре тук.

Щом излязоха от стаята, ръката на Адриан веднага се обви около кръста на жена му, а тя отпусна глава на рамото му.

Когато те напуснаха стаята, Касия се запита какво ли бе да се чувстваш така неразривна част от другия, както беше при тези двамата — толкова свързани, че дори думите между тях бяха излишни. Един поглед, една усмивка и всеки отлично знаеше какво мисли другият. Тази любов, тази необичайна, несъмнена привързаност беше нещо напълно непознато за нея.

Дали тази любов не беше нещо рядко и красиво, което бе отредено да бъде дадено само на късметлии като Мара и Адриан? Със сигурност това трябваше да е нещо необикновено, щом толкова поети и писатели бяха избрали да пишат за него, за неговото чудо и за неговото очевидно чисто и недостижимо блаженство. Как Мара и съпругът ѝ бяха успели да го намерят? Как бяха разбрали в мига, в който погледите им се бяха срещнали, че им е отредено да изживеят живота си заедно?

Може би когато човек се ражда на този свят, за него вече е решено дали ще бъде един от онези, на крито ще бъде даден този безценен дар. И ако наистина беше така, то навярно Касия бе една от онези неудачници, които никога нямаше да го намерят, защото нито един от мъжете, които бе срещала в живота си, не бе успял да я накара да почувства подобна връзка.

С изключение на един.

Касия се отпусна назад в креслото и си припомни начина, по който се бе почувствала, когато Ролф я бе целунал в парка тази сутрин. Припомни си устните му върху своите, ръцете му, галещи тялото ѝ и събуждащи чудесни, вълнуващи усещания. Това не приличаше на нищо, което бе преживяла. Възможно ли бе той да е мъжът? Възможно ли бе Ролф да бе човекът, е, когото ѝ бе отредено да прекара живота си — нейният партньор, комуто бе отсъдено да бъде с нея завинаги?

Не можеше да не си задава въпроса какво ли би станало, ако натрапникът не се бе натъкнал на тях, прекъсвайки тяхната страстна и не съвсем прилична прегръдка. Колко далеч щеше да му позволи да я отведе с това, което бе много повече от целувка, преди разумът ѝ да се бе върнал, за да я спаси? И ако се бе върнал, дали тя щеше да поиска да го послуша?

Никой мъж не ѝ бе харесвал толкова преди, не я бе карал, да забрави целта си, да отстъпи от приличието и от всички правила, на които я бяха учили от раждането ѝ и според които бе подредила живота си. Но най-странното беше, че тя изобщо не се безпокоеше. Касия се усмихна. Уинифред щеше да бъде поразена, ако можеше да узнае какво мисли сега нейната млада възпитаница. И все пак не я беше грижа. Беше вкусила удоволствието, бе го харесала и бе открила, че иска още. Всъщност тя искаше всичко.

Изглеждаше ѝ съвсем правилно да се намира в прегръдките на Ролф. Колко ѝ се искаше да разбере, да бъде сигурна, че той чувства същото към нея! Ролф бе изпратен от краля, за да я пази — дълг, който той щеше да изпълни докрай. Но когато задачата му бъде изпълнена и мистерията бъде разгадана — какво щеше да се случи тогава?

Въпреки че се опитваше упорито да не мисли за това, Касия не можеше да отрече възможността Ролф да я напусне толкова бързо, колкото се бе появил в живота ѝ, и да се върне в имението си в Съсекс, докато очаква следващата си мисия.

— Лорд Рейвънскрофт, чудя се дали бих могла да ви кажа една дума?

Ролф вдигна глава от купчината нови вестници, които му бяха донесени по куриер от неговия иконом Пенуиди. Той се зарадва на това прекъсване, защото бе прекарал последните няколко часа в опити да се ориентира в досадните писма, изпълнени с обяснения относно поскъпването на всичко — от свещите до цените на керемидите за възстановяването на покрива на източното крило на къщата. Беше доволен да забележи все пак, че възстановяването на Рейвънуд върви към привършване.

— Да, лейди Касия?

След това, което бяха споделили предишния ден в парка, и като знаеше, че сега са мъж и жена, Ролф си помисли, че е странно и дори смешно да се обръщат един към друг толкова официално. Но продължаваше да се придържа към установената практика.

Касия изглеждаше прекрасно, когато влезе в стаята. По внушение на Мара тя се бе отказала от пълния траур, загърбвайки, пак по неин съвет, всичко в миналото. Резултатът беше поразителен —

като разбулване на безценно творение, което е било покрито е тъмно покривало. Роклята, която младата жена носеше сега, бе ушита от бледосиня коприна и полите ѝ се спускаха над перленосива фуста, а през цепнатините на буфан ръкавите се виждаше бяла муселинова шемизетка. Ръкавите бяха прихванати с тъмносини панделки. Дълбокото кръгло деколте разкриваше белите ѝ рамене и леко намекуваше за заоблеността на гърдите ѝ.

Докато я гледаше, Ролф си припомняше колко добре гърдата ѝ прилягаше към дланта му, сякаш бе създадена да бъде докосвана от него. Спомни си как тя бе шептjала името му, как се бе извивала към него. Почувства, че се възбужда и я пожела тук, на това място, върху турския килим пред камината. Искаше да вижда как светлината си играе с нежната ѝ кожа. Искаше да опита вкуса на устните ѝ. Искаше...

— Питам се, милорд, колко дълго ще останем в тази къща.

Въпросът ѝ веднага го изтръгна от мислите му. Не го бе очаквал.

— Нещо не е наред ли, лейди Касия? Не ви ли харесва тук?

Касия седна в креслото срещу него и улови ръцете си в скута си.

— Не, не затова ви питам. Открих, че Мара е много гостоприемна, а децата са... — Тя се поколеба, сведе поглед към килима и се усмихна. — Децата са цяла благословия. Но не бих могла да стоя настрана от разследването за убийството на баща ми. Вече се възстанових напълно. Ако съдим по прерязаните ремъци, престоят ми тук вече не е тайна. Очевидно човекът, отговорен за смъртта на баща ми, е все още в Лондон и колкото повече време прекарвам, без да съм го открила, толкова рискът да ме обвинят в това престъпление е по-голям. Трябва да го намеря, преди да е станало твърде късно.

— Не трябва да се безпокоите за това. Имам хора, които са се заели със случая.

— С риск да ви прозвучи грубо, лорд Рейвънскрофт, но не смятате ли, че това е проблем, който би трябвало да реша сама? Искам да кажа, че вие сте изпратен тук само да ме пазите, а не да поправяте несправедливостите в живота ми. Никога не съм искала да ви задължавам...

— Това не е задължение.

— Но това е мой проблем.

— Сега е и мой.

— С какво право, милорд?

— С правото, което имам като ваш съпруг...

— Извинете ме, милорд, но какво казахте току-що?

Ролф притвори очи. Беше се страхувал от този момент много дълго. Беше се опитвал да се подготви за него, мислено бе репетирил това, което трябваше да каже, и бе очаквал подходящия момент, за да направи признанието. А сега беше объркал всичко. Той беше глупак. Загледа се в ръцете си и се опита да се успокои. Най-после пророни:

— Казах, че съм ваш съпруг. Мое право и мой дълг е да открива кой е убил баща ви и се опита да убие и вас неведнъж, а три пъти.

Касия го гледаше объркано.

— Престанете да ме дразните с подобни глупости, милорд. Не зная каква игра играете, но държа да ви кажа, че тя съвсем не ви подхожда. Никога не съм се омъжвала за вас. Не намирам нищо забавно в думите ви.

— Това не е игра, лейди Касия. Ние сме венчани. Докато бяхте болна — всъщност в нощта на бала с маски, — аз извадих специално разрешение. Венчаха ни точно тук, в тази къща, а Мара, Адриан и няколко слуги ни бяха свидетели. — Той бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади сгънат документ. — Това е удостоверение за женитбата ни, подписано и подпечатано.

Касия взе листа и го прочете. На мястото, където трябваше да се подпише младоженката, някой бе вписал името ѝ със забележката, че тя е била неспособна да го направи сама поради тежкото си заболяване. Тя загледа младия мъж, без да помръдне, без да мигне, без да продума.

Мина един много дълъг момент и Ролф започна да си мисли, че тя ще приеме тази новина, както бе приела всичко първия път, когато я беше видял — като издигне около себе си проклетата разделителна стена и се скрие зад нея.

Но този път той горчиво се лъжеше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Негодник!

Ролф вдигна ръка, за да я успокои.

— Ако ми разрешите да ви обясня...

— Да ми обясните! Как се осмелявате, милорд? Как се осмелявате да се ожените за мен, без аз дори да зная? Това е незаконно. Аз никога не съм се съгласявала на това. В съзнание или не, никога не съм давала съгласието си. Не, това не би могло да бъде законно.

Ролф се наведе напред в стола си:

— Трябва да ви уверя, че вие всъщност дадохте съгласието си. Уверявам ви, че го направихте. От вас се изискваше да кажете само една дума и вие я произнесохте. Пред мен, пред свещеника и пред няколко свидетели вие се съгласихте да станете моя съпруга.

Касия не можеше да си спомни нищо, абсолютно нищо, освен онзи глас — гласът, който ѝ беше говорил толкова нежно, който я бе зовял, бе я умолявал да се бори, да живее, гласът, който ѝ бе дал силата и волята да оцелее. Това бе гласът, на който се бе облегло. Гласът, на който бе започнала да вярва.

Това бе гласът на Ролф.

Касия отпусна глава и се сви на стола. Затвори очи и си пожела просто да изчезне.

— Трябва да ви е било ясно, че след като дойда в съзнание, не бих могла да си спомня за това — каза Касия, като стана, изпълнена внезапно е дива ярост срещу него. — Кога имахте намерение да ми кажете истината, милорд? На годишнината ни навярно? Или когато се сгодя за друг мъж? Нима щяхте да дойдете едва тогава, за да разкриете пречката и да ме предпазите от греха на двубрачието?

— Ролф се изправи пред нея. Гласът му беше нежен в усилието му да я успокои.

— Касия, чуйте ме. Искан да изчакам, докато се възстановите напълно, за да ви го съобщя, но след като оздравяхте, така и не

настъпи подходящ момент. Повярвайте ми, на няколко пъти се опитвах, но не можех да намеря подходящите думи. Как би могъл човек да съобщи на една жена, че сега е неин съпруг?

— Предполагам, че е доста трудно.

— Дяволски права сте. Ако има някакво значение, аз имах намерение да ви го съобщя. Но никога не съм искал да го узнаете по този начин. Зная, че в момента не можете дори да ме гледате, но може би някой ден ще разберете защо съм го направил.

Касия скръсти ръце пред гърдите си и очите ѝ засвяткаха гневно:

— И защо всъщност сторихте това е мен, лорд Рейвънскрофт?

Думите ѝ прозвучаха така, сякаш той бе извършил спрямо нея ужасна несправедливост — нещо, което бе принуден да признае, тъй като още преди да го направи, бе наясно, че Касия никога не бе имала желание да се омъжи.

Ролф бе готов да обясни на Касия своите наистина благородни и справедливи мотиви да се ожени за нея без знанието ѝ, когато икономът на Кулхейвънови — Крендол — внезапно се появи на вратата.

— Извинете ме, милорд, милейди. Току-що куриер от Уайтхол донесе това. Адресирано е за лейди Касия. Каза, че е много спешно.

Касия взе писмото и бързо го отвори.

Скъпа Касия, пиша ви с изпълнено с отчаяние сърце, но трябва да ви съобщя за все по отслабващото здраве на своята съпруга, вашата скъпа приятелка Катерина. Вие единствена ѝ засвидетелствахте добрите си чувства, когато тя пристигна в Англия, за да се омъжи за мен. Вие единствена ѝ бяхте приятелка, докато другите се отнасяха към нея с презрение и насмешка. Осъзнавам, че като отправям към вас тази молба, ви излагам на голям риск, след като наскоро научих, че животът ви е бил в опасност, но ви умолявам да дойдете и да бъдете до нея, защото времето, което ѝ остава да бъде сред нас, е съвсем малко. Уверен съм, че тя би желала да бъдете до нея до края ѝ.

Ваш Чарлс Рекс

Гласът на Касия потрепери, когато подаде писмото на Ролф.

— Веднага трябва да отида в Уайтхол. Кралица Катерина умира.

След по-малко от час те бяха пред вратите на двореца. Касия не искаше да губи време и се втурна направо към покоите на кралицата. Двама неосведомени часовои охраняваха затворената врата с извадени рапири. Когато тя се опита да влезе, те пристъпиха пред нея и ѝ препречиха пътя.

— Оставете ме да мина, моля ви. Трябва да видя кралицата.

— Кралят строго ни нареди да не пускаме никого да мине през тези врати, освен него самия.

Без да обръща внимание на казаното, Касия успя да се промъкне между тях и хвана дръжката на вратата.

— Не ме интересува какви нареждания сте получили. Бях извикана тук от краля. Вие ще ме пуснете да вляза.

В този момент вратата се отвори и самият крал застана, намръщен, в сянката ѝ.

Чарлс беше неузнаваем. Нямаше ги великолепните му одежди и величието, което обикновено излъчваше. Тъмните му коси се спускаха, разрошени и безжизнени, около измъченото му лице. Носеше проста батистена риза с навити до лактите ръкави и кафяви вълнени бричове. Веселата светлина, която винаги бе изпълвала очите му, сега бе изместена от мрачно отчаяние.

— Влезте — каза той с отпаднал глас. — Пуснете лейди Касия да влезе.

Часовите мигновено отстъпиха встрани. Касия се промъкна между Ролф и краля и се втурна към покоите на кралицата.

Още преди да стигне до спалнята ѝ, почувства, че ѝ прилошава от вонята, която изпълваше всички помещения. Прозорците бяха плътно затворени, сякаш смъртта вече бе дошла при невинната си жертва. Стаята бе непоносимо гореща и изпълнена с миризма на болест.

Касия извади кърпичка от джоба си и я притисна към носа си, за да се пребори с гаденето, предизвикано от ужасната смрад, и продължи към вратата, която отделяше спалнята на Катерина.

Едва не припадна при гледката, която я очакваше там. Катерина лежеше по гръб в средата на широкото си легло и изглеждаше два пъти по-мъничка и слаба, отколкото преди. Косата, която бе обграждала на

тъмни къдри малкото ѝ детско лице и се бе спускала по гърба ѝ като символ на невинната ѝ красота, бе остригана до кожата и плътна ленена шапчица покриваше голата ѝ глава.

Лицето и ръцете ѝ — единственото, което се виждаше изпод множеството завивки, бяха покрити с червени възпалени рани. Бледата кожа изглеждаше съвсем прозрачна. В стаята горяха само няколко свещи, а завесите бяха плътно спуснати. Тъмнината беше поужасяваща и от сенките, които свещите хвърляха върху застиналите бели стени. В долния край на леглото, близо до мъничките крачета на кралицата, лежаха зловонните тела на няколко мъртви гълъба, убити преди няколко дни — обичайната практика, за която се вярваше, че унищожават заразата във въздуха. Всъщност това само увеличаваше нездравословната миризма, която изпълваше стаята.

Касия бавно се приближи. Можеше да забележи, че чаршафите бяха просмукани от пот, урина и други нечистотии. Опита се да преглътне, за да не повърне. Стомахът ѝ се свиваше мъчително.

Дочула тих плач, Касия вдигна поглед и видя доверената приятелка на кралица Катерина, графиня Де Пеналво, седнала на далечната страна на леглото. До нея, коленичил с наведена за молитва глава, бе застанал свещеникът на Катерина — мъж е ъгловати челюсти, облечен изцяло в черно. До умрелите гълъби стоеше дворецовият лекар, който приготвяше пиявици, за да пусне кръв на кралицата.

— Спрете!

Графинята спря да вие и впери с любопитство зачервените си очи в Касия. Свещеникът вдигна глава. Лекарят я погледна удивено.

— Няма да ѝ пускате повече кръв — каза Касия. — Кралицата има нужда от малкото кръв, която сте ѝ оставили, за да оживее.

— Трябва да я освободя от заразената кръв...

— Ще я убиеете, ако продължавате така.

Касия трябваше да повиши глас, за да бъде чута, тъй като веднага щом бе започнала да противоречи на лекаря, графинята бе продължила да вие и нарежда на португалски по-високо от преди. Свещеникът увеличи суматохата, като започна да реди молитви и да прави кръстове над леглото. Катерина застана, сякаш глъчката се забиваше направо в мозъка ѝ.

Това беше повече, отколкото Касия би могла да понесе.

— Махайте се всички навън! — изкрещя тя.

Воят на графинята се усили. Лекарят започна да спори, докато изваждаше една пиявица с пинцета, която, изглежда, никога не беше мита, ако се съдеше по следите от засъхнала кръв, които я покриваха, твърдо решен да я постави върху бледата кожа на Катерина.

Касия застана пред лекаря, готова да направи всичко, за да предотврати по-нататъшното пускане на кръв.

— Моля, милейди, отдръпнете се — каза лекарят. — Това е за доброто на кралицата.

— Ако имате поне малко ум, трябва да сте наясно, че това, което имате намерение да направите, ще ѝ причини по-скоро вреда, отколкото полза.

Кралят пристъпи от сянката и се намеси в бурната сцена.

— Ваше Величество — обърна се към него лекарят, — тази полудяла жена ми пречи да лекувам Нейно величество!

Воят на графинята се изви до писък. Свещеникът запали тамян в една златна купа и започна да я размята из въздуха е широки движения, очертавайки спирали от гъст дим из цялата стая. Зареди молитви на висок глас, за да надвие шума, вдиган от другите.

— Може би Бог ще прояви своята милост...

Лекарят пристъпи напред:

— Ваше Величество, трябва да пусна кръв на кралицата.

Графинята избухна в разтърсващи ридания.

Касия се изправи бързо, отказвайки да се отдалечи от леглото на Катерина.

— Достатъчно!

При оглушителния вик на краля в стаята се възцари тишина. Чарлс погледна Касия. Тя го гледаше умолително. След един безкрайно дълъг миг той се обърна към лекаря:

— Ще вземете проклетите си пиявици и ще напуснете тази стая и целия дворец. Не искам да ви видя никога повече. А вие... — Той посочи към молеция се свещеник и графинята, която, въпреки забраната, бе подела отново мърморенето си, макар и по-тихо. — Всички въл! И отнесете тази воняща купа със себе си! Лейди Касия и аз ще се грижим за кралицата отсега нататък.

Чарлс придружи изумената, протестираща група до вратата на двореца, за да се увери, че тя хлопва зад тях. Касия се отправи към прозореца и дръпна плътната завеса. Великолепната слънчева светлина

нахлу вътре. Тя отключи прозорците и ги отвори широко, за да може свежият въздух да прогони нездравословната миризма.

Когато се върна до леглото, Касия застина. Едва сега започна да плаче.

Без булото на тъмнината, на ярката дневна светлина Катерина изглеждаше много по-зле, отколкото ѝ се бе сторила в началото. Очите ѝ бяха хлътнали дълбоко в орбитите си, а устните ѝ бяха пепелявосиви. Дори ноктите ѝ бяха започнали да пожълтяват. Ако не беше лекото повдигане и спускане на гърдите ѝ, човек би помислил, че е вече мъртва. Касия се върна до прозореца и като сграбчи перваза, пое дълбоко дъх. Навън, на поляната, която граничеше с реката, няколко от обитателите на Двора играеха на кегли и се смееха, сякаш не ги интересуваше, че кралицата им лежи на прага на смъртта. Това беше повече, отколкото би могла да понесе.

— Как, за бога, се случи това? — попита Касия, когато Чарлс се върна в стаята.

— Катерина изгуби детето тази сутрин. Лекарят каза, че това било неизбежно, тъй като тялото ѝ не би могло да понесе бременността, но аз съм по-склонен да мисля, че всичко се дължи на отровата. — Той помълча за момент, след това продължи с променен глас: — Доколкото можах да кажат, детето е било момче. — Затвори очи и продължи: — Малко след това се появи треската. Когато късно миналата нощ избиха петната, казаха, че това е поличба, че не ѝ остава да живее още много. Тогава реших да ви извикам. Дадох ѝ последно участие. Това бе всичко, което можех да направя.

Чарлс погледна към съпругата си, която лежеше неподвижно съвсем близо до смъртта, и очите му започнаха да се наливат със сълзи.

— Тя не може да умре, Касия. Сега имам нужда от нея повече от всякога. Не бих могъл да живея, ако тя не е до мен. Катерина не трябва да умре.

Касия погледна към мъжа, който управляваше цяла една нация, но никога не беше засвидетелствал на съпругата си нещо повече от братска привързаност по време на брака им. Очевидно най-последно бе започнал да я цени. Тя стоеше съвсем близо, когато той се отпусна на колене и се разрида отчаяно.

Касия прекара остатъка на деня и цялата нощ, като се грижеше лично за Катерина. Не позволяваше на никого, освен на краля, да стори и най-елементарното за нея. Когато Чарлс вдигна отпуснатото тяло на жена си, Касия сама смени мръсните ленени чаршафи и нареди да бъдат изгорени извън пределите на двореца. Всичко бе подредено, а стаята — почистена от гълъбите, пиявиците и мръсотията. След това Касия се отпусна на колене и сама изми голите дъски на пода с пепелява вода, докато ръцете ѝ се зачервиха и напукаха и не остана и следа от нездравата миризма.

После Чарлс помогна на Касия да изкъпе Катерина с лавандулова вода, внимателно обтривайки възпалената от пиявиците кожа. Заедно я облякоха в чиста ленена нощница и я положиха отново върху леглото.

Едва тогава Касия направи същото.

На следващата сутрин им сервираха прясна вода и храна, донесени от Ролф, тъй като Касия не позволяваше в стаята да се внася нещо, приготвено в дворцовата кухня. По-късно дойде Мара и предложи познанията си относно билките, но Касия не ѝ позволи да помогне, тъй като не знаеше дали заболяването на Катерина се дължи на някаква зараза, причинена от помятането, или на отровата и не искаше да изложи здравето на Мара и бебето ѝ на опасност.

Прие компресите на Мара за раните, причинени от пиявиците, и билките за чай, които ѝ бе донесла. След това запари листата в гореща вода, успя да излее малко от получената течност между напуканите устни на Катерина. Малко по-късно търпеливо наложи всяка рана по прозрачната кожа с компреси. Когато кралицата най-последно потъна в тежък, дълбок сън, Касия седна, едва сега усетила болките в гърба и паренето на ръцете си. Тя затвори очи.

Имаше намерение да си отдъхне само за няколко минути.

След секунди заспа.

Утринното слънце изпращаше първите си лъчи през прозореца, когато дочу плача на кралицата:

— Децата! Къде са децата ми? Искам да видя децата си!

Касия се изправи. Видя Катерина да седи в леглото си и да гледа право в нея. Очите ѝ бяха широко отворени, а изражението ѝ беше ужасяващо празно.

— Къде са децата ми?

Чарлс се изправи от люлката, където бе спал, и се приближи. Нито той, нито Касия продумаха. Нещо в изражението на Катерина, нейните празни тъмни очи, ги накара да останат смълчани.

Катерина извърна поглед към съпруга си и ясно изрече:

— Чарлс, къде са нашите деца?

Чарлс погледна Касия и отвърна:

— Те са в детската стая, любов моя.

— Добре ли са?

Гласът на Чарлс едва забележимо потрепери.

— Да, любов моя, добре са. Казаха ми, че са съвсем здрави малки бебета.

Катерина извърна поглед към Касия, която не беше помръднала от стола си.

— А момченцето? Видяхте ли момченцето, Касия?

— Да, Ваше Величество, видях го.

— Много ли е грозно?

— Не, съвсем не. Той изглежда чудесно. Главата му е покрита е тъмни коси. Много прилича на баща си.

Катерина се усмихна и се отпусна отново на възглавниците. Гласът ѝ стана нежен:

— Много се радвам да чуя това. Толкова исках да даря Чарлс с наследник, който да е красив като баща си.

В следващия миг кралицата отново потъна в сън. Касия погледна Чарлс.

— Тя не знае ли, че е изгубила детето?

— Очевидно не. Беше още в безсъзнание от отровата, когато получи кръвоизлива. Изглежда, не е осъзнавала, че е пометнала. И ние не трябва да я оставим да разбере. Не сега. Още не. Това може да я накара да изпадне в депресия и да изгуби желание да живее.

Касия кимна в знак на съгласие.

Останалата част на деня Катерина прекара, говорейки — разпитваше за децата, молеше за чаша чай или обясняваше на съпруга си как искрено го обича. През повечето време обаче спеше дълбок, спокоен сън, което даваше на Касия надежда, че скоро ще се възстанови.

Докато късно през нощта треската не се върна.

Тя врѣхлетя кралицата внезапно и с такава сила, че Касия ожесточено трябваше да се бори с нея. Навлажняваше горещата кожа на Катерина с леденостудена вода и се опитваше да преглътне сълзите си, когато Катерина изпадна в делириум и започна да се мятта в леглото.

— Бебето е мъртво! Видях го! Те го отнесоха някъде, цялото в кръв!

Касия улови ръката на Катерина и силно я стисна.

— Не, Ваше Величество, грешите. Чуйте ме. Бебето е живо. Сега спи спокойно в люлката си в детската стая.

Катерина не я чуваше. Тя започна да плаче високо, а главата ѝ яростно се мятташе върху възглавницата. Ръцете ѝ се протягаха към нещо невидимо.

— Моля те, Чарлс, не ме изоставяй! Ще ти даря син. Кълна се, че ще го направя. Моля те, дай ми още една възможност и аз обещавам, че няма да се проваля отново.

На два пъти Касия трябваше да задържи Катерина, да я притиска с тялото си, за да не скочи от леглото. Кралицата продължаваше да се мятта, да моли Чарлс да не ѝ отказва любовта си, да плаче за мъртвите бебета и да оплаква неспособността си да му роди син. Докато наблюдаваше как Касия усилено се бореше, за да успокои ридещата кралица.

Чарлс сякаш бе изпаднал в някакво вцепенение, загледан в съпругата си така, сякаш не я познаваше.

Най-после, когато зората се разпука над източния хоризонт, треската отстъпи. Катерина потъна в дълбок, възстановителен сън.

Чарлс се приближи до Касия, когато тя отиде да вземе чисти чаршафи.

— Мили боже, Касия, какво съм сторил на тази бедна жена? Какво ще правя, ако я загубя?

Касия прегърна Чарлс — този мъж, този крал, който не можеше да направи нищо друго, освен да се моли — и двамата заедно заплакаха за Катерина.

В този момент Ролф влезе в стаята. Той носеше прясна вода и някои други неща, необходими за кралицата, за които Касия го бе помолила в писмо рано тази сутрин.

Гледката, която представляваше тя — неговата съпруга, жената, която обичаше, — застанала там, ридеща и търсеца утеха от краля,

нейния любовник, го разтърси като удар и му разкри всичко. Бе уверен, че тя трябва да търси успокоението при него, него трябва да прегръща и на неговото рамо трябва да изплаче мъката от безсилието си. Като неин съпруг той трябваше да ѝ донесе спокойствие в отчаянието.

Но въпреки че беше неин съпруг, той си оставаше за нея съвършено чужд.

Раздвоен между желанието да се обърне и да си отиде и още по-силното желание да ги раздели, Ролф остана до вратата да ги наблюдава до момента, в който те се отдръпнаха един от друг. Забелязаха го почти веднага.

— Донесох нещата, за които ме помолихте — каза той, като се опитваше да прикрие болката и гнева в гласа си.

Въпреки усилията му, Касия успя да ги забележи в очите му и разбра гнева, с който той се бореше, след като я бе видял тук е краля, чиято любовница вярваше, че е. Искаше ѝ се да може да му разкрие цялата истина, да му каже, че независимо от слуховете, тя никога не е била метреса на краля, но разбираше, че сега не е нито времето, нито мястото за това.

И каза просто:

— Благодаря, лорд Рейвънскрофт. Можете да ги оставите на масата до чайника.

След тези думи Ролф се обърна и си тръгна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Измина почти седмица, откакто Касия бе отишла в Уайтхол. Въпреки че Ролф я виждаше, когато ѝ носеше пресни продукти, той не бе разменил с нея повече от няколко изречения, откакто ѝ бе съобщил, че са венчани през онази, както сега му изглеждаше, безкрайно далечна сутрин. Времето и разстоянието бяха добре дошли, реши най-сетне той, защото даваха възможност на Касия да се примири с факта, че наистина е свързана с него. И тъй като тя беше в безопасност зад стените на двореца, зад добре охраняваните врати, той имаше възможност да продължи разследването си около смъртта на баща ѝ.

Болестта едва не бе отнела живота на кралицата. Едва. Новият лекар, който споделяше неодобрението на Касия по отношение на използването на пиявици и прилагаше други, по-хуманни методи, определи състоянието ѝ като инфекция вследствие от спонтанния аборт. То не бе причинено от зараза или от отрова, което доста успокои Ролф, който се притесняваше да не би Касия да се зарази от нещо поради близкия си контакт с Катерина. Запази обаче опасенията за себе си, тъй като знаеше, че дори да ги бе изразил гласно, Касия щеше да остане глуха за тях.

Начинът, по който Касия бе отишла при кралицата и се бе борила предано за възстановяването на здравето ѝ, разкри на Ролф една страна от характера ѝ, която той дотогава не бе забелязал. Нейната искрена всеотдайност. Това само засили любовта, която изпитваше към нея. Въпреки че наскоро сама бе станала жертва на отровата, младата жена бе рискувала собствената си сигурност и здравето си, за да спаси живота на Катерина и бе успяла, защото Ролф не се съмняваше, че ако не бяха смелите усилия на Касия, Англия сега щеше да оплаква своята кралица.

Седнал сам в библиотеката на баща ѝ в Сийгрейв Хаус, след като бе прекарал последните дни и нощи в неотклонно разследване на всичко, което би могло да разкрие самоличността на убиеца, Ролф не разполагаше с повече информация, отколкото в началото. Безсилието

му го отчайваше, защото това бе единственото нещо, което би могъл да направи за Касия — единственото, което тя искаше от него и което той би могъл да ѝ даде.

А това бе и начинът, по който според него би могъл да изкупи вината си за това, което ѝ бе сторил.

Проклятие! Ролф прокара пръсти назад през косата си с раздразнение. Трябваше да има още нещо — нещо, което не бе догледал. Нямаше престъпление в историята, без да бъдат оставени някакви следи, колкото и малки да бяха, колкото и незначителни да изглеждаха. Необходима му беше малко проникателност, за да ги открие.

Джефри все още заемаше в мислите му място сред заподозрените. Всеки път, когато премисляше всичко отново, той изглеждаше замесен по някакъв начин. Ролф трябваше само да намери доказателството, което да разкрие вината му.

Отдавна беше отхвърлил всички предишни обожатели на Касия, или защото бяха прекалено лекомислени, за да замислят нещо толкова сериозно като убийство, или защото се бяха оттеглили и бяха насочили усилията си към нови завоевания. Бяха останали само двама, които не би могъл да изключи, и единият от тях бе последният и най-сериозен неин поклонник, синът на херцог Мантън — Малкълм. Ролф все още очакваше информация за него от Данте, но както всички останали, много вероятно беше да се окаже, че и той няма нищо общо с престъплението, след което щеше да бъде зачеркнато още едно име от бързо намаляващия списък на заподозрените.

У Ролф бе започнало да се засилва подозрението върху лейди Касълмейн, особено след бала с маски. Тогава някой бе изсипал отровата в чая, който Касия бе изпила — някой, който очевидно я бе определил за Катерина. Съвпадението между мистериозната болест на кралицата, толкова сходна с тази на Касия и толкова близо по време, бе достатъчно, за да я постави сред заподозрените. И тъй като бащата на Касия е бил основната пречка по пътя на лейди Касълмейн към материалното облагодетелстване, Ролф бе започнал да я следи по от близо, въпреки че не вярваше тя да е свършила всичко сама.

Оставаше още един въпрос. Каква полза би имала лейди Касълмейн да отстрани Касия и кралица Катерина? В двореца се носеше слух, че прекрасната Барбара Палмър с всеки изминал ден

трябваше все по-отчаяно да брани положението си пред краля. Неговото увлечение по Франсис Стюарт и отказите му напоследък да задоволява материалните ѝ прищевки бяха съвсем очевидни. Ако отровеше кралицата, лейди Касълмейн би успяла да отклони вниманието на Чарлс от последното му завоевание. Но би ли се осмелила да се надява, че самата тя би могла да стане кралица?

Защо би искала да убие Касия? Неприязънта ѝ към нея бе очевидна, особено при близките отношения на Касия с краля. Но беше ли това достатъчна причина да накара Барбара Палмър да посегне на живота ѝ? Ако Барбара беше истинската престъпница, то тя бе съумяла да прикрие следите си много умело. Нямаше никакво доказателство, което би могло да насочи подозренията към нея, или поне такова, което Ролф да бе успял да открие до момента. Но ако беше замесена и бе успяла да го прикрие, това нямаше да е за дълго. Той бе имал работа е много стратегии по време на войната, за да знае, че рано или късно, с достатъчно настойчивост и решителност, всеки заговор бива разкрит.

След половин час размишления Ролф реши, че ще му е необходимо много време, за да намери доказателството, което му трябваше.

Клайдсуърт, икономът на Монтифортови, се появи на вратата, за да съобщи за неочакван посетител.

— Графиня Касълмейн е тук, за да се срещне с вас, милорд.

Тя се промъкна през вратата, без да изчака да бъде въведена, и широката ѝ копринена пола едва не избута Клайдсуърт встрани. Бе облечена много натруфено в рокля в бежово и цвят на слонова кост. Щом забеляза седналия зад бюрото Ролф, тя успя да нагласи една очарователна усмивка и протегна ръка:

— Лорд Рейвънскрофт, за мен е удоволствие да ви видя отново.

Ролф пое ръката ѝ и внимателно я целуна, забелязвайки множеството пръстени, които украсяваха тънките ѝ пръсти. В ушите му прозвучаха думите на Касия: „... изглежда, че ковчежетата ѝ със скъпоценности са станали доста по-тежки от тези на истинската кралица...“

— Какво бих могъл да направя за вас, лейди Касълмейн? — попита той, като отново седна на стола си.

— Колко официално! Моля ви, наричайте ме Барбара. Особено след като вече ме посетихте в апартамента ми. — Тя се изсмя. —

Първо, позволете ми да ви поздравя за неотдавнашната ви женитба. Как успяхте да изтръгнете съгласието на Касия?

Само ако знаехте, помисли си Ролф, след това каза:

— Просто я попитах и тя се съгласи.

— А пък аз си мислех, че по-скоро би умряла, отколкото да се омъжи. Трябва да призная, че всички бяхме много изненадани от такава бърза и тайна церемония. Човек започва да се чуди защо е това бързане.

— Сигурен съм, че разбирате колко неуместна изглеждаше за Касия една помпозна церемония след скорошната смърт на баща ѝ.

— Разбира се. Горкият Сийгрейв! Той ще липсва на всички ни. — Скръбното ѝ изражение се стопи в следващия момент. — Както и да е, аз дойдох, за да ви отправя една покана.

Интересът на Ролф се засили.

— Покана?

— Да. Организирам едно събиране в съвсем интимен кръг в апартамента си в двореца вдругиден вечерта. Само двадесет-тридесет от най-близките ми приятели, нали разбирате? Надявам се, че бих могла да ви причисля към тях.

Ролф кимна, чудейки се как се бе издигнал толкова високо, че да бъде смятан за един от близките приятели на Барбара. Подозрението му към нея се засили.

— Разбирам.

— Естествено ще доведете и Касия. Никога не съм вярвала в безсмислицата, че тя е убила баща си. На нея ѝ липсват качествата, необходими на един убиец.

Качества като вашите, помисли си Ролф и реши да се възползва от възможността, която тя така любезно му предоставяше.

— Разбира се, че не е убила баща си. Касия е невинна. Впрочем аз открих доказателство, което ще го докаже несъмнено.

Красивите сини очи на лейди Касълмейн блеснаха.

— Наистина ли? Кажете ми какво!

— Боя се, че все още не бих могъл да го сторя, милейди. Не бихме искали истинският престъпник да научи за него и да изчезне, нали?

Барбара се усмихна и Ролф забеляза, че това бе характерната за нея усмивка — усмивка, която не докосваше очите ѝ.

— Не, разбира се. А къде се крие Касия в последно време? — Тя погледна към вратата, сякаш очакваше Касия да се появи веднага след като беше произнесла името ѝ. Слава богу, очевидно присъствието на Касия в двореца бе останало тайна дори за особа като Барбара Палмър. — Не съм я виждала от известно време, а исках да я поздравя за сватбата ѝ. Кой би могъл да си помисли, че тя най-после ще намери мъж, който да ѝ подхожда!

— Кой наистина? — отвърна Ролф. — Страхувам се, че Касия е малко неразположена в момента, но съм сигурен, че бих могъл да приема поканата ви от името на двамата. Вдругиден вечерта ли казахте? За нас ще бъде чест да присъстваме.

Мара вдигна поглед от книгата, която четеше, когато Касия влезе в стаята.

— Чувствате ли се по-добре след банята?

— Да, много — отвърна младата жена и се отпусна в креслото срещу нея. — Струваше ми се, че никога няма да мога да измия тази миризма на болест от кожата си.

— Кралицата по-добре ли е?

— Да. И, изглежда, ако не възникнат никакви усложнения, би могла да се възстанови напълно. Изглеждаше много по-добре, когато напуснах двореца. Цветът се връщаше върху страните ѝ и тя дори изяде малко от печеното пиле и хляба, който бяхте изпратили.

— Чудесно. Вярвам, че Негово величество ще се погрижи подобряването ѝ да продължи в тази насока. А вие, Касия, как се чувствате?

— Малко уморена, предполагам. Имах намерение да си отпочина, но исках да разговарям с вас преди това. — Тя направи пауза, след това зададе въпроса, който се бе въртял в съзнанието ѝ от деня, в който бе отишла в двореца: — Какво бихте могли да ми кажете за Ролф?

Мара затвори книгата и я остави настрана. Замисли се за момент, след това каза:

— Познавам Ролф от пет години и още първия път, когато го видях, разбрах, че е много особен човек. Не му е било лесно. Бил е

сполетян от голяма трагедия. Разказвал ли ви е някога за семейството си?

Касия кимна.

— Каза ми, че всички са били убити по време на войната. Но останах с впечатлението, че той се чувства отговорен за това.

— Впечатлението ви е напълно вярно. Мисля, че Ролф никога няма да си прости, че е бил в Колониите, когато родителите и сестрите му са били убити. Това, което не може да разбере, е, че ако е бил там, най-вероятно също е щял да бъде убит, с което фамилията Бродригън щеше да бъде напълно заличена. Зная това, защото същата трагедия сполетя и моето семейство. Аз също съм единствената оцеляла. През войната Ролф се заемаше с най-опасните мисии, с които никой друг нямаше куража да се натовари. Той никога не би го признал, но дори бе успял да се добере до Кромуел, когато той умираше — преоблечен, разбира се.

— Значи той е бил един от Мъжете на нощта?

Мара вдигна поглед към нея:

— Дългът изисква никога да не признава това.

Касия кимна:

— Добре познавам лоялността на Ролф към дълга му.

Мара се усмихна.

— Струва ми се, че Ролф ще прекара останалата част от живота си, опитвайки се да доказва себе си. Именно затова е толкова лоялен към задълженията си. Смъртта на семейството му е сянката, която го преследва, и аз не вярвам, че някога ще почувства, че е изплатил дълга си към тях.

Думите на Мара обясняваха много неща. Но не всички. Имаше нещо друго, нещо повече, което стоеше встрани от дълга на Ролф.

— Защо е напуснал Лондон? Имам предвид, че той ми каза, че му е било дадено имение, което е било разрушено по време на войната, и той се е заел с възстановяването му, но чувствам, че има и нещо друго.

— Имате забележителен усет, Касия. Когато кралят си възвърна трона, Ролф беше виконт. Баща му бе прекарал целия си живот в служба на тази титла и искаше да я види продължена. Ролф реши, че негов дълг е да осъществи желанието на баща си. Реши да си намери съпруга. За нещастие избра момиче, което бе изцяло заето с мисълта за

собственото си величие. Тя си губеше времето с него и го накара да повярва, че е увлечена по него, но когато Ролф най-накрая ѝ направи предложение, тя му отказа. Разбирате ли, не заради самия Ролф, а заради титлата му. Беше решила да се омъжи най-малко за граф. Тъй като Ролф тогава беше виконт, той не бе подходяща партия за нея и тя не скри причините, поради които го бе отхвърлила. Ролф много я харесваше. Когато му отказа, това едва не го унищожи.

Касия стоеше мълчаливо.

— От въпроса ви разбрах, че той най-сетне ви е съобщил — каза Мара. — Вече знаете, че сте съпруга на Ролф?

Тя кимна.

— И каква беше реакцията ви, когато ви го съобщи?

— Бях ядосана, разбира се, или по-точно — вбесена. Вие не бихте ли се почувствали по същия начин, ако откриете, че сте омъжена за някого, който въпреки всичко ви е съвсем непознат?

Тези думи накараха Мара да се усмихне.

— Не мисля, че бих могла да ви отговоря на този въпрос. По-вероятно е съпругът ми да знае отговора.

Касия я погледна неразбиращо.

— Моля?

— Самата аз се омъжих с измама. Когато се омъжих за Адриан, той вярваше, че съм съвсем друга жена. Боже, никога не съм мислила, че ще ми се наложи да разказвам всичко това отново. Виждате ли, по време на войната семейното ни имение в Ирландия бе конфискувано от Протектората. Много от ирландските земевладелци бяха сполетени от същата съдба. Кулхейвън бе дадено на един английски поддръжник на Кромвел на име Джеймс Рос. Това беше чичото на Адриан. Джеймс Рос нямаше собствени деца, така че след смъртта си остави имението на племенника си. Научих, че Адриан е сгоден за девойка на име Арабела Уентуърт — едно съвсем обикновено момиче, кръщелница на Кромвел, която никога не бил виждал. Аз се маскирах като Арабела и отидох в Кулхейвън, за да се омъжа за Адриан, за да му отмъстя и да си възвърна фамилното имение.

Тя се обърна към Касия, която я гледаше с невярващ поглед.

— Трудно е да се повярва, нали? Но си е самата истина. Така че, както виждате, не мен трябва да питате относно женитбата с измама, защото аз имам същата вина пред съпруга си.

— Но как е възможно? Вие толкова се обичате!

— Да, сега се обичаме. Точно като вас Адриан побесня, когато разкри измамата, а ако познавахте съпруга ми, щяхте да знаете, че той държи най-много на честността на съпругата си. Но с течение на времето успя да ми прости за това, което бях направила, и ние си изградихме чудесен съвместен живот. Аз си имах своята причина да направя това, което направих, и след като той се успокои достатъчно, за да може да ме изслуша, което стана, разбира се, след като прислужницата ми Сайма го удари силно по главата и аз го заключих в спалнята си, обяснявайки на всички, че се е разболял от дребна шарка...

Касия слушаше, поразена.

— Но това е съвсем друга история. След като размисли, Адриан разбра защо бях постъпила така. Той дори започна да ми се възхищава за това.

Мара взе ръката на Касия.

— Опитайте се поне да уважавате Ролф. Вслушайте се в причините, които са го накарали да се ожени за вас. Наистина го изслушайте. Те са съвсем правилни и благородни, уверявам ви. И когато имате достатъчно време да ги премислите, тогава трябва да решите дали все още искате да го обесите на най-близкото дърво.

Тя се усмихна, опитвайки се да потисне очевидната съпротива на младата жена.

— Ще си помисля над това — каза Касия. — То е единственото нещо, което бих могла да му предложа в момента.

— И това е единственото нещо, което Ролф е искал от вас — долетя глас иззад тях.

Касия се извърна и видя Ролф, застанал пред отворената врата. Запита се колко дълго бе слушал разговора им. Не го бе чула да се приближава.

Все пак не би могла да отрече трепета, който премина през нея, когато го видя. Той изглеждаше така дяволски красив в прилепналите си бричове и излъскани ботуши, хванал шапката си в ръце. Беше й липсвал, докато се бе грижила за Катерина, защото дори когато го бе виждала, бе прекалено заета с кралицата, за да мисли за него.

— Как е кралицата? — запита лордът, влизайки в стаята.

— Все още се възстановява, но, слава богу, изглежда, е вън от опасност.

— Което, сигурен съм, се дължи изцяло на вас.

Касия изглежда уморена, помисли си Ролф, когато се приближи и я погледна в лицето. Впрочем уморена бе твърде меко казано — тя бе изтощена. Очите ѝ бяха обградени със сенки и изглеждаше отслабнала. Той забеляза недокоснатата чиния със сирене и хляб, която Мара бе поставила пред нея. Точно бе решил да ѝ направи забележка, но след това премисли. Не беше време да обсъжда хранителните навици на Касия. Беше време за закъснели обяснения.

Ролф искаше да разговаря с нея насаме. Искаше по някакъв начин да отстрани всички въпроси и неразбирателства, които бяха застанали между тях. Искаше да каже на Касия какво чувства към нея, да ѝ разкрие, че я обича и иска да прекара остатъка от живота си с нея. Тази мисъл все още го смущаваше. След Дафни той се бе заклел никога да не разкрива чувствата си пред жена, защото това би ѝ дало власт над него. Но мисълта, че Касия би могла да изчезне от живота му, да я изгуби, представляваше много по-голям риск. И все пак изглеждаше единственото, което би могъл да направи.

Доловила мислите му, Мара стана, готова да напусне стаята.

— Сигурна съм, че вие двамата имате доста неща, които трябва да обсъдите насаме, а пък и стана време Дана да се събуди от следобедния си сън. Така че трябва да ви оставя. Касия, знаете, че ако имате нужда от нещо, просто трябва да кажете.

Младата жена кимна усмихнато.

Тя не помръдна от стола, на който бе седнала, а само едва забележимо се извърна по посока на Ролф. Продължаваше да гледа към мястото, на което бе седяла Мара и което сега бе празно.

— Лейди Касия, аз...

— Като се има предвид, че сега сме съпруг и съпруга, не мислите ли, че е по-правилно да се обръщаме един към друг с малките си имена? Ролф направи пауза.

— Много добре, Касия. Смятам, че това ще бъде една стъпка в правилната посока.

Касия затвори очи и дълбоко въздъхна.

— Съжалявам, не исках да се нахвърля така върху вас. Просто съм уморена.

Лордът се приближи и седна срещу нея.

— Може би трябва да отложим този разговор до момента, в който ще сте достатъчно отпочинали.

— Не. Струва ми се, че го отлагахме достатъчно дълго. Нека приключим с това. — Тя го погледна. — Мисля, че първо трябва да ви уведомя, че посетих мистър Финчли тази сутрин, за да се запозная с възможностите за анулиране на брака.

Нещо вътре в Ролф се напрегна.

— Разбирам.

— Научих, че като се имат предвид необичайните обстоятелства, съпътстващи съгласието ми за него, анулирането му няма да представлява никакво затруднение. То ще бъде само въпрос на подписване на няколко документа и всичко ще бъде свършено.

Ролф бе изненадан от спокойния си отговор:

— От това кратко изказване се убеждавам, че вие сте решена да продължите своя път към пълно самоунищожение.

— Моля?

— За нищо на света не бих могъл да проумея какво ви кара да избирате пътища, пълни е препятствия. Прекарах часове наред, размишлявайки върху това, и по цели дни се чудех какво ви подтиква да действате по този начин и стигнах до едно-единствено обяснение. Вие по-скоро бихте приели да бъдете обесена за убийството на баща ви, отколкото да приемете помощта на друг, за да докажете невинността си.

— Не се нуждая от ничия помощ, за да докажа истината. Ще намеря как сама да докажа невинността си.

Ролф се изправи.

— Защо винаги трябва да бъдете толкова упорита? Защо ви е толкова трудно да приемете моята помощ?

— Защото цената ѝ е твърде висока.

— Каква цена?

— Цената на моята свобода, която изгубих, като станах ваша съпруга. — Тя погледна към него и добави: — Без да съм го искала.

— Нима съм ви отказал нещо, Касия? Да не би да съм ви заключил в спалнята ви и да съм ви хранил само с хляб и вода?

Простете, мадам, но коя свобода сте загубили?

— Засега още не, но не след дълго нещата ще се променят. Винаги се променят. Човек никога не прави нещо, без да очаква нещо в замяна, милорд. Всичко си има цена. Винаги съществуват условия. Вашата цена беше женитбата ви е мен.

— Не съм се оженил за вас, за да ви нараня, Касия. Нито пък съм искал да спечеля нещо от това. Веднъж ви казах, че не сте глупачка, така че престанете да се държите като такава. И престанете да ме гледате така, сякаш съм някакъв празноглавец. Ожених се за вас поради една причина: за да ви предпазя от този, който се опитва да ви убие. Необходимо ли е да ви припомням, че някой уби баща ви и се опита неведнъж, а три пъти да убие и вас? Този някой като нищо може да е вашият братовчед Джефри, който е следващият наследник на титлата. Това ви излага на голяма опасност. Забравяте, че баща ви е оставил състояние, което ще направи този, който се ожени за вас, следващия маркиз Сийгрейв. Женейки се за вас, аз насочих тази опасност към себе си. Сега ще се наложи да убият мен, за да сложат ръка на осемдесетте хиляди лири. Дори идиот като Джефри би могъл да проумее това. И дори идиот като Джефри би могъл да осъзнае, че съм далеч по-трудна мишена, отколкото вие.

Касия искаше да му вярва, но нещо ѝ пречеше.

— И вие очаквате да повярвам, че сте направили всичко само от благородна загриженост за благополучието ми?

Ролф застана на колене пред нея и хвана ръката ѝ.

— Наистина ли ви е толкова трудно да повярвате?

Касия вдигна към него пълните си със съмнение очи:

— Това е почти невъзможно.

Ролф отпусна глава върху коленете ѝ. Касия изпита желание да сложи ръка върху нея, да зарови пръсти в косата му и действително вдигна ръка, но я отпусна, защото Ролф я погледна. Върху лицето му бе изписана пълна безпомощност.

— Касия, отговорете ми на един въпрос, ако можете.

— Да?

— След като се докаже невинността ви — а аз ви обещавам, че това ще стане, — какво ще правите? Как ще прекарате остатъка от живота си?

Касия бавно си пое въздух, преди да отговори:

— Наистина не съм мислила по този въпрос. Бях толкова заета да доказвам, че не съм убила баща си, че не съм се замисляла какво ще правя, след като най-после успея. Зная, че ще напусна града за известно време и най-вероятно ще се върна в Кеймбриджшър.

— Повярвайте ми, че като избягате, проблемите няма да изчезнат. Казвам ви го от собствен опит. Те ще ви преследват, където и да отидете. Какво мислите за бъдещето, Касия? Видях ви с Робърт и Дана. Вие сте родена да бъдете майка. Имате ли намерение да имате собствени деца някой ден?

Касия бе мислила за това. Докато бе наблюдавала Робърт да свири с майка си оня ден, бе си представяла себе си да прави същото. Докато бе люляла Дана, бе искала да люлее и приспива собственото си дете. Искаше да дари децата си е любов, каквато никога не бе получавала от майка си. Искаше да прекара останалите си дни, наблюдавайки ги как растат, помагайки им да опознаят света.

И винаги когато си бе мислила за тези неща, Ролф бе някъде наблизо до нея в мислите ѝ.

Но как стояха нещата при него? Можеше ли да му се довери след всичко, което беше направил? Наистина той ѝ бе разяснил всичко, но не ѝ се бе обяснил в любов. Тя не знаеше нищо за чувствата му към нея, освен за увереността му, че тя е любовница на краля. Беше видяла това ясно в очите му в деня, когато бе влязъл и ги бе заварил прегърнати. Ако останеше негова съпруга, щеше да дойде ден, когато той щеше да узнае истината. Щеше да узнае, че никога не е спала с краля. Щеше да разбере, че никога не е била с друг. Щеше да осъзнае, че всичко е било една преструвка, една маска, зад която се беше крила. И тогава какво?

— Понякога наистина искам да имам свои деца. Но ще ги родя от мъж, когото обичам.

Ролф усети, че нещо в него се пречупи.

От мъж, когото обичам. От мъж, който очевидно не беше той.

Но как би могъл да очаква Касия да го обикне? Тя току-що бе научила, че той се бе оженил за нея чрез измама. Само да можеше да му даде време да ѝ докаже, че не го бе направил, за да я накара да страда, а само бе искал да ѝ помогне и да я защити! Но бе наясно, че не би могъл да накара Касия да го обикне насила. Това не се бе получило при Дафни. Нямаше да стане и с Касия.

Ролф се изправи. Мара беше права. Историята се повтаряше. И той бе безсилен да направи нещо друго, освен да наблюдава.

— Ако анулирането на този брак е това, което наистина искате, аз няма да направя никакъв опит да ви спра.

Касия седеше в спалнята си сама, подвила крака под себе си, с брадичка, подпряна върху коленете си. Защо всичко трябваше да бъде толкова сложно? Обясненията на Ролф изглеждаха правдоподобни, но прекалено благородни, за да бъдат истина. Всеотдайността не беше нещо, на което бе свикнала. През целия ѝ живот хората, които я бяха заобикаляли, бяха действали в своя лична изгода. Майка ѝ я бе използвала като оръжие срещу баща ѝ. Баща ѝ се бе опитвал да спечели власт, предлагайки я за съпруга на този, който даде най-висока цена.

Никой никога не бе правил нещо за нея.

С изключение на Ролф.

Той отново и отново я бе уверявал, че това е всичко, което иска от нея. Беше нейният покровител, нейният спасител, а сега — и неин съпруг. А тя продължаваше да се бори срещу него и да отказва помощта му.

Би ли могла да му повярва? Би ли се осмелила? Касия затвори очи и се опита да си отговори на тези въпроси. Независимо колко упорито се бе опитвала да се убеждава в обратното, тя се нуждаеше от помощта на Ролф, за да открие кой бе убил баща ѝ и се бе опитал да убие и нея и защо. Загадъчната бележка, оставена от баща ѝ, не ѝ беше от голяма помощ. Единственото, което бе успяла да постигне, бе да си блъска мозъка над въпроса къде ли би могъл да бъде този мистериозен документ. Би могла да прекара цяла вечност, опитвайки се да го открие — и да не успее.

Младата жена се изправи, отиде до леглото и се плъзна под дебелата завивка. Докато лежеше сред възглавниците, си припомняше гласа на Ролф, който бе чувала, докато бе болна. Спомняше си как се бе вкопчила в него, борейки се да оживее благодарение на силата на неговите думи и на прегръдката на ръцете му.

Мислеше си за деня, когато бяха отишли на езда в Хайд Парк, и за нуждата, която я бе изпълнила, когато той я бе целунал. Онзи ден тя

бе пожелала да бъде изцяло негова. Искаше Ролф да я вземе направо там, сред дърветата, и да я направи своя завинаги. Допирът на ръцете му, чувството, което бяха породили устните му върху тялото ѝ, я бяха изпълнили е удоволствие, въодушевление и радост. Тя искаше да изпита всичко това отново, искаше да го почувства изцяло в себе си, да го прегърне и никога да не го пусне да си отиде.

Касия усети, че все още иска това, и дори повече. Много, много повече. Тя искаше Ролф да бъде до нея, за да споделя с него и щастието, и скръбта си. Искаше да е сигурна, че той ще остане завинаги с нея.

Затвори очи. Желаше да прекара остатъка от живота си с него. Това беше последната ѝ мисъл, преди да заспи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Ролф седеше сред мрака на стаята си. Тя не беше осветена нито от свещ, нито от огъня в камината и само лунната светлина се процеждаше през тежките завеси, наполовина спуснати върху прозореца. Беше се отпуснал в едно кресло, кръстосал протегнатите си крака. Взираше се в луната и мислеше за болката, която изпитваше от това, че отново се бе влюбил в жена, която не отвърщаше на чувствата му.

Точно си мислеше, че за втори път бе действал като глупак, когато чу вика на Касия. За секунда се озова до вратата, спусна се тичешком през коридора, сигурен, че тя отново бе в плен на кошмара си.

Когато се приближи до вратата ѝ, можа да чуе по-ясно как тя се опитва да прогони демоните в съня си.

Ролф влезе в стаята ѝ. На мъждукащата светлина на свещите той видя Касия, седнала в леглото, протегнала напред ръце, за да отблъсне въображаемия нападател.

— Не... Моля ви...

Ролф прекоси стаята, хвана Касия за раменете и силно я раздруса:

— Касия, събудете се. Това е само сън. Сега сте в безопасност.

Листовете и моливите ѝ бяха оставени на масата до леглото. Осени го една идея. Той ги взе, докато Касия започна да се разбужда от кошмара си.

— Той беше там — каза тя със сънен глас. — Той уби баща ми.

— Не — каза Ролф, като ѝ подаваше листовете и молива, — не говорете. Не казвайте нито дума. Рисувайте! Нарисувайте това, което сте видели в съня си.

Касия, все още сънена, го погледна объркано. След това вдигна молива и започна да го движи по хартията. Скоро ръката ѝ започна да се движи, сякаш направлявана от невидима сила, рисувайки линии и

извивки в отчаяно надбягване е времето, за да запечата образите, които бяха заключени в съзнанието ѝ.

Ролф седна в очакване.

Когато след малко Касия свърши, тя остави молива и бутна рисунката към него. Отпусна се изтощена на леглото. Мъжът вдигна листа.

— Какво е станало? — попита тя, вече съвсем будна. Отметна кичур коса, който беше паднал на челото ѝ. — Там има ли нещо?

Известно време Ролф мълчаливо разглеждаше скицата. Той не каза нищо, а само я изучаваше с присвити очи. Най-после вдигна поглед, в който блесна особена светлина.

— Касия, имате ли някаква представа за дейността на баща ви по време на войната?

— Не. Как бих могла да зная? Тогава бях във Франция с майка си. Бях прекалено млада, за да разбера какво става. Ако родителите ми са поддържали някаква връзка, в което много се съмнявам, никога не съм го разбрала. Защо питате?

Ролф погледна рисунката.

— Това, което сте нарисували тук, не е една рисунка, а серия от образи. Това прилича на бастуна на баща ви. Има и ръка, облечена в ръкавица, която държи кинжал, с който според мен е бил убит баща ви, и... — добави той, като ѝ показва последното изображение — това е клонче от отровното растение бучиниш.

Касия разгледа рисунката на светлината на свещта.

— Не разбирам значението. Какво толкова особено би могло да има в клонче от бучиниш? Дори не знаех какво е това. То беше просто знакът, който бе гравирен върху часовника на баща ми.

Ролф я погледна.

— Къде е сега този часовник, Касия?

— В Сийгрейв Хаус, заедно е другите вещи на баща ми. Джефри ме попита за него и аз бях решила да му го дам като утеха, след като научих от мистър Финчли за завещанието на баща ми. Мислех си, че това е най-малкото, което бих могла да направя за него. Това беше, преди да ми разкриете подозренията си към Джефри.

Ролф седна насреща ѝ.

— Казвате, че Джефри е искал този часовник? Искал ли е нещо друго, освен него?

Касия поклати глава:

— Не, нищо друго. Интересуваше се единствено от часовника. Това се случи в деня, в който вие влязохте в библиотеката и го заварихте да ме заплашва. Тогава беше много възбуден.

— Да, така беше. — Ролф погледна към високия часовник, поставен в другия край на стаята. — Много е късно, за да отидем до Сийгрейв Хаус да търсим часовника. Ще се наложи да изчакаме до сутринта.

Той стана от леглото.

— Ролф, какво значи това? Защо този часовник е толкова важен?

— Не самият часовник, а знакът върху него. — Обърна се, за да я погледне. — Касия, чували ли сте някога за цареубийците?

Тя се замисли за момент.

— Това са хората, които бяха отговорни за осъждането на Чарлс I. Те са изписали имената си под смъртното му наказание и са извършили екзекуцията.

— Да. Но по-късно се установи, че някои от мъжете, чиито имена са записани под заповедта за убийството на Чарлс I, не са били отговорни за смъртта му. Те са били принудени да го направят, така че по-късно да понесат цялата отговорност вместо истинските убийци. Кромвел знаеше, че ако наследникът се върне на трона, наказанието за подписването на такъв документ е смърт. По-късно Чарлс II разбра, че мъжете, които бяха написали имената си под заповедта, не са виновни. Но междувременно деветима невинни мъже изгубиха главите си за престъпление, което не са били извършили. Истинските убийци на краля, които са били прекалено малодушни, за да се подпишат под смъртната присъда, изчезнаха в мрака, но са останали свързани помежду си в някакво свое, тайно общество.

Ролф направи кратка пауза, без да сваля поглед от Касия.

— Символът на тези мъже, на истинските убийци, е клонче от бучиниш.

Касия се загледа в рисунката си.

— Баща ми никога не се разделяше с часовника си. Дори го беше прикрепил за сигурност към дрехите си с червена панделка, за да не го изгуби.

— А червената панделка е бил знакът, че кралят е трябвало да бъде обезглавен.

Касия не можеше да повярва на това, което чуваше.

— Искате да кажете, че баща ми е бил един от онези мъже? Моят баща е бил един от убийците на краля?

— Трябва да видя часовника, преди да бъда сигурен, но поне така изглежда. Каква връзка има това със смъртта му — не зная. Но съм любопитен защо Джефри толкова се интересува от този часовник.

— Джефри със сигурност е бил твърде млад, за да бъде един от тях.

Ролф кимна:

— Но може да е разбрал за връзката на баща ви е тях и да се е опитвал да извлече полза от това. — Той се изправи. — Не е необходимо толкова да се въодушевяваме от нещо, което още не знаем със сигурност. Не бихме могли да научим нищо до утре сутринта. Няма смисъл да стоим цяла нощ и да размишляваме над това. Защо не се опитате да поспите? Сигурно сте съвсем изтощена. Сутринта двамата е вас ще отидем до Сийгрейв Хаус, за да намерим часовника. Лордът тръгна към вратата.

— Ролф...

Той се обърна и Касия го погледна.

— Моля ви, не си отивайте. — Тя се поколеба. — Останете при мен.

В тъмните ѝ очи, бляскащи от светлината на свещта, Ролф прочете страх. Знаеше, че ако я остави сама, тя щеше да прекара цялата нощ, сновейки из стаята от страх, че кошмарът ѝ може да се върне.

Той бавно се върна до леглото и седна до нея. Мълчаливо я привлече в обятията си. След минута Касия заспа. Ролф се облегна на възглавниците, положи удобно главата ѝ под брадата си и зачака утрото.

Когато пристигнаха в Сийгрейв Хаус на следващия ден, намериха входната врата широко отворена. Вътре, заровени сред купища книги, документи и малки декоративни украшения, стояха Клайдсуърт и Линет, заети с разчистването на бъркотията.

— Какво се е случило тук?

Клайдсуърт бързо се изправи на крака.

— Милорд, лейди Касия. Когато се събудихме тази сутрин, намерихме стаята в този вид. Изглежда, някой се е вмъкнал тук снощи и е направил всичко това. Аз, както и всички останали, бяхме по стаите си. Никой нищо не е чул.

Сякаш през стаята бе минал ураган, преобръщайки всичко в хаос. От книгите бяха откъснати цели страници. Чекмеджетата бяха отворени, а съдържанието им — разхвърляно. Дори килимът беше събран и оголваше пода, като че ли някой бе имал намерение да откърти полираните дъски.

— Липсва ли нещо? — попита Ролф, като хвана Касия за ръката и я отведе настрана от малките парчета, които някога бяха представлявали порцеланова ваза.

— Досега нямахме възможност да проверим, милорд — отвърна Клайдсуърт. — Решихме, че е по-добре първо да подредим стаята.

— Добра идея. — Ролф погледна Касия. — Часовникът. Предполагам, че е бил в тази стая.

Тя кимна.

— Бях го отделила, за да го дам на Джефри, но след като ми казахте за подозренията си, просто забравих за него.

Отиде до камината и взе малка позлатена кутийка. Тя изглеждаше странно недокосната сред цялата бъркотия.

Нито Ролф, нито Касия бяха изненадани, когато кутийката се оказа празна.

— Какво ще правим сега? — запита Касия. Тя огледа стаята с празен поглед.

— Много е просто, милейди. Поканени сме на интимна приятелска вечеря в апартамента на лейди Касълмейн утре вечер. Без съмнение, като се имат предвид близките им отношения напоследък, Джефри също ще бъде там. Двамата с вас ще посетим това соаре и просто ще попитаме братовчедата Джефри дали знае къде е часовникът на баща ви.

— Мили боже! — възкликна Мара, като вдигна очи от закуската си и погледна към застаналите на вратата Ролф и Касия. Веднага забеляза, че бяха облечени и вече са излизали. — Вие двамата,

изглежда, сте станали с изгрева. Къде сте били в този ранен час на деня?

Ролф свали ръкавиците си и ги остави на масата.

— Бяхме в Сийгрейв Хаус, където, изглежда, някой се е възползвал от отсъствието ни и е нахълтал вътре.

— Небеса, нещо откраднато ли е?

— Изглежда, че липсва само часовникът на баща ми — каза Касия, докато сядаше на стола до Мара. Тя се усмихна благодарно, когато лакеят ѝ наля чаша чай.

— Касия и аз си тръгваме днес — рязко каза Ролф.

— Тръгвате си? — повтори Адриан. — Къде отивате?

— Ще се върнем в Сийгрейв Хаус.

— Не каза ли току-що, че някой се е вмъкнал на същото място?

Това не излага ли и двама ви на опасност?

Ролф взе една бисквита от страничната маса и отхапа голямо парче от нея.

— Много по-опасно е да оставим къщата празна. Все още не сме намерили документа, за който Сийгрейв е писал на Касия. Кой би могъл да каже дали крадецът не е търсил именно него?

— Защо тогава не оставиш Касия тук с нас? — попита Мара. — Никой не знае, че е при нас. Тук ще бъде в безопасност.

— Ако тя предпочита...

— Може би тя би предпочела вече да се върне у дома — намеси се Касия, за да напомни на съпруга и приятелите си, че все още е с тях в стаята. После се обърна към Мара: — Много съм ви благодарна за любезното гостоприемство. Накарайте ме да се чувствам желана тук. Моля ви, не мислете, че съм невъзпитана.

Мара се усмихна и потупа ръката ѝ.

— Всичко е наред. Не е необходимо да обяснявате. Дойде време да се завърнете у дома. Самата аз изпитвам същото всеки път. Просто трябва да знаете, че за вас тук винаги има място.

— Благодаря.

— В такъв случай всичко е решено — каза Ролф. — Днес си тръгваме. Ще наредя да опаковат нещата ни, за да можем да се върнем в Сийгрейв Хаус до вечерта.

Беше късно през нощта, когато най-после се настаниха в Сийгрейв Хаус. Касия се оттегли рано, не повече от час след вечерята, като заяви, че е уморена и изгаря от нетърпение да легне в собственото си легло. Библиотеката бе отново почистена и подредена благодарение на усърдните усилия на Клайдсуърт.

Ролф се бе преместил от дюшека пред спалнята на Касия в елегантна стая с облицовани с дъбова ламперия стени. Тя изглеждаше така, сякаш никога не е била използвана, а само периодично проветрявана и почиствана.

Касия му бе казала, че това е била стаята за гости, каквито никога не им бяха идвали през трите години, след като се бяха завърнали в Англия. Намираще се само през две врати от нейната и бе разположена така, че ако някой се опиташе да се промъкне по стълбите, трябваше да мине първо покрай Ролф, преди да стигне до Касия.

Той лежеше на леглото върху покривката от синьо кадифе, обут само в бричовете си. В този късен час цялата прислуга си бе легнала и в къщата бе съвсем тихо. Докато лежеше в тишината и наблюдаваше сенките, които огънят хвърляше върху стените и тавана, мислите му бяха заети с планове за утрешния ден.

Джефри трябва да е откраднал часовника. Кой друг би могъл да знае за съществуването му и къде да го намери? Това учудваше Ролф. Защо толкова отчаяно е искал този часовник сега, когато Сийгрейв беше мъртъв?

Дъските на пода пред стаята му внезапно изскърцаха. За миг Ролф бе обхванат от познатото предчувствие за опасност — същото чувство, на което се бе осланял по време на войната и което многократно бе спасявало живота му. От мястото, където лежеше, можеше да наблюдава вратата. Застина, когато скърцането се повтори, този път пред самата врата.

Ролф се изправи, грабна пистолета, който Адриан му бе дал по-рано през деня, и безшумно се приближи към вратата.

Тя бе леко открехната, но не толкова, че някой да може да се промъкне през нея. Стоеше в сянката, готов да скочи.

На слабата светлина на огъня забеляза как вратата бавно се отваря. Сърцето блъскаше в гърдите му. Можеше да различи

очертанията на натрапника, който се промъкваше в стаята. Ролф изчака, докато той влезе вътре, и се прицели:

— Не мърдай, негоднико, или ще те надупча! Фигурата застина.

— Ролф, аз съм.

Лордът отпусна ръка.

— Касия? По дяволите! Защо идвате в стаята ми в полунощ по този начин? Едва не ви застрелях. — След като гневът му утихна, добави: — Нещо не е наред ли?

Той прекоси стаята и разтвори завесите, пускайки лунната светлина вътре. Приблужи се към камината и запали сноп свещи. Обърна се и видя Касия, застанала в средата на стаята, облечена само в нощница, а косите ѝ се спускаха по гърба ѝ. Тя гледаше надолу към босите си крака.

— Не можех да заспя. Аз...

Изведнъж той разбра защо бе дошла. Може би ако беше влязла под звуците на тропнети, той, глупакът, щеше да се досети по-рано. Тя му показваше, че е готова да бъде негова съпруга. Изцяло. Само е две крачки се озова пред нея. Тя вдигна очи и той видя, че се чувства несигурна, че не знае нито какво да направи, нито какво да каже. Тя се поколеба на ръба на своята нерешителност, питайки се дали бе постъпила правилно, като бе дошла при него.

Ролф бързо отговори на въпроса ѝ. Той вдигна Касия на ръце и я понесе през стаята към леглото. Тя не продума и едва помръдна в мястото, където я беше положил, но очите ѝ говореха за чувствата, които се надигаха дълбоко в нея.

— Всичко е наред, Касия. Правилно постъпи, като дойде при мен.

Ролф се наведе над нея и започна да я разглежда на лунната светлина. Наклони глава, обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна.

Усети, че Касия започна да се отпуска и не след дълго се успокои съвсем.

— Няма да ти причиня болка, Касия — каза той, като отлепи устни от нейните и ги положи на челото ѝ. — Никога не бих те наранил.

Това беше единственото уверение, от което Касия се нуждаеше. Вдигна ръце и ги обви около врата му, усещайки устните му отново върху своите. Посрещна целувката му жадно, колебливо прокарвайки

език по неговия, докато галеше с пръсти косата и тила му. Ролф леко въздъхна.

Това беше всичко, за което бе мечтала, и дори много повече, мислеше си Касия с копнеж. Отметна глава и се наслади на чувството, което събудиха целувките му върху врата ѝ, шията и нежната извивка на раменете ѝ. Усети, че той развързва нощницата ѝ, за да проучи гърдите ѝ под тънката материя.

Ролф улови гърдите ѝ с ръце и нежно погали с палци зърната им, докато те се втвърдиха. През тялото ѝ премина вълна на задоволство, която я накара да се задъха. Почти извика, когато той затвори устни и нежно засмука зърната ѝ, дразнейки пламналата ѝ кожа е език и зъби. Почувства се така, сякаш се бе зареяла нейде в небето, и се вкопчи в кадифената покривка, докато тръпките разтърсваха тялото ѝ една след друга.

Не искаше това да свършва.

Ролф придвижи устни по-надолу, разтваряйки диплите на нощницата ѝ, за да целуне корема ѝ. Сред нежното шумолене на белия лен той свали нощницата от нея. Тогава Касия осъзна, че лежи пред него гола.

Преди дори самата мисъл да стои пред мъж така разголена би я накарала да изпита срам и да почувства инстинктивно желание да се прикрие с ръце, но сега изпитваше единствено вълнение от пламъка, който гореше в очите на Ролф. Той я гледаше на светлината на луната. Стоеше, без да откъсва поглед от нея. Разкопча бричовете си, събу ги и ги захвърли настрана. Едва тогава Касия откъсна очи от неговите, за да огледа масивното му тяло.

Той бе много по-едър, отколкото ѝ се бе сторил, когато го бе видяла да облива тялото си с вода. Силуетът му се очертаваше красиво на светлината на огъня. Гърдите му бяха покрити с гъсти черни косми, които се спускаха надолу до мускулите на корема му.

Тя бавно си пое въздух.

— Няма от какво да се страхуваш, Касия. Обещавам, че няма да ти причиня болка.

Тя продължаваше да гледа масивното му тяло с явно изписан върху лицето си страх.

— Погледни ме, мила. Погледни ме в очите.

Тя вдигна поглед към него.

— Аз искам да бъда с теб. Боли ме от желание към теб. Желая те отчаяно, но ако още не си готова за това...

— Не — прошепна тя, — готова съм.

Касия протегна ръце към него и притвори очи, когато той се наведе над нея.

Устните му отново намериха нейните, но този път нетърпеливо и жадно. Ръцете му обвиха гърдите ѝ, притискайки зърната им между палеца и показалеца, и по тялото ѝ се разля вълна от задоволство.

— Ролф, моля те...

Ролф плъзна ръка надолу към гнездото от нежни къдрици, което лежеше между краката ѝ. Притисна пръст към чувствителната кожа и Касия почти подскочи. Сега тя дишаше тежко и от гърлото ѝ се изтръгна вик. Чувствата ѝ се смесиха, понесоха я към нещо, което не можеше да назове, но знаеше, че трябва да достигне.

Сграбчила с пръсти косата на Ролф, тя стегна мускулите на краката си срещу усещането, което пулсираше в нея. Задъхваше се, шепнеше името му, докато се приближаваше все повече и повече към непознатия връх. Извика, когато бе задяна от огъня на пълното освобождаване:

— О, Ролф...

Касия се отпусна отново върху леглото. Всеки мускул, стегнат допреди малко, сега беше слаб и отпуснат. Лежеше бездиханна, безсилна, изпълнена с благоговение. Можеше само да се чуди на върховното удоволствие, което все още разтърсваше тялото ѝ и заглушаваше всяко друго чувство.

Ролф се надигна над Касия и бавно се намести между краката ѝ. Повдигна ги и леко ги прегъна в коленете. Касия сложи ръцете си върху раменете му, когато той се наведе над нея.

С едно-единствено мощно движение Ролф съедини телата им в едно.

Прониза я остра болка. Без да се замисли, тя извика.

— По дяволите! — каза Ролф, като се надигна над нея. Взираше се в лицето ѝ на лунната светлина. — Мили боже, Касия, защо не ми каза?

Той потръпна, отдръпна се назад и инстинктивно влезе пак в нея. Бе изгубил всякакъв самоконтрол. Влизаше в нея отново и отново. Ръцете му бяха стегнати от двете му страни, а очите му — плътно

затворени. Касия вкопчи пръсти в ръцете му, вземайки всичко, което той ѝ даваше, защото след първоначалната болка го бе почувствала, бе усетила онова, което се движеше в нея, изпълваше я докрай и правеше телата им едно цяло. Това беше по-различно от всичко, което си бе представяла.

Движенията му станаха решителни и бързи, дишането му — все по-тежко и е един последен тласък той влезе в нея докрай.

— Касия...

Ролф я прегърна, придърпа я към себе си и я притисна към гърдите си. Тя здраво обви ръце около врата му.

Известно време лежах така, притиснати един към друг. Касия се чувстваше изгубена сред море от чувства, бездиханна, изпълнена с благоговение пред усещането, което я бе заляло така неочаквано, отнасяйки я по-високо от звездите, почувствала се вече напълно завършена.

Най-после Ролф я освободи. Касия се отпусна върху покривката. Като погледна към него, забеляза, че очите му са пълни с безпокойство и... съжаление.

— Съжалявам, Касия.

— За какво? — попита тя и нежно прокара пръсти през лицето му.

— Обещах ти, че няма да ти причиня болка, но направих точно това. Никога не съм мислил... не можех да си представя... Проклятие! Касия, защо не ми каза, че си още девствена?

Тя не можеше да му позволи да съжалява за чудото, което бяха споделили.

— Това вече няма значение, Ролф.

— Но как? Слуховете... За теб. За него. Защо не ги отрече?

— Че съм любовница на краля ли? Защо би трябвало да правя подобно нещо, след като самата аз измислих тази история?

Очите на Ролф я гледаха с недоверие.

— Защо би направила подобно нещо?

— Да бъдеш смятана за любовница на краля си има и своите предимства. Едно момиче не трябва да се страхува от нежелано внимание от страна на мъжете, защото повечето от тях не биха се осмелили да прелъстят любовницата на краля. Тъй като съм богата наследница и постоянно ме преследват заради материалните облаги, за

предпочитане беше да ме смятат за една от блудниците на краля, отколкото ден и нощ да ме преследват мъже, които искат единствено зестрата, която бих им донесла.

Ролф можеше само да се взира в нея.

— Ами кралят? Защо би играл тази игра?

— Защото аз го помолих. В интерес на истината, той не искаше и в началото почти ми отказа, но аз не му оставих друг избор. Разбираш ли, той ми дължи голяма услуга и аз просто му напомних за това негово задължение.

— Какво би могъл да ти дължи кралят?

Касия се усмихна.

— Спомняш ли си, бях ти разказвала, че скоро след пристигането на Катерина в Англия двамата с краля имаха публичен спор заради Барбара Палмър, лейди Касълмейн?

Ролф кимна:

— От това, което съм чувал, разбрах, че кралицата е била твърдо против назначението ѝ и е изпадала в ярост дори при споменаването на подобна възможност. Странно, че малко след това е променила решението си.

— Аз бях тази, която убеди кралицата да се съгласи.

— Но мислех, че Катерина е твоя приятелка.

— Така е. Много се безпокоях за нея. Прекалено много, за да седя просто така и да наблюдавам как губи онова, което ѝ се пада по право. Направих това, за да я предпазя, разбираш ли? Трябва да разбереш, че техни величества бяха стигнали до анулиране на брака си заради толкова дребно нещо. Катерина упорито отказваше да разреши назначението. Майка ѝ я бе убедила да принуди Чарлс да тръгне по правия път.

— Кое е малко вероятно за мъж като Чарлс.

— Точно така. Освен това кралят беше много упорит и настоятелен по отношение на това назначение. Въпросът се превърна в борба на волята и кралят и кралицата бяха твърдо решени да я спечелят. Аз просто обясних на Катерина, че ще бъде много по-добре, ако направи този горчив компромис, припомняйки ѝ отново и отново, че каквото и да прави лейди Касълмейн, колкото и да ласкае краля, тя никога няма да стане кралица на Англия и следователно никога няма да може да се възползва от облагите, произтичащи от това.

Ролф поклати глава.

— Оженил съм се за изключителна жена.

Касия се усмихна.

— Никога не забравяй това.

Ролф се приближи до нея и я притисна към себе си. Никога не би могъл да забрави, защото това бе най-разумното нещо, което бе направил през живота си.

Докато наблюдаваше как Касия бавно заспива, Ролф размишляваше за всичко, през което бе преминала тя в живота си, за всички неприятности, които е трябвало да преживее. През целия си живот Касия бе бягала от нещо, но бе успяла да го превъзмогне — и публичния скандал, който бе предизвикала майка ѝ, и обидата, която ѝ бе нанесъл баща ѝ, като бе използвал острия ѝ ум и вътрешната ѝ сила.

Седнал в тъмнината, обвил с ръце крехкото ѝ тяло, Ролф я наблюдаваше как спи. Никой не би могъл да живее в този постоянен страх. И той се закле, мълчаливо обеща на Касия, че тя никога повече няма да изпитва страх, никога повече няма да ѝ се налага да бяга до края на живота си.

Тогава Ролф затвори очи и заспа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Касия отвори очи и веднага разбра, че не се намира в леглото в своята стая, а лежи на топлата дебела покривка в леглото на Ролф.

Значи не е било сън.

Отпусна се по гръб и протегна ръце високо над главата си, току-що вкусила насладата на дълбокия, спокоен сън, в който някога бе потъвала без помощта на шишето с лауданум.

И този път не я бяха преследвали кошмари.

Когато се връщаше назад в мислите си, Касия не можеше да разбере какво я бе накарало снощи да извърви целия път през две стаи от своята и да дойде в спалнята на Ролф само по нощница. Това трябва да е била някаква лудост. Някакъв необясним делириум. Но каквото и да е било, то трябва да е било в много по-голяма доза от лауданума, който бе вземала, преди Ролф да се появи в живота ѝ.

Още преди да види лорда, бе наясно защо бе дошла. Това беше нещо, което бе желала от деня в Хайд Парк, но не бе имала куража да направи. Беше изгубила всичкото това време, отричайки чувствата си към него, за да остане вярна на решението си никога да не се омъжва. И едва не го бе загубила завинаги.

Касия не знаеше в кой точно момент бе разбрала, че се бе държала като глупачка. Това се бе случило след разговора им в деня, в който се бе върнала от Уайтхол и Ролф я бе попитал какво мисли за бъдещето. Беше ѝ необходимо малко време, за да разбере, че каквото и да прави, накъдето и да я отнесе животът ѝ, тя иска Ролф да бъде до нея.

Касия провеси крака от леглото. Седнала на ръба, тя забеляза кървавите петна върху чаршафа, където бе лежала. Спомни си колко изненадан беше Ролф, след като откри, че тя бе още девствена.

Спомни си как той ѝ бе казал, че съжالياва за болката, която ѝ бе причинил.

Не я бе наранил ни най-малко — тя знаеше, че ще я боли, когато някой мъж за първи път влезе в тялото ѝ. Въпреки постоянното си

пренебрежение към родителските задължения, това бе единственото нещо, което майка ѝ и бе казала. Касия просто не бе подготвена за нейната внезапност. Усещането да бъде изцяло изпълнена от него я бе разтърсило и тя бе извикала несъзнателно.

Но Ролф си бе направил труда да ѝ се извини за тази кратка болка, която всяка жена бе осъдена да изпита — „наказанието на Ева“, както я бе нарекла майка ѝ, — въпреки че не беше по силите му да промени нещата.

Това, над което той винаги бе имал контрол, а на нея никой не ѝ бе казвал, бе чудесният подарък, който ѝ бе направил, преди телата им да се съединят в едно. Тя все още си спомняше усещането, сякаш тялото ѝ бе полетяло, напуснато от душата ѝ. Бе почувствала нещо, което никога преди не бе познавала и което само той би могъл да ѝ даде. Всичко бе съвсем различно от това, което си бе представяла, и едва сега Касия разбра защо толкова много писатели и поети изпълваха ред след ред, посветени на чудото, наречено любов.

Любов. Мисълта за тази дума върна Касия в настоящето. Какво точно бе значението на тази проста дума? Ако това, което тя бе преживяла и все още изпитваше под светлината на утрото, би могло да се определи с нея, то тогава тя бе най-великата дума, която може да бъде изписана само с пет букви.

Беше ли любовта желание да споделиш най-интимните си тайни, мечти и желания с него — нещо, които никога не би се осмелила да разкрие пред друг? Беше ли тя чувството за безопасност, за пълно спокойствие и свобода, което усещаше, когато беше в прегръдките му? Защото ако това се съдържаше в думата любов, то тя я изпитваше към Ролф и никога не я бе усещала към никой друг.

Касия си спомни за Мара и Адриан — за погледите, които си разменяха, е, които биха могли да бъдат изписани цели томове, без да бъде промълвена дори една дума. Ако всичко това и още много се побираше в тази кратка думичка, то тогава, помисли си Касия с усмивка... тогава тя дълбоко обича Ролф.

Когато се приближи до вратата, съпругът ѝ я намери така — седнала на ръба на леглото, провесила крака почти до пода, със странна усмивка, която го изпълни с топлина, каквато не бе усещал много отдавна.

Той не искаше това да свършва.

— Добро утро, Касия.

Тя вдигна поглед към него. Щастливата усмивка не напусна лицето ѝ.

— Добро утро.

Ролф влезе в стаята.

— Всичко наред ли е? Да не си болна... или нещо те боли?

— Изглеждам ли болна или тръпнеща от болка с тази усмивка на лицето? Не, просто седях и размишлявах над случилото се.

Изправи се, повдигна се на пръсти и го целуна нежно по бузата.

— За какво е това?

— За това, че не ме застреля снощи. — Хвърли му игрив поглед.
— Наред с всичко останало.

Ролф притегли Касия към себе си и я целуна. Целуна я така, както съпруг би целунал съпругата си. Тя вече не стоеше скована и студена в ръцете му. Беше отворена към него, отдаваща се изцяло, притискаща се към него и отвърна на целувката му със страст, която го разтърси, накара го да поеме дълбоко дъх и да пожелае да я хвърли обратно в леглото и да я люби отново.

— Ако продължаваме по този начин, няма да можем да видим цивилизацията поне до обяд...

— Не бих имала нищо против... — измърмори тя в ухото му.

Необходимо му беше цялото усилие на волята, за да я отдели от себе си.

— Повярвай ми, че нищо не би ми харесало повече от това да се върна с теб в леглото под завивките и да продължа по този начин през целия ден, но пред нас все още стои проблемът с доказването на твоята невинност. Мой дълг е да доведе нещата докрай — дълг, който не бих могъл да пренебрегна.

— Дългът преди всичко — каза Касия.

— Дългът преди всичко — отвърна той.

Когато Касия и Ролф пристигнаха в Уайтхол същата вечер, те не слязоха от фойтона пред вратата на двореца. Отправиха се към страничния вход на Холбайн Гейт, който щеше да ги отведе по-бързо към апартамента на лейди Касълмейн.

Лакей, който държеше свещ, ги очакваше вътре.

— Добър вечер, милорд, милейди. Моля, последвайте ме.

Той отвори една от вратите, водеща към някаква тъмна стая. Отвътре се дочуваха смях и разговори. Ролф и Касия последваха лакея, който ги поведе през множество тъмни коридори и стаи, докато най-после спряха пред една затворена врата. Изчакаха друг лакей, който отвори вратата и съобщи за пристигането им на компанията. Домакинята ги очакваше до вратата.

— Добър вечер, приятели. Толкова се радвам, че успяхте да дойдете. Моля, предайте на лакея палтата си и се присъединете към нас.

Те последваха лейди Касълмейн в голяма просторна столова, в центъра, на която имаше дълга маса, около която биха могли да насядат поне петдесет души. Повечето от присъстващите бяха погълнати от разговори и почти не обърнаха внимание на пристигането им. Малък оркестър, разположен в един ъгъл, свиреше тихо. Но, изглежда, никой не го забелязваше. Всички бяха прекалено заети с ядене и пиене, за да обръщат внимание на музикантите. На пода, сред купчини възглавници, се бе изтегнал знаменитият лорд Талбот, чийто закръглен корем стърчеше към двете млади дами, които бяха седнали от двете му страни и държаха фруктиери, пълни с плодове.

Лейди Касълмейн отведе Ролф и Касия към далечната страна на масата, където имаше два стола, разположени един срещу друг, очевидно предназначени за тях.

— Касия, вие ще седнете тук — каза Барбара и ѝ посочи първия стол. — А вие — продължи тя, обръщайки се към Ролф с блеснали очи — елате с мен.

Тя отведе Ролф към стола срещу Касия и го настани до една зашеметяваща блондинка.

— Струва ми се, че се познавате с Дафни, нали, лорд Рейвънскрофт? — Барбара се изсмя и добави: — Извинете ме, вие вече не сте лорд Рейвънскрофт, нали така? След като се оженихте за Касия, вече сте маркиз Сийгрейв. Боже, колко високо се изкачихте по социалната стълба!

Касия забеляза, че Ролф не отвърна нищо на последната забележка.

— Познавам лейди Уесткот.

Барбара се усмихна:

— Разбира се, че я познавате.

Въпреки че дамата не му бе непозната, Ролф не изглеждаше ни най-малко доволен, че бе настанен до нея, но нямаше друг избор. Касия изпита раздражение, че разположението на местата не им позволяваше да разговарят за причината, която ги бе довела тук.

Стаята започна да става все по-шумна, защото много от гостите бяха напуснали масата и се бяха разположили отстрани. Касия забеляза последното и най-сериозно увлечение на краля — Франсис Стюарт — да седи на малка странична масичка и да подрежда кула от карти. Бе обградена от трима заливащи се от смях мъже, които правеха облози колко висока би могла да я направи, преди да я бутне. Насърченията им се извисиха до викове, когато тя успешно сложи и последната карта на върха.

Тримата мъже се извърнаха. Между тях Касия разпозна Джефри и Малкълм, сина на херцог Мантън.

Пръв я забеляза Джефри.

— Касия! Велики боже, вие сте последната личност, която очаквах да видя тук.

За секунда Ролф се озова до нея.

— Защо, Монтифорт?

В мига, в който забеляза Ролф, веселото изражение напусна лицето на Джефри.

— Виждам, че и вие сте тук.

— Тъй като съм съпруг на дамата, човек би трябвало да предположи, че ще съм тук.

— О, да. Чух разни слухове за това, но трябва да призная, че ги смятах за неверни. Но от присъствието ви тук тази вечер излиза, че подозренията ми са били неоснователни.

— Точно така.

За момент настъпи тишина. Джефри протегна ръка:

— Е, в такъв случай позволете ми да ви поздравя най-искрено.

Ролф стисна ръката му.

— Аз също искам да ви поздравя — каза Малкълм, като се приближи и пое ръката на Касия. Той я целуна, но не по обратната страна, а по разтворената длан — целувка, която можеше да мине за доста интимна.

— Надявам се, че чувствата ви не са наранени, Нюбъри — каза Ролф.

Малкълм се усмихна с опасна усмивка.

— Ни най-малко. Касия би могла да бъде моя жена, но ние просто не си подхождахме. Това едва ли ще ме накара да прекарам останалите си дни в мрачно настроение. Желая на Касия всичкото щастие, което тя заслужава.

Може би в начина, по който трепнаха очите му, имаше нещо, но Касия не бе сигурна.

— Касия! — Корделия се приближи, облечена във всички нюанси от цвета на прасковата до яркооранжевото. — Бях започнала да се безпокоя за теб. Отидох до Сийгрейв Хаус да те видя, но теб те нямаше. Клайдсуърт не ми каза къде си. Той е голям инат. Беше много развълнуван и ми обясни, че някой е нахълтал в къщата през нощта. Вярно ли е?

Касия кимна.

— Библиотеката на баща ми е била претърсена.

— Какъв ужас!

— Липсва ли нещо? — веднага се включи в разговора Джефри.

— Да — намеси се и Ролф. — Всъщност действително нещо липсва. Джобният часовник на Сийгрейв. Същият, който толкова много ви е харесвал.

Лицето на Джефри почервения.

— Ако предполагате, че аз...

— О, аз никога не предполагам, Джефри. Просто отбелязах колко любопитно е съвпадението, че вие сте искали часовника и след това той е бил откраднат, при положение че в стаята е имало далеч по-ценни неща.

Джефри присви очи с опасен блясък:

— Налага се да ви извикам навън заради тази обида, Рейвънскрофт.

— Нима сте забравили, Джефри? След женитбата си с Касия аз съм маркиз Сийгрейв. И ако наистина искате да изпълните заплахата си, аз с удоволствие ще назова секундантите си.

Двамата мъже впериха погледи един в друг. Касия затаи дъх. Дуелът беше сериозна работа, а от няколкото пъти, когато бе имала

възможност да наблюдава как Ролф върти рапирата, имаше основание да смята, че той е опасен противник.

Джефри веднага съобрази същото.

— Някой друг път — измърмори той и се извърна.

— Ще чакам — отвърна Ролф.

Те се загледаха след отдалечаващите се Джефри и Малкълм.

Корделия сръга Ролф в ребрата:

— Ах, вие, лошо момче, така го уплашихте, че цял пребледня. Джефри поне се оказа достатъчно благоразумен, за да не обяви предизвикателството си. Бихте го пронизали, без да ви мигне окото. — Тя се обърна към Касия: — И така, какво чувам? Май си се омъжила за него. Пък аз си мислех, че вие двамата не можете да се понасяте. И изведнъж Ролф ми съобщава, че сте се оженили.

Касия се усмихна и хвърли поглед към Ролф.

— Предложението му беше твърде съблазнително, за да мога да го отхвърля.

Корделия се загледа в тях.

— Знаех си, че между вас става нещо. То беше само искрица, но все пак гореща и тя пламваше винаги когато бяхте заедно. Точно както между мен и Пърси.

Тя се втренчи в далечината, сякаш мислено се опитваше да го извика.

— Бих желал някой ден да се запозная с този забележителен Пърсивал — прошепна Ролф на Касия.

— Той наистина е невероятен — отвърна Касия.

Корделия прегърна първо Касия, след това и Ролф.

— Сега всичко е чудесно, само ако можеше съпругът ми да бъде тук!

Касия потупа ръката на приятелката си.

— Той скоро ще се върне при теб.

— Наистина ли мислиш така?

— Сигурна съм. По някакъв начин ние двамата ще съумеем да го върнем у дома.

В този момент Ролф забеляза, че Джефри решително си пробиваше път към вратата. Беше сам и очевидно много бързаше.

— Изглежда, братовчед ти има друг ангажимент — каза той. — Ако смяташ, че ще се чувстваш добре тук с Корделия, аз бих го

последвал, за да разбере къде отива.

— Касия ще се чувства чудесно тук — отвърна Корделия и го избута настрана. — Няма да свалям очите си от нея.

Тя изчака, докато Ролф се отдалечи, след това хвана ръката на Касия и я поведе през стаята. Спряха пред една маса, върху която бяха подредени различни сладкиши. Корделия пъкна в устата си марципан във формата на лимон.

— Не мога да понасям Барбара Палмър, но тя умее да се забавлява чудесно, не мислиш ли? Има дори ягоди, които се отглеждат в парници, така че сладостта им се запазва през целия сезон. Искаш ли да ти донеса няколко?

— Не, но е удоволствие ще изпия чаша бордо.

— Само след минута...

Корделия остави Касия и се отправи към масата с напитки. Тя едва се бе отдалечила, когато Касия чу към нея да се приближава шумолене на коприна, което веднага бе последвано от сладникав глас:

— Най-последно да ви намеря сама...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Касия се извърна и видя лейди Уесткот, жената, до която бе седял Ролф, да се приближава към нея. Тя се усмихна.

— Вие сте лейди Уесткот, нали?

Дафни кимна:

— Да. А вие сте Касия Монтифорт, лейди Сийгрейв. Всъщност сега сте Касия Бродригън, нали, щом сте се омъжили за Ролф? Чувала съм за вас.

Касия се намръщи. След като Ролф ѝ бе повярвал безрезервно, успя лесно да забрави, че бе смятана за убийца на баща си.

— Да, съществуват...

— Моля ви, не е необходимо да обяснявате слуховете. Изобщо не ме интересува дали наистина сте убили баща си или не. От това, което съм чувала за него, съм останала с впечатлението, че е бил голям негодник. Просто исках да видя жената, за която Ролф най-последно се е оженил.

Подигравателният тон и резките думи събудиха у Касия инстинкта за самозащита. Тя забеляза, че лейди Уесткот назовава съпруга ѝ с малкото му име.

— Изглежда, че вие, лейди Уесткот, съвсем не отскоро познавате моя съпруг. Откъде се познавате?

Моят съпруг! Харесваше ѝ как звучат тези думи.

— Бих казала, че сме повече от обикновени познати. Много повече. Особено като се има предвид, че съпругът ви ми направи предложение миналата година.

От всичко, което тази жена би могла да ѝ каже, Касия най-малко бе очаквала това. Всъщност не беше дори сигурна, че я бе чула правилно.

— Ролф ви е правил предложение?

— О, да. При това няколко пъти. Но както виждате, аз не приех предложението му и се омъжих за сегашния си съпруг.

Тя погледна през стаята. Касия проследи погледа ѝ и видя един мъж, който бе погълнат от интимен разговор с друга млада жена. Изглежда, лорд Уесткот не бе особено верен на брачната си клетва.

— Моите поздравления — отвърна Касия.

— Би трябвало да кажа същото на вас, въпреки че Ролф е този, който трябва да бъде поздравен за това, че ви е взел за съпруга, след като в качеството си на наследница вие му донесохте титла и цяло състояние. Това е наистина забележително. Чух, че сте му донесли осемдесет хиляди лири. Той сигурно смята, че мечтата му се е сбъднала.

Касия бе толкова заета да размишлява защо Ролф би пожелал да се ожени за тази жена, че едва чу думите ѝ.

— Извинете?

— Когато Ролф ме помоли да се омъжа за него, той беше само виконт и притежаваше част от едно имение на север, без никакви изгледи да забогатее някога. Аз имах доста добра зестра — зестра, която би му осигурила парите, които му бяха необходими, за да се издигне, нали разбирате? Той побесня, когато му отказах, защото бе казал на всички, че ще стана негова жена. Кралят му даде графската титла и имението Рейвънуд малко след това. Тази беше причината да напусне двореца и града. Чували сте как го наричат, нали?

— Графът в изгнание.

— Е, точно аз го изпратих в изгнание.

Касия се зачуди защо тази жена толкова се гордее с това.

— Ролф беше смазан, след като отхвърлих предложението му — продължи Дафни. — Той предпочете да се оттегли, вместо да погледне в очите всички, които знаеха, че съм му отказала. В интерес на истината, много се учудих, когато разбрах, че изобщо се е върнал в Лондон. Но сега разбирам причината. — Тя се усмихна на Касия. — Ролф е успял да си улови по-голяма плячка, отколкото бях аз.

Касия я гледаше с каменно лице. Не харесваше тази жена. Никак.

Дафни прие мълчанието на Касия като доверие и това я вдъхнови да продължи:

— Дори след като отхвърлих предложението му, Ролф ми каза, че никога няма да обича друга жена така, както бе обичал мен. Сега виждам, че за мъжа има неща, които са далеч по-важни от любовта.

Касия не можеше да търпи повече:

— Е, в такъв случай аз съм тази, която трябва да ви благодари, лейди Уесткот. Ако не бяхте отхвърлили предложението на Ролф, сега нямаше да съм омъжена за най-достойния мъж, когото познавам. Наистина някои неща са по-важни от парите. Струва ми се, че вие сте имали възможността да се убедите в това.

Дафни бе прекалено шокирана от отговора на Касия, за да може да отговори.

— Мислите ли, че ви вярвам, лейди Уесткот? Аз едва ви познавам. Всъщност ние се видяхме за първи път тази вечер. — Тя погледна към съпруга на Дафни. — Ако се съди по очевидните обстоятелства, по-скоро мисля, че вие сега съжалявате, че не сте приели предложението на Ролф.

Лицето на Дафни почервения. Тя не отговори. А и как би могла?

— При това много — допълни Касия и се извърна, за да се отдалечи.

Бе направила едва три стъпки, когато Дафни най-последно проговори:

— Казвал ли ви е някога, че ви обича?

Касия застина.

— О, виждам, че не ви го е казал. Ролф ми четеше стихове и знаете ли, оприличаваше очите ми на зимзелен. Той се бе закълел да умре за мен. Каза ми, че никога няма да обича друга, освен мен.

Касия преглътна с усилие. Пое дълбоко дъх:

— Беше много интересно да се запознаем, лейди Уесткот. Пожелавам ви много семейно щастие.

Касия тръгна из стаята, без да може да различи лицата около себе си. Мара ѝ беше казвала, че Ролф дълбоко бе обичал Дафни. Това бяха думи, които той никога не беше казал на нея.

Почти бе стигнала до вратата, когато видя Ролф.

— Касия, къде отиваш?

— Уморена съм. Отивам си вкъщи.

Хората, застанали наблизко, замлъкнаха и се загледаха в тях, без да се опитват да прикрият, че подслушват разговора им.

— Какво не е наред, Касия?

Тя се насили да се усмихне:

— Казах ти. Просто съм уморена и бих искала да се прибера вкъщи.

Другите наоколо започнаха да си шепнат.

— Няма да отидеш никъде, докато не ми кажеш какво те безпокои.

Касия втренчи очи в него:

— Много добре. Опитвах се да избегна разговора на публично място, но ти, тъй като си мъж и не разбираш от намеци, ме принуди да го направя още тук, в този момент. Защо не си ми казвал, че лейди Уесткот е била първата жена, на която си направил предложение за женитба? Имам предвид, че ти седна точно до нея. Отдавна знаех, че я познаваш. Но не бях наясно колко добре.

Ролф не каза нито дума. Той стисна рамото на Касия и бавно я поведе към вратата.

Проговори едва когато се озоваха извън апартамента на лейди Касълмейн.

— Не зная какво те накара изведнъж да изгубиш разсъдък си, мадам, но настоявам да ми обясниш.

— Все още не си отговорил на въпроса ми, милорд.

Ролф изведнъж си спомни за един друг разговор, който бяха провели с Касия, много подобен на този. Тогава той не бе успял да вземе връх.

— Бих бил щастлив да ти обясня всичко, което искаш. Но няма да водим този разговор тук, където дори стените имат уши. Ще говорим в каретата.

Ролф тръгна през коридорите на двореца. Когато излязоха навън, той извика на кочияша, който ги очакваше зад ъгъла. Помогна на Касия да се качи в колата, последва я и хлопна вратата.

— Карай! — извика той, без да го е грижа къде отиват.

Обърна се към Касия:

— Искаш ли да ми кажеш що за зъл дух те е обладал?

— Току-що имах доста интересен разговор с лейди Уесткот. Тя ми каза, че някога си ѝ предложил да се омъжи за теб. Знаех, че си правил предложение на друга жена, но не знаех на коя. Сега вече знам.

— Направих предложение на Дафни, но това беше преди година. Какво значение има това сега?

— Каза ми също, че си искал да се ожениш за нея само заради парите ѝ.

— Така ли? Да, права е относно женитбата по сметка, но май тя бе тази, която се стремеше към това. Дафни отхвърли предложението ми, тъй като смяташе, че нямам нито титла, нито пък съм достатъчно богат за нея. Не можеше да си представи да се омъжи за обикновен виконт без огромно състояние и се надяваше Уесткот да ѝ направи предложение, както и стана.

Ролф направи пауза и се загледа в очите ѝ. След това продължи:

— Дафни не би могла да знае, че само след няколко месеца кралят щеше да ми даде титла и огромно имение. Каквото и да говори тя, аз не се ожених за теб заради наследството ти, Касия. Ще се радвам, ако мога да те отведа при адвокатата си и да те запозная с финансовото си състояние.

— Не е необходимо. Казах ѝ, че е смешно да се опитва да ме убеждава, че си се оженил за мен само заради наследството ми. Зная, че не се интересуваш от парите ми. Никога не съм се съмнявала в това.

— Най-после говориш разумно.

— Ние си поговорихме за много неща, Ролф. Не мога да не те запitam защо никога не си ми разказвал за нея, а трябваше да науча всичко това от друг. Бях неподготвена, когато тя дойде при мен по този начин.

Ролф поклати глава.

— Съжалявам, Касия. Никога не съм искал да скрия нещо от теб. Това е част от живота ми, която бих желал да забравя. Трябваше да предположа, че някой ден пътищата ви ще се пресекат и тя ще се възползва от възможността да излее всичката си жлъч. Дафни е много озлобена, след като разбра, че мъжът, когото бе смятала за най-подходящ за себе си, всъщност се оказа несполучлив избор.

Касия си припомни как бе видяла съпруга на Дафни с друга жена. Изведнъж се почувства като глупачка. Дафни ѝ бе напълнила главата с глупости.

Казвал ли ви е някога, че ви обича?

— Казвал ли си ѝ някога, че никога няма да обичаш друга жена така, както си обичал нея?

— Да, казвал съм ѝ го, защото по онова време вярвах, че я обичам. Това беше, преди да разбере към какво се стреми тя. Ти говореше за хора, които се крият зад множество фалшиви маски. Е, Дафни е майстор в маскирането. Едва когато се изсмях в лицето ми,

след като паднах на колене пред нея и поисках ръката ѝ, маската ѝ стана прозрачна. — Той взе ръката на Касия. — Казах на Дафни, че я обичам, защото мислех, че това, което изпитвам към нея, е любов. Това беше много преди да разбера какво всъщност представлява любовта. Това беше, преди да те открия.

Касия го гледаше мълчаливо.

— Чуваш ли какво ти казвам, Касия? Казвам ти, че те обичам. Съвсем не ми беше лесно да го призная. След Дафни се заклех никога да не позволя на някоя жена да добие отново власт над мен. Заклех се да запазя мисълта си ясна и да предпазя сърцето си, така че никога да не може да го нарани отново. Но от мига, в който те видях на стълбата в библиотеката на баща ти, аз бях загубен. Това, което изпитвам към теб, е много повече от всичко, което някога съм усещал към Дафни. Опитвах се да го отричам дори когато след всеки ден, прекаран е теб, те обиквах все по-силно. Дори когато, след като разбрах отношението ти към мъжете и женитбата, си мислех, че никога не би могла да отговориш на чувствата ми.

Когато Касия заговори, гласът ѝ бе толкова тих, че Ролф едва я чуваше:

— Човек не би могъл да бъде сигурен, преди да се убеди.

Ролф нямаше нужда от повече думи. Той положи Касия в скута си и жадно потърси устните ѝ в гореща целувка. Внезапно изпита желание да я почувства в прегръдките си гола, разтворена за него, отдаваща му се. Пръстите му дръпнаха връзките на роклята на гърба ѝ и ги развързаха.

— Милорд — прошепна Касия в ухото му, — не бихте ли могли да изчакате, докато се приберем вкъщи?

— Не! — отсече той. — Не мога да чакам повече нито миг. Трябва да те имам. Сега.

Касия отвори устни, за да си поеме дъх и положи ръце върху гърдите на Ролф, докато той я изпълваше цялата. Тя се чувстваше толкова здраво свързана с него, толкова готова и отдаваща се. Ролф дълго я притиска към себе си, усещайки начина, по който тя го приема. Той се протегна и притегли устните ѝ към своите, целувайки я жадно, докато ръцете му освобождаваха гърдите ѝ от дрехите.

Обсипа с нежни целувки шията и гърдите на Касия, като я притискаше така, сякаш нямаше намерение никога да я пусне. Докато

й помагаше да седне отново на седалката, той се загледа в нея под светлината на фенера.

Очите ѝ горяха от страстта, която току-що бяха споделили. Гърдите ѝ бяха все още разголени. Устните ѝ бяха червени и подуты от целувките му. Тя изглеждаше очарователно.

— Великолепно е! — каза той.

— Кое?

— Начинът, по който ме привличаш. Седя тук, гледам те, след като само преди малко изпитах върховна наслада с теб, и се чувствам така, сякаш бих могъл да започна отново още сега.

Касия се усмихна.

— Ако не искаш да препускаме из цял Лондон, бих ти предложила да кажеш на кочияша да ни откара обратно в Сийгрейв Хаус, където бихме могли да продължим да развиваме тази мисъл.

Ролф се засмя и извика:

— Към Сийгрейв Хаус, и по-бързо!

Плановете им за вечерта не можаха да се осъществят, тъй като веднага щом каретата спря пред Сийгрейв Хаус, иззад ъгъла се приближи друга и спря точно до тях.

— Ролф, ти ли си? Беше Данте.

— Чакам ви почти час. Какво, по дяволите, правихте?

Касия хвърли поглед към Ролф, за да го предупреди да държи езика си зад зъбите.

Ролф се усмихна.

— Кочияшът ни се заблуди по пътя от двореца. Беше ни откарал извън града, преди да разберем какво се е случило.

Не беше нужно да се хвърля светлина върху факта, че кочияшът на Сийгрейв многократно ги бе карал по посока към двореца и обратно.

— Данте, какво се случи, след като те помолих да проследиш Джефри? — попита Ролф.

— Той напусна апартамента на лейди Касълмейн и се насочи към кантората на лорд Сийгрейв. Когато тръгнах насам, той се опитваше да вдигне резето на вратата. Ако побързаме, все още бихме могли да го хванем.

Ролф отвори вратата на каретата.

— Смятам, че е крайно време да зададем на Джефри няколко въпроса относно грабителските му наклонности в последно време.

— Искам да дойда с теб — каза Касия.

— Не. Ти ще бъдеш в безопасност тук. Ще кажа на Куигмън да остане вътре с теб, докато се върна. Не знаем дали Джефри е все още в кантората на баща ти. А ако е там, не бих могъл да гадая какви са намеренията му. Не искам да те излагам на нови опасности.

Нещо вътре в Касия искаше да откаже, но знаеше, че с това нямаше да постигне нищо. Изчака, докато Ролф доведе Куигмън, след това застана пред къщата, загледана след каретата, която отнасяше Ролф и Данте надолу по улицата.

— Благодаря, Куигмън. Съжалявам, че негова светлост ви вдигна от леглото.

Конярят се усмихна.

— Не се безпокойте, милейди. А сега нека ви отведе в къщата, преди да сте настинали. Навън е много неприятно.

Когато влязоха, салонът се осветяваше само от една-единствена свещ. Куигмън залости вратата и зае мястото си на стола точно до входа.

Като знаеше, че не би могла да заспи, докато Ролф не се върне, Касия взе друга свещ, запали я и тръгна към библиотеката, за да си вземе някаква книга.

— Няма ли да си лягате, милейди?

— Не, Куигмън, не мисля, че бих могла да заспя, дори да исках. Ще изчакам негова светлост да се върне. Отивам да си взема една книга. Всичко е наред.

Тя се приближи към рафта, където беше подредила романите и книгите е поезия. Остави свещта в празния стенен свещник и точно бе стъпила върху малката стълба, за да вземе любимото си томче, когато чу, че вратата на библиотеката се затваря зад гърба ѝ.

Следващият шум беше от ключ, който се преобръщаше в ключалката.

— Кой е там?

Тя виждаше нечий силует, застанал до вратата, но беше прекалено тъмно, за да го разпознае. Сърцето ѝ започна лудо на бис. В съзнанието ѝ нахлу споменът за нощта, в която баща ѝ я бе довел тук и бе заключил вратата по същия начин.

— Ако се опитате да извикате, ще ви застрелям, преди да сте успели да отворите уста.

Беше странно познат мъжки глас.

— Кой сте вие?

Натрапникът излезе от сянката и се приближи към кръга светлина, който хвърляше свещта на Касия.

— Ваша светлост!

Херцог Мантън спря точно пред нея. Дулото на пистолета му блестеше на слабата светлина.

— Изненадана ли сте да ме видите, Касия?

Тя бе прекалено поразена от присъствието му тук, за да отговори.

— О, но ние двамата вече сме били едновременно в тази стая, нали? Разбира се, вие не бихте могли да си спомните добре, след като онзи негодник — баща ви — ви беше пребил до смърт. А сега слезте от тази стълба!

Касия се подчини и стъпи на пода.

— Вие сте убили баща ми.

Херцогът прибра пистолета под палтото си.

— Трябва да ми благодарите след онова, което той ви стори онази нощ. Всичко това, както ви е известно, нямаше да се случи, ако се бяхте омъжили за Малкълм, както искахме ние. Нямаше да бъдете бита. И баща ви все още щеше да е жив. А сега съм принуден да ви убия.

— Защо?

— Баща ви притежаваше нещо, което ми е необходимо. Точно затова не ви убих досега. Той ви е оставил писмо, в което ви е съобщил за него. Искам документа, Касия. И вие ще ми го дадете.

Как ли бе научил за писмото? Касия се опита да го заблуди:

— Не зная за какво говорите.

Херцогът се протегна, сграбчи я и силно я разтърси:

— Не си играйте с мен, Касия. Искам документа, който баща ви ви е оставил — същия, за който ви е писал в писмото. И то веднага!

Касия се опита да се отскубне.

— Нямам такъв документ. Никога не успях да го открия.

— Лъжете!

Херцогът вдигна ръка, сви я в юмрук, готов да я стовари върху нея. Касия затвори очи и се подготви да посрещне удара. Но удар не

последва.

— Пусни я, негоднико!

Ролф внезапно се появи от сянката. Той хвана херцога за рамото и го отхвърли настрана. Удари го с ръка през лицето. Херцогът падна и бръкна под палтото си.

— Ролф, той има пистолет!

Ролф сграбчи нещо. Тя видя как го стовари върху ръката на херцога. Чу се изпукване, пистолетът падна от пръстите му и се плъзна по пода.

— Ще те убия за това! — изрева херцогът и като присви рамене, се нахвърли върху Ролф.

Независимо от възрастта си, херцогът все още беше достатъчно силен. Той скочи върху Ролф, блъсна го назад и удари гърба му в стената. Те се бориха така известно време и в бъркотията херцогът успя да избие оръжието от ръката на Ролф. То изхвъркна през стаята и падна до краката на Касия. Беше бастунът на баща ѝ.

Когато вдигна очи, херцогът бе опрял пистолета в брадата на Ролф. Тръпки на страх, на истински ужас преминаха по гръбнака ѝ.

Този страх подтикна Касия към действие. Тя вдигна високо бастуна и го стовари върху главата на Мантън. Дървото изпука от силния удар и се пречупи на две. Херцогът се отпусна в безсъзнание на пода.

Касия се спусна към Ролф:

— Ролф, добре ли си?

— Много добре, но мислех, че от мен се очаква да те защитавам.

— Ти точно това и направи. Ако не се бе върнал навреме, той щеше да ме удари и дори да ме убие. — Тя помогна на Ролф да се изправи. — Мантън искаше документа. Казах му, че не е у мен. Но не ми повярва, че не зная къде е. — Тя помълча. — Защо се върна?

Ролф тръсна глава, за да избистри мислите си.

— Бяхме почти стигнали до ъгъла на улицата, когато спрях каретата. Искях да взема пистолета, който Адриан ми даде, в случай че ми потрябва. Казах на Данте да продължава, за да разбере докъде е стигнал Джефри. Той ще ме чака там. Когато влязох в къщата, Куигмън ми каза, че си отишла в библиотеката. Той смяташе, че си затворила вратата, за да можеш да почетеш на спокойствие, но аз знаех, че никога не би го направила. Никога не би затворила вратата на тази стая.

— Не съм ти казвала подобно нещо.

Ролф я погледна.

— Има неща, които се разбират, без да бъдат обяснявани.

Той погледна към неподвижното тяло на херцога на пода.

— Изглежда, подозренията ми относно Джефри са били неоснователни. През цялото време истинският престъпник е бил херцогът.

Ролф се наведе и вдигна половината от бастуна, която лежеше в краката му, и изпробва тежестта ѝ.

— Напомняй ми никога да не заставам срещу теб, когато държиш в ръката си бастун.

Когато го отпусна, от вътрешността му изпадна нещо.

— Какво, по дяволите, е това?

Касия вдигна предмета. Беше пожълтяла от времето хартия. Още преди да я разтвори, тя знаеше какво е. Това беше мистериозният документ. Припомни си какво ѝ бе написал баща ѝ и си каза, че ако бе размислила малко, отдавна щеше да разбере къде е бил скрит. Мислеше, че е претърсила навсякъде. Но беше забравила едно нещо.

Баща ѝ никога не ходеше никъде без бастуна си.

Касия внимателно разгърна документа и го поднесе към светлината на свещта.

— Това е документът, за който татко ми бе писал. В него са имената на истинските убийци на краля, включително и неговото.

Ролф погледна във вътрешността на пречупения бастун.

— Колко умно — да го крие в бастуна си през цялото време — каза той. — Предполагам, че името на херцог Мантън също е в списъка.

— Да, както и тези на някои от най-знатните членове на Двора. Защо баща ми би ми оставил подобно нещо?

— Той каза, че това ще те предпази. Имах известни подозрения, след като спомена за знака, гравирен върху часовника му. Накарах Данте да провери някои неща. Касия, баща ти е натрупал състоянието си чрез изнудване. В списъка фигурира ли името на граф Суиндейл?

Касия погледна документа.

— Да. Защо питаш?

— Баща ти е използвал този документ, за да изнудва мнозина от тези мъже. Имението в Ланкашир, което ти е оставил, преди това е

било собственост на Суиндейл. Но след като не успях да открия никакъв документ за приведена сума за смяната на собствеността, у мен се породиха някои подозрения. По-голямата част от състоянието на баща ти е натрупана по този начин. Последният човек, когото се е опитал да изнуди, е бил херцог Мантън. Опитал се е да го накара да принуди сина си да се ожени за теб. Херцогът е влиятелен човек. Той не би рискувал да бъде разобличен като един от убийците на краля. След като ти си отказала на предложението на Малкълм, херцогът е помислил, че баща ти ще продължи да го изнудва чрез този документ.

Ролф погледна надолу към мъжа, който все още лежеше неподвижно.

— Обзалагам се, че Мантън е решил, че единственият начин да сложи край на това е да убие баща ти и да вземе документа, така че никой да не узнае за ролята, която е изиграл в миналото.

Касия погледна към него.

— Какво ще правим сега?

Ролф взе хартията от нея. Нави я отново и я пъкна в джоба на палтото си.

— Ще предадем това на единствената личност, която има право да узнае информацията, съдържаща се тук, и ще го оставим да реши какво да прави.

Той хвана Касия за ръката и я поведе навън.

— Кралят веднъж ми каза, че единственото му желание е да узнае кои са били хората, убили баща му. Тази вечер ние ще изпълним желанието му.

ЕПИЛОГ

— Тост!

Данте се изправи от стола си на единия край на дългата маса и вдигна чашата си с вино. Трапезарията в Сийгрейв Хаус бе заляна от светлината на свещите, а масата бе подредена за последната им вечеря заедно през този сезон.

— За нашите домакини — Ролф и Касия! Светският сезон завърши и вие се готвите да се завърнете към селския живот в Съсекс. Докато прекарвате дългите месеци далеч оттук, не забравяйте да поддържате огъня в камината през деня и — Данте довърши с намигване — още по-силен огън, който да топли спалнята ви през нощта.

— Точно така! — отвърнаха в хор останалите, които бяха насядали около масата.

Касия се засмя и тръсна глава.

— Не мисля, че това ще представлява някакъв проблем.

— Очевидно няма нужда да ти даваме подобен съвет, приятелю — обърна се Ролф към Данте. — Чух, че огънчетата във Франция са по-горещи от английските си братовчеди.

Данте се засмя.

— Ще ти кажа дали има нещо вярно в този слух, след като се върна — ако изобщо ме пуснат да се върна.

— По-добре внимавай, защото може да заемеш моето място на граф — изгнаник в двореца.

— Кога ще се върнеш, Данте? — попита Мара, като остави чашата си с вино.

— Когато нашият добър владетел реши да ме допусне отново в родината ми. Не изглеждаше много доволен от мен, когато ме повика в Уайтхол, за да ми съобщи за новото ми назначение. Той го нарича „специален пратеник във Франция“, но ние знаем какво има предвид. Когато проверих последния път, се оказа, че съм ангажиран с различни задачи чак до следващия век.

— Предупреждавам те да внимаваш — каза Ролф.

— Изпълнен съм само с добри намерения — каза Данте в своя защита. — Негово величество ще разбере това веднага щом гневът му утихне и поразмисли над нещата трезво. А междувременно едно пътуване в чужбина е точно това, от което имах нужда.

— Негово величество трябва да е бил извън себе си от ярост, когато е научил, че Франсис Стюарт и херцог Ричмънд са избягали — каза Касия. — Особено след като тя показва, че вече е склонна да предложи услугите си на краля. Но това, което ме учудва, е как е успял да разбере, че ти си замесен в това, Данте?

— Дълга тази малка услуга на онази хищница Барбара Палмър. Тя се натъкна на Франсис и мен на онова свое събиране. Бяхме по средата на дискусиата за плановете на Ричмънд да дойде и да я отведе от двореца. Когато лейди Касълмейн започна да ме разпитва чрез... своите изтънчени методи, аз се досетих за намеренията ѝ и не ѝ казах нищо. Но когато бягството стана известно, тя сигурно е направила връзката и е хукнала направо при краля. — Той се усмихна слабо. — Все пак не бива да се тревожите. Ще намеря начин да се разплатя с нея.

— При това ще разполагаш с достатъчно време, за да измислиш подходящо възмездие, докато сновеш из Франция месеци наред — каза Адриан. — Имаш късмет, че не те затвориха в Тауър.

— Или че не те кастрираха — додаде Ролф.

— Мили боже, Ролф, пепел ти на езика! Негово величество може да е бил разгневен от участието ми в това бягство, но не е напълно лишен от разум. Да ме кастрират? Мен, граф Рейкхел? Това би било умопомрачение. Впрочем аз гледам оптимистично на малкото си пътешествие. Да бъдеш заточен във Франция, в двореца на Краля слънце, едва ли може да се нарече наказание за мъж е моя вкус към приключенията. — Той отново отпи от виното си и се обърна към Ролф: — Това обяснява необходимостта да напусна бързо, но какво ще ни кажеш за себе си, Ролф? Защо така внезапно се разбърза към провинцията?

Ролф погледна Касия.

— Работата ми тук е свършена. Задачата е изпълнена.

— След като херцог Мантън призна за убийството на баща ми — каза Касия, — моята невинност е доказана и аз съм най-последно

свободна.

— Да — добави Ролф. — Обещах на съпругата си спокоен живот в Съсекс. Сега, след като публично бе признат за един от убийците на краля, херцогът е затворен в килия в Тауър в очакване да бъде екзекутиран.

— И като си помисля, че Касия едва не се омъжи за сина му — каза Мара. — Слава богу, че успя да избегнеш това. Тръпки ме побиват, като си помисля какво би станало, ако тази женитба се бе осъществила.

Касия кимна.

— Малкълм все още твърди, че е нямал представа за връзките на баща си с убийците на краля и тъй като няма доказателства за обратното, той ще остане на свобода.

— А какво стана с братовчед ти Джефри, Касия? Ние всички бяхме сигурни, че той е истинският престъпник.

— Единствената вина на Джефри е неговата глупост. Въпреки че будеше подозрение през цялото време, той всъщност никога не е бил замесен в това. Подвели са го неговата алчност и влечението му към игралните маси. Когато Мантън му е предложил да му плати, за да открадне часовника на баща ми, Джефри не е подозирал нищо. Бил е прекалено зает да брои обещаните монети. През нощта, когато хората на Данте са го видели да разбива вратата на кантората на татко, той отново е работел за херцога. Без да знае, бил е примамката, която е трябвало да отдалечи Ролф от Сийгрейв Хаус, за да може херцогът да сложи ръка върху документа.

— Да — добави Ролф, — а също така и на Касия. Не зная кой светец на небето ме накара да се върна за пистолета онази нощ, но който и да е бил, ще му бъда вечно признателен. Не искам да мисля какво би станало с живота ми, ако трябваше да го изживея без Касия.

Касия се усмихна.

— Междувременно Джефри прие предложението на Ролф да го подпомогне финансово и да се настани във фамиленото ми имение в Кеймбриджшър. Сигурна съм, че съгласието му се дължи на необходимостта да се изплъзне от кредиторите си, които го дебнат пред вратата му.

— Ако бях на ваше място, бих държал под око всичко ценно — каза Данте.

— Това вече е уредено — отвърна Ролф. — Адвокатът на Сийгрейв, мистър Финчли, ще наглежда имота. Надявам се това приключение да задържи вниманието на Джефри далеч от града, където би могъл да кривне от пътя.

— Ами вие, Адриан? — запита тогава Данте. — Кога заминавате за Ирландия?

— Ще пътуваме до Дорсет по пътя за Съсекс заедно с Ролф и Касия. После, след кратко посещение при леля Хестерия, ще тръгнем към Кулхейвън. Надяваме се да се върнем у дома до пролетта, за да може Мара да се приготви за раждането.

— Изглежда, че всички сме поели към различни краища на света — обади се Ролф.

— Не съвсем.

Корделия, облечена в червено чак до чорапите си, която до този момент бе седяла до Касия и мълчаливо бе слушала разговора, се обади неочаквано:

— След като всички заминете, аз ще остана тук съвсем сама.

В този момент някой почука на външната врата. Ролф се изправи.

— Бихте ли били така любезна да запомните мисълта си, лейди Хаслит?

Докато Ролф напускаше стаята, всички мълчаха в очакване. Всички, е изключение на Корделия, която нямаше представа какво става. След малко Ролф се върна и застана до вратата.

— Скъпа лейди Корделия, Касия и аз дълго обсъждахме този въпрос, след като решихме да заминем за Рейвънуд. Стигнахме до заключението, че не би трябвало да ви оставяме сама тук, сред изкушенията на града. Имам предвид, че трябваше да помислим за вашата репутация. Така че се обърнах към услугите на един компаньон...

— Компаньон! Но аз съм омъжена жена! Нямам нужда от никакъв компаньон. Аз...

Вратата се отвори и разкри един огромен мъж, който чакаше в салона.

— Пърси!

Корделия скочи от стола и се хвърли в прегръдките на съпруга си.

— Това ли е Пърсивал? — тихо попита Данте.

— На твое място — измърмори ниско Ролф — не бих го наричал с това име. За всички, освен за съпругата си, той е или Хаслит, или Пърси, което всички спазват много стриктно заради уелото му владеене на сабята.

— Много съм ти задължен за предупреждението.

— Всички вие! — извика Корделия, която изглеждаше като замаяна ученичка, докато теглеше към стаята огромния мъж. — Това е моят съпруг, Пърсивал Фаншо. Пърси, скъпи, това са моите приятели.

Пърсивал трябваше да наведе глава, за да може да мине през вратата.

— Приятно ми е да се запозная с вас — каза той с дълбок, плътен баритон. — Благодаря ви, че толкова добре сте се по-грижили за съпругата ми, докато ме нямаше.

— Защо не ми писа, за да ми съобщиш, че си идваш? — усмихнато попита Корделия.

Пърсивал посочи към Ролф:

— Ролф уреди всичко. Аз дори не знаех. Бях на границата на Северна Франция, когато получих повиквателна да се върна поради продължително отсъствие. Тръгнах незабавно.

— Но как успяхте да го уредите? — обърна се Корделия към Ролф, като го гледаше така, сякаш той току-що бе сътворил някакво чудо.

Ролф се усмихна.

— Проведох дълъг разговор с Негово величество на бутилка от любимото му бренди. Тъй като е човек, склонен да се поддава на страстни епикурейски увещания, той се съгласи с моето мнение по въпроса. Дватамата с него стигнахме до заключението, че твоят съпруг е направил много повече, отколкото изисква дългът му към краля.

— Не смеех дори да се надявам, че някога отново ще се върнеш вкъщи — каза Корделия, загледана в съпруга си, сякаш той имаше намерение да изчезне пак всеки момент.

Ролф обви ръка около кръста на Касия, притисна я към себе си. Целуна челото ѝ и каза повече на нея, отколкото на Корделия:

— Има мечти, милейди, които си струва човек да преследва докрай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.